

1851-1882

England Barclay

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

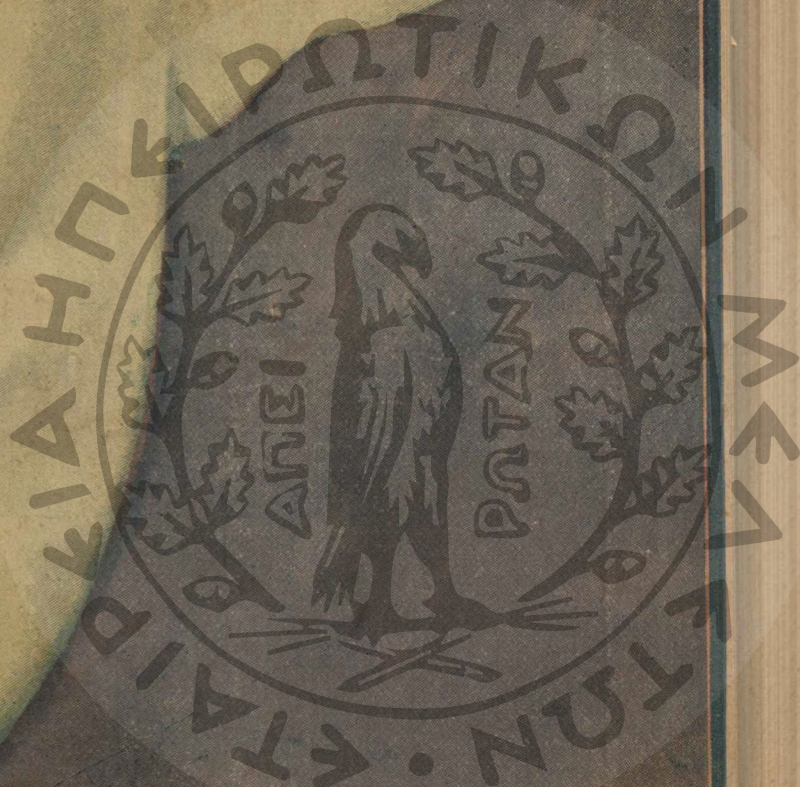
Εκδ. Ε.

9.9.1932

AB 258.

Η Τεχνη και η γράφει
στο έργο

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣΕΤΟΣ Ε'
ΓΡΑΦΕΙΑΝομαρ 15 - Αθήναι
Τηλέφωνον : 64 - 67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΩΣ

*Εσπεριακού Δο
*Εσπεριακού Δο
*Αμοιβή
*ΑμοιβήΤα εμβλήματα ἀνευθύνονται
πρὸς τὸν διαχειριστήν.

Ξίμαι 'Ωραια...!
και το όφειλνω μόνον
στην ΚΡΕΜΑ

ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΟΝΙ

ΔΕΟ.

Rodalini
Neige
Marque Déposée

URODOL

κατά των Ἀρθριτισμῶν, Ρευματισμῶν,
Παχυσαρκίας, Ἀρτηριοσκληρώσεως,
Ψαμμιάσεως, Λιθιάσεως.
Ἀντιπρόσωποι : ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ ΣΙΑ
ΠΕΙΡΑΙΑ

ΑΙΜΟΚΛΕΤΗΝΗ

Εἶναι ἀπαράιτητος δι' ὅλας τὰς Κεῖς καὶ Δίδας αἱ
ἀποκαταστάσεις τοῦ ἔκτακτου τοῦ περιόδου τῶν.
Καθημερινῶς ἀμύση τοῦ πόνου καὶ πονοῦνται τὴν
ἡμέραν διαστέλλεται πρὸς ἀπαιτούμενα.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ & ΣΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGAΔισκία κατὰ τῆς
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ἀπὸ φυσικὰ ἄλατα τῶν λαμ-
πῶν Bad Kissingen (Γ-
νία) μετὰ φυτικῶν ἐκχυλίσ-
ματων οὐδεμιᾶν στομαχικῆν ἀνομι-
ἐπιφέρουν.

Ἀποτελεσματικότης ἀσφα-
λὴς. Πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμα-
κεία καὶ εἰς κυτία τῶν 100 δισκίων.

Γεν. Ἀντιπρόσωποι
Τζούρος καὶ Καρ-
Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρου
Παρακαταθήκη Πάτραι, Β-
τόπουλος, Πατρέως
Θεοδωρὴ Καραβίδας καὶ
Στοῦ Φορὸγλου
Τηλέφωνον 53-87

Μία
Καυὴ Πούδρα
Καταστρέφει τὸ δερμα

Χρησιμοποιεῖτε
μὲ Πεποῖδη
τὴν Πούδρα

ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΑΠ'ΟΤΙ
ΒΛΕΠΕ

ΦΡΙΞΟΣ

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΓΙΝΟΡΙΣΜΕΝΟΣ

ΠΟΙΗΤΗΣ

Υπάρχουν μερικά πράγματα πού ἡ ὑπαρξίς τους λές καί εἶ-
ναι ἀναπόφευκτη καὶ μοιραία σέ κάθε μεριά τῆς γῆς. Χωρίς
αὐτά εἶναι ἀδύνατο νά νοηθῇ ἡ ὑπαρξίς τῶν ἄλλων. Ἀποτε-
λοῦν σάν νά λέμε τὴν βασικὴ αἰτία τῆς δημιουργίας των. Αὐ-
τὴν τὴν ἴδια τὴν ὑπόστασιν τους.

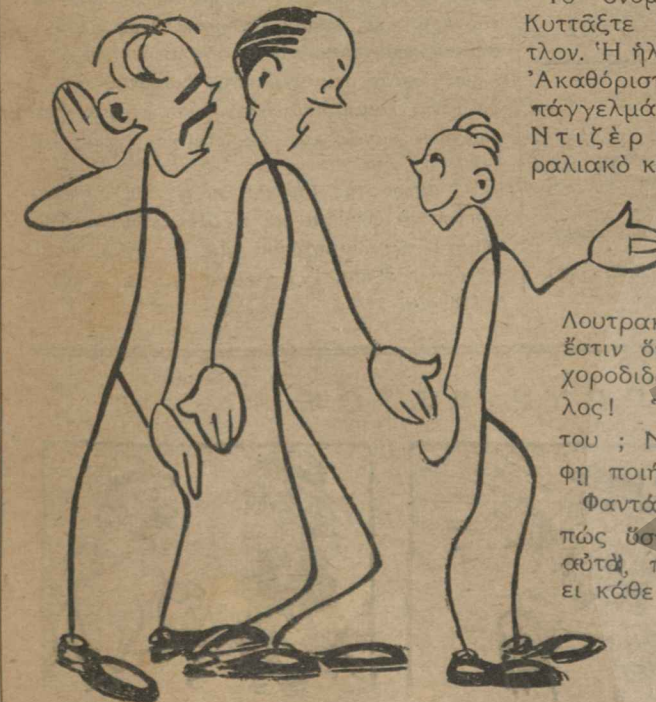
Κι' ὅπως μᾶς εἶναι ὁλόκληρα ἀδύνατο νά σκεφτοῦμε ἕνα χωριὸ
χωρὶς ἡ φαντασία μας νά σπεύσῃ νά διακοσμήσῃ τὴν σκέψιν
μας μ' ἕνα βουνό, μ' ἕνα κομμάτι θάλασσα, λίγα πεύκα, ἕνα
καμπαναριό κι' ἕνα παπᾶ, μὲ μιά στρατιά ἀπὸ χωριάτες καὶ
γαϊδούρια, ἢ καὶ μίαν πόλιν χωρὶς αὐτοκίνητα, ὀκέλλες, ραδιό-
φωνα, θόρυβο, φασαρία, κίνηση, φῶτα, ντάνσιγκ καὶ καμπαρέ,
ἄλλο τόσο μᾶς εἶναι ἀναπόφευκτο νά ἀπαντήσωμε ἀνάμεσα σὲ
δέκα ἀνθρώπους πού θά γνωρίσωμε τοὐλάχιστο ἕναν... ποιητὴ!

Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι, καλοὶ καὶ ἄκακοι, εὐγενικοὶ καὶ ὑπο-
χρεωτικοὶ, ἀξιοτιμώμετοι καὶ ἀγαθώτατοι κατὰ τὰ ἄλλα, ἔ-
χουν οἱ δυστυχεῖς μιά μανία : νά σὰς καταδιώκουν συνεχῶς μὲ
ἕνα τετράδιο, μέσα στὴς πολλὰς ἢ λιγοστὰς σελίδες τοῦ ὁποῦ
περικλείουν τῆς συνομιλίας των μὲ τὸν Πήγασον!

Καὶ πρέπει ἀπαραίτητως ὄχι μόνον νὰ τὴς ὑποστήτῃ—αὐτὸ
ἴσως-ἴσως εἶναι τὸ λιγώτερο—ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς πῇ τὴν γνώ-
μην σου, νὰ ἐνθουσιασθῇ, νὰ σπεύσῃ νά ἀναγνωρίσῃ τὸ
ταλέντο τους καὶ νὰ τοὺς ἀνακηρύξῃ μεγάλους ποιητὰς!
Ἀλλοῦτρεκα πᾶτε χαμένοι! Θὰ σὰς καταδιώκουν σὲ ὅλην τὴν
ζωὴν, δὲν θὰ σὰς ἀφίνουν οὔτε μίαν στιγμὴν ἡσυχίας, καὶ
θὰ ἐπιμένουν σώνει καὶ καλά νὰ σὰς πείσουν γιὰ τὴν ἀξία τῆς
παραγνωρισμένης... ἀξίας των! Εἶναι σάν νά λέμε ἕνα εἶδος
ἐπιδημίας ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν σὰς σώσει κανένα προφυλακτι-
κό. Θὰ τὴν περάσῃτε ἔστω κι' ἂν ἔχετε... μπάμπια στὴν Κορώ-
νη, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον!

Φτάνει ὅμως ὁ πρόλογος. Τὸ ἀρθράκι αὐτὸ προορίζεται γιὰ
νά σὰς ἀποκαλύψῃ ἕναν ποιητὴ καὶ φυσικὰ ὁ χῶρος τῆς
σελίδος εἶναι πολὺ τιμωρ καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νά κατασπατα-
λῇ σὲ προλόγους, εἰσηγήσεις, καὶ ἐπιλόγους.

Τὸ ὄνομά του ;
Κυττάξτε τὸν τί-
τλον. Ἡ ἡλικία του ;
Ἀκαθόριστος. Τὸ ἐ-
πάγγελμα του ;
Ντιζέρ σ' ἕνα πα-
ραλιακὸ κέντρο τοῦ

Λουτρακίου, καὶ
ἔστιν ὅτε καί...
χοροδιδάσκα-
λος ! Ἡ μανία
του ; Νὰ γρά-
φῃ ποιήματα!
Φαντάζομαι
πὺς ὅσοι ἀπὸ
αὐτὰ, περιτεύ-
ει κάθε ἄλ λ η

οὐσάσεις. Γνωρίζετε τὸν ἄνδρα ὑφ' ὅλης τῆς μορφῆς καὶ τῆς
πλευρᾶς του. Τώρα ἐπιβάλλεται νά τὸν γνωρίσῃτε καὶ λίγο
ὡς ποιητὴν. Θάθελα ὅμως, πρὶν παρασχηθῶ εἰς τὴν στιχομυ-
ρικὴν οἰστηρίαν τοῦ χοροδιδασκάλου-ποιητοῦ, νά σὰς πα-
ρακαλέσω νά μὲ συγχωρήσῃτε ἂν τυχὸν δὲν κατορθώσω νά
τὸν ἀποδώσω ὅπως τοῦ ἀξίζει. Ἡ γραμμὴ ἄλλωστε αὐτὴς
δὲν μπορεῖ παρὰ νά εἶναι ἕνα ἀμυδρότατο καὶ προχειρότατο
κροκί τῆς ποιητικῆς διανοίας του, κι' εὐχομαι ἄλλες καλλιτέ-
ρες νάρθουν νά τῆς συμπληρώσουν ἐπαξίως.

Ὁ κύριος λοιπὸν Φρίξος, εἶπαμε πὺς εἶναι ντιζέρ σ' ἕνα πα-
ραλιακὸ κέντρο. Ἐκεῖ θὰ τὸν βρῇτε ἀπὸ τῆς ὀκτώ τοῦ βράδου
ἴσαμε τῆς δυο τοῦ πρωῦ νά ταλαιπωρῇ αὐτὸς μὲν τὸ λαρὺγκι
του, τ' αὐτιά δὲ τῶν πελατῶν του, ἐξαποστέλλων μὲ μίαν ἀ-
καθόριστον ἤχου φωνὴν ἀνάμεσα ἀπὸ ἕνα τοίγκινο χωνὶ τοὺς
διαφόρους στίχους τῶν γνωστότερων τραγουδιῶν τῆς μόδας.
Ἄν οἱ κ. κ. συνθέτῃ τῶν τραγουδιῶν αὐτῶν ἄκουαν μίαν ἔ-
στω φορὰ τὸν κύριον Φρίξον ἢ καλλιτέρα τὴν φωνὴν του, ἀ-
σφαλῆστατα θὰ ἔπαυαν τοῦ λοιποῦ νά συνθέτουν! Ἀλλὰ αὐ-
τὸ δὲν ἔχει σημασίαν καὶ οὔτε μᾶς ἐνδιαφέρει. Ἐπανερχόμε-
θα καλλιτέρα εἰς τὴν δευτέραν πρωτὴν γιὰ νά ἀπολαύσωμε
τὸν κύριον Φρίξον ὡς ποιητὴν. Ἡ ἀτμόσφαιρα τότε ἀλλάζει.
Ἡ σκηνοθεσία μεταβάλλεται. Ὁ Φρίξος ἐγκαταλείπον-
τας τὸ τοίγκινο χωνὶ, παίρνει ὑπὸ μάλῃς τὸ τετράδιον καὶ σὰς
πλησιάζει. Δὲν εἶναι φορτικὸς—εὐτυχῶς—. Σὰς γνωστοποιεῖ
μὲν καὶ κάθε δυνατὴν λεπτότητα πὺς γράφει ποιήματα καὶ
πὺς στὴν φυλλάδα ἐκείνην τὴν ὁποία ἐσεῖς—ὁποῖα ἀφέλεια!
—δὲν εἶναι ἀπίθανον νά τὴν ἐκλάβετε ὡς κοινὸν μπακαλοντέ-
φερο, ὑπάρχουν «στίχοι»! Ὑψιστε Θεέ! Τὸν κυττάξετε μὲ
βλέμμα ἀμφιβολίας γιὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ ἐγκεφά-
λου του. Τὸ βλέμμα σας ὅμως δὲν προφθάνει νά ψυχολογήσῃ
τὴν κατάστασιν καὶ ὁ κύριος Φρίξος ἀρχίζει :

«Κῦνες ὁ γυνεκαὶς πού προτωῖδα ἕνα βράδου— ἐδῶ πρὶν
προχωρήσω ἐπιτρέψτε μου νά σὰς κάμω μίαν μικρὴν διασαφή-
νισιν ἐπεξηγηματικὴν τοῦ πνεύματος τοῦ ποιητοῦ καὶ τοῦ ὀρ-
θογραφικοῦ συστήματός του. Ἐκεῖνο τὸ «κῦνες» δὲν σημαίνει
«σκύλλους» ἢ «σκύλλες»—προκειμένου γιὰ γυναῖκες—ἀλλὰ
ἀπλῶς τὸ «ἐκείνες». Κάθε ἄλλη ἐκδοχή, ἀπάδουσα πρὸς τὰ
εὐγενικά καὶ τὰ φιλόφρονα πρὸς τὰς κυρίας αἰσθήματα τοῦ
ποιητοῦ ἀποκλείεται.

Καὶ πρέπει νά ση-
μειώσω—πρᾶγ μ α
πού ἐξέχασα εὐθὺς
ἐξ ἀρχῆς νά τὸ κά-
μω—ὅτι ὁ κ. Φρίξος
ὄχι μόνον ἀγαπᾷ
ἀλλὰ λατρεῖ τὰς
ἀντιπροσώπους τοῦ
ὁραίου φύλου, ἔ
ὅ καὶ ὅλα τὰ ποιη-
τικὰ ἀριστουργή-
ματά του εἶναι ἀ-
φιερωμένα σὲ μίαν
ἐξαντλητικὴν γαλανομά-
τα μὲ θρία κάποι
καὶ σὲ μίαν μελα-
χρινὴ μὲ βραῖνιν α
ογουρά μαλιά καὶ
μάτια ἀμεί γ δ α
λα!

Καὶ τὸ ποίημα σὺ
νεχίζεται :

«Κῦνες ὁ γυνεκαὶς
πού προτωῖδα ἕνα
βράδου
μού φανεῖκαν
Βροκόλακας
στὴν σκοτάδι
γιατί ἀπάνου στὴν
αἰσάρα τους
ἡ ἀνάμω κάνααν
περίπατους

«Πλησίασα τί μὴ
κέ τοῖς λαίγους»
—καὶ ἐδῶ μὴ μικρὴ παρένθεση. Μὲ τὸ «μὴ» προφανέστατα
ὁ ποιητὴς δὲν ὑπονοεῖ τὴν «μύγαν» ἀλλὰ ἀπλῶς τὴν
«μίαν» ἀπὸ τῆς «γυνεκαὶς»—

Κλείει ή παρήνθεσις καί συνεχίζουμε:
«Πλούσασι τί μύα κέ τοις λαίγο
πού πάται έθέροια ώντα
κιαυτί μου λέοι: δέν θορής πός στί καρ-
δυά
αίχο πλιγί χενώντα;!»

Έδω έτόλμησα νά έρωτήσω τόν ποιη-
τή, βάζοντας την ντροπή της άγνοίας
μου στην μπάντα, τί ήθελε νά πη μ' α-
τό τό «χενώντα», καί ο ποιητής άφού με
προσέβλεψε με άπειρη πρός την άγραμ-
ματώσνη μου συμπόνια, μου έξήγησε:
—Από τό χαίνοντα... χενώντα. Αυτά
έπιτρέπονται ποιητική άδεία!...

Όμολογώ ότι δέν κατώρθωσα νά τοϋ
άπαντήσω. Ό ποιητής με είχε άποστο-
μώσει. Έσπευσα νά έγκαταλείψω τό
κέντρον καί τόν ποιητή γιατί άισθανό-
μουν τόν έγκέφαλό μου νά άποτραβί-
εται καί νά μεταβάλλεται τό κρανίο μου
σέ μίαν κοκκαλένια θήκη... «χενώντα»!
Ήταν καιρός!

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΜΙΚΡΑ—ΜΙΚΡΑ

Δικαστικές λεπτότητες.

Στην Αμερική, ως γνωστόν, οί δικασταί έ-
κλέγονται κατ' ευθείαν από τόν λαό, όπως
καί οί βουλευταί καί οί γερουσιασταί. Γι' αϋ-
τό είναι ύποχρεωμένοι νά μή δυσχεστούν πο-
τέ τούς εκλογείς των! Καί αϋτές ή έρωτή-
σεις άκόμα πού θέτουν στούς κατηγορουμέ-
νους, γίνονται με την μεγαλύτερη δυνατή λε-
πτότητα καί την πρόετωση ευγένεια.

Ίδού με τί φράσεις ένας δικαστής άπήγ-
γειλε τελευταία σ' έναν κατηγορούμενον την
καταδίκη του σέ θάνατο:

«Κατηγορούμενε, κίριε κατηγορούμενε, ση-
κώθιτε δοθίς σάς παρακαλώ. Νά με συγ-
χωρήτε, αλλά αϋτό είναι μιά τυπικότης πού
την έπιβάλλει ο νόμος, αλλοιώςκα δέν θα
σας άνησυχούσα...»

» Κατηγορείσθε ότι διεπράξατε έναν φόνο,
νομίζω. Πρός μεγάλην μου λύπη, οί ένοχοί
σας εκήρυξαν ένοχο. Είμαι ύποχρεωμένος,
δυστυχώς καί παρ' όλη την προσοχή, μου
συμπαθεία πρός τό άτόμόν σας, νά σας άναγ-
γείλω ότι θα κρεμασθήτε από τόν λαμό έως
ότου έπακολουθήσθ ό θάνατός σας...»

» Τώρα, σάς παρακαλώ, μπορείτε νά κα-
θήσετε πάλη. Επιδέχνητε μου δε άκούη μιά
τελευταία έρώτηση: Τί ώρα θα σάς ήταν πού
εγκαταστήσθ (1) νά κρεμασθήτε; Πότε θα σάς
ένοχλούσε αϋτό λιγώτερο;...»

ΑΝ ΚΑΜΜΙΑ ΝΥΧΤΑ...

«Αν καμιά νύχτα βαρεθής
την άσπρη τρελλή ζωή σου
καί την άγκυλή μου ποθεής,
νά μή διασπής, μη ντραπής,
έλα καί πάλη νά με δοής,
έλα καί σάξζε με τρελλά καί τά παλινά θυ-
μήσου.»

Έλα στην έρημ γειτονιά,
όπως έρχόσονται καί πρώτα
καί σπής νυχτιάς την σκοτεινή
κρήνην κεί πούνα τά κλωνιά
καί κάλεσέ με απ' την γωνιά
ν' άκούσω της φωνούλας σου την ξεχασμένη
νύτα.

Κι' αν δής γλυκεία μου πώς άργώ,
φέρε στό νοϋ σου καί στίχους
κι' αν θέλεις γρήγορα νά βγώ
πές τό τραγούδι τό γοργό
πού σουχα γράψει τότε εγώ
καί ξύπνησέ μου της καρδιάς τούς κοιμισμέ-
νους ήχους.

Μ' αν μένη ή πόρτα μου κλειστή,
μή νοιώθεις στην καρδιά σου πόνο.
Μιά προσεχή γονατιστή
πού στην καρδιά σου ν' άκουστή
πές σαν άληθινή πιστή
κι' ένα «Συνχώρησέ με» πές. Αϋτό με φτάνει
μόνο!

ΜΙΜΗΣ Π. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΔΕΞΙΚΟ ΣΑΣ

«Γνωρίσμός.— Έξαιρετική άγάπη πού
αισθάνεται κανείς γιά τόν εαυτό του καί ή ό-
ποια σχεδόν ποτέ δέν έχει αντίληψη.

«Επιμονή.—Αϋτό πού μενικοί όνομά-
ζουν χαλασμός.
Το κορυλλόζι.—Σύμβασις μεταξύ της
ανάγκης καί της φιλαργυρίας.

Α. Ο. Δ. Ο.

Ινδιάνικο φιλότιμο.

Οί Ινδοί τών προνομιάων τάξεων είναι
συνήθως πολύ ευαίσθητοι στο φιλότιμο καί
πολλές φορές έχουν άνεπτυγμένο σέ μεγαλ-
τερο βαθμό τό συναίσθημα αϋτό από τούς κι-
οιάρχους των Άγγλους.

Ένας Άγγλος κάποτε, συνοδευόμενος από
κάποιον ακολούθό του άνιρνοντα στην προνο-
μιούχο φυλή των Ραζαπούτ, βγήκε σέ κυνή-
γιο. Ο ακολούθος σέ μιά στιγμή, κλώτσησε ένα
σκυλί της συνοδείας, πού έδειξε διαθέσεις έ-
πιθετικές εναντίον του. Τότε ο Άγγλος ση-
κώσε τό μπασιόνι του καί χτύπησε τόν Ιν-
δό στο πρόσωπο.

Ο Ραζαπούτ όπισθοχώρησε λίγα δήματα
καί, κυτώντας τόν λευκό αϋθέντη του μ' ένα
βίος μάλλον οίκτου παρά θυμού, τράβηξε ένα
στιλέττο.

—Μ' αϋτό, τοϋ λέει, θάμουν σέ θέση νά
έκδικηθώ την τιμή μου, αλλά δέν ξεχνώ πώς
ήσαστε σήμερα στην Αθήνα ευκλής,

Καί την ίδια στιγμή, έμψξε τό στιλέττο
στην καρδιά του καί ξεψύχησε.

Ένα παρόμοιο περιστατικό συνέβη τέλευ-
ταία καί μ' έναν Νέγρο στην καρδιά της Κεν-
τρώας Αφρικής.
Η ψυχή δέν έχει χρώμα, καθώς άποδει-
κνύεται καί συναντάται, ευγενική καί ισοπα-
λή, σ' όλα τά γεωγραφικά πλάτη, αλλά καί
υπό όλες της συνθήκες...

—ΟΟΟ—

Άγορά λιμητόμου.

Η φυλακές της άγγλικής πόλεως Καμ-
ποϊτζ έκλεισαν πριν λίγον καιρό καί τό κί-
ριο τό άγόρασαν ο δήμος γιά νά εγκαταστή-
σθ σ' αϋτό τό δημοτικό μέγαρο.

Όλα τά έπιπλά της φυλακής καί ό,τι άλλο
βρισκόταν μέσ' στα κελιά, πωλήθηκαν σέ δη-
μόσιο πλειστηριασμό. Ανάμεσα στα διάφορα
άλλα πράγματα πού πωλήθηκαν εκείνη την ή-
μέρα, υπήρχε καί μιά λαμητόμος σέ καλή κα-
τάσταση, την όποιαν άγόρασε ένας γεωργός
από τά περίχωρα αντί 6 άγγλικών λιρών. Ο
κίρις έπάνω στην πώληση, διαφήμιζε ότι τά
ξύλα της λαμητόμου ήσαν τόσο στερεά, ώστε
μπορούσε κανείς νά κατατομήσθ καί έλ-
φαντα!

Ο άγοραστής δήλωσε πώς θα χρησιμο-
ποιούσε τά δοκάρια καί τά άλλα ξύλινα έξαρ-
τήματα της λαμητόμου γιά νά χτίσθ με λί-
γα άκόμη έξοδα ένα γκαράζ γιά τό φορτηγό
αυτοκίνητό του.

ΚΙΤΣΑ ΚΟΡΙΝΝΑ

Τό άγνωστο καί άσημο κορίτσάκι της χθές.— Η σημερινή βεντέττα.— Πώς ζή.— Πώς δουλεύει.— Η

πρώτες της έπιτυχίες.— Η έντυπώσεις της.— Τα όνειρά της.

Ασφαλώς ούτε ο Νιμάγερ, ούτε ο Ίσμετ,
ούτε καμιά άλλη διπλωματική ή παγκοσμίας
φήμης προσωπικότης δέν θα μπορούσε ποτέ νά
καυχηθί πώς περνώντας από τόν τόπο μας,
συνήτησε τέτοιαν ύποδοξη, όσην ή Κίτσα Κο-
ρίννα, τό κινηματογραφικό άστέρι πού πρόβαλε
χτές άκόμα στόν ορίζοντα της τέχνης των κι-
νομένων κλών... Τάχτε όμως μικρό πράγ-
μα, τό κατόρθωμα της μικρής Κίτσας, πού
φείγοντας ένα πρωί τοϋ περυσινού Δεκεμβρίου
γιά τό Παρίσι, άγνωστη καί άσημη, με μόνα
εφόδια την χάρη, την όμορφιά καί τό πάθος
της, ξαναγύρισε σήμερα στην Αθήνα ευκλής,

παίσιγνωστη, φορτωμένη δάφνες; Ο θόρυβος
πού δημιουργήσεν ή έπανεμφάνισις της ανά-
μας δέν σάς φαίνεται δίκαιος, αλλά καί έ-
πιβεβαιωμένος;
12-1, ένα μι-
κρό χρονικό διά-
στημα αγωνιω-
δους άναμονής
στο κοινό σαλο-
νάκι τοϋ διαμε-
ρισματος της Κί-
τσας στο ξενο-
δοχείο της «Με-
γαλής Βρετα-
νίας», μέχρς ο-
του ή Έλληνίδα
βεντέττα τελειώ-
σθ την τουαλέ-
τα της ύστερα
από τό έπαινιά-
της: Τό έπωρε-
λωμεθα γιά νά
ρίξουμε λίγες ά-
διακριτες ματιές
στούς όγκους
των χαριτών,
έντικαν καί χει-
ρογράφον, των
περιοδικών καί
εφημερίδων, καί
ένος άλμυρι-
αρχείου, από τά
όποια είναι φορτωμένο τό πρόχειρο γραφείακι
της Έλληνίδος στάρ πού βρίσκεται εκεί μέ-
σα Πόσα ευχτήρια, πόσα συγχαρητήρια, πό-
σα επισκεπτήρια. Θεέ μου! Ανάμεσα στίς
συντοδόμενες σελίδες τοϋ άλμυρι, σφωεία
έντικαν άποκρίσεων πού μιλούν σέ όλες της
γλώσσες γιά της καλλιτεχνικές έπιτυχίες
της. Κι' όλα αϋτά μαζεμένα σ' ένα έλάχιστο
σχετικά διάστημα πεντέξθ μηνών. Ένθουσιώ-
δη άσθένεια τοϋ γαλλικού κυρίως τύπου, κα-
θημερινού καί περιοδικού, άναφερόμενα στόν
θραυμό της τόσο τοϋ διαγωνισμού καλλιότη-
τος πού έγινε τό Πάσχα καί άναδείχθηκε στας
Κάννας βασίλισσα, όσο καί τοϋ γυρίσματος
της πρώτης καί μόνης ταινίας της, «Έάν», ύ-
στερότερα, πού προσβλήθη δογμαστικά στούς
άναπαυομένους τοϋ παρισινού τύπου. Άπειρά-
ριθμες φωτογραφίες σέ πάμπολλες θεατρικώ-
τατες πώες κοσμούν όλες σχεδόν της σελίδες
τοϋ άλμυρι — άρχείου της Κίτσας Κορίννα.
Δέν προσφάτως νά της άποθανιάσουμε όλες
καί νά, τό ζωντανό πρότυπο εμφανίζεται ξα-
νικά μπροστά μας γιά νά έπαληθεύσθ την πα-
στότητα της χάρις καί της όμορφιάς πού έ-
χουν όλες εκείνες ή έντυπες άναπαραστάσεις.

Η Κίτσα Κορίννα, ζωνική, χαριτωμένη,
κομψή, κομψότητα μέσ' σ' ένα προκλητικό-
τα ντεζαμαγιέ της, μάζ τείνει τό χέρι, έκφρά-
ζοντας ταυτόχρονα την ευάρεστιά της γιά
την έπίσκεψή μας:

«Είμαι ένθουσιασμένη πού ή «Έβδομάς»,
τό αγαπημένο μου περιοδικό καί ο άχώριστος
σύντροφός των λίγων όρών της άναπαύσεώς
μου, μου κάνει την έξαιρετική τιμή της γνω-
ριμάς μου με τό άναγνωστικό κοινόν της. Την
περίμενα σάν καί τό απαραίτητο αϋτή

«Ένα χαριτωμένο έντονα τανέ της Κίτσας Κορίννα στην πλά της Λαυράδας.

δια έπιπλά γιά την πραγματοποίηση των όνει-
ρων μου. Διαρκώς έτοιμάζα σχέδια πώς θα
κατάφερα νά φύγω μιά μέρα από τό νησί γιά
νά μπορούσα ελεύθερη πια ν' άντικρύσω κα-
ποτε κάποιο στούντιο. Ο πατέρας μου δέν έ-
στεργε στην άπόφασή μου. Γι' αϋτό καί έφυγα
ένα πρωί κρυφά καί ήρθα γιά πρώτη φορά
στην Αθήνα. Είμηνά εδω ένα χρόνο καί έ-
πειτα ήρθα στο Παρίσι. Η περπέτεια με
συνανούσε καί αϋθα τόλην άρετή. Δυστυχώς
ή πρώτη μου άπόπειρα άπέτυχε καί ξαναγύ-
ρισα σύντομα στην Αθήνα. Ωστόσο δέν έγ-
κατέλειπα πάλη τά όνειρα καί τά σχέδιά μου.
Καί ξαναφύγα γιά τό Παρίσι τά Χριστούγεν-
να πού πέρασαν. Η τύχη μου ήθελε την ώρα
πού δέν την περίμενα. Ήταν άκριβώς ή βρα-
δυά τοϋ Πάσχα. Στάς Κάννας έδιδετο ένας
διαγωνισμός κομψότητας, στόν όποιον έλαβα
μέρος καί βγήκα νικήτρια. Την έπόμενη έ-
παίνα έπ' τέλους την πρότασι από τό «Κίνη-
ματογραφικό Κοινότοπιόν» νά πάω σέ τρία
φίλμ με 15 χιλ. φράγκα την έβδομάδα ως μι-
σθό. Έδέχθηκα καί ή πρώτη ταινία στην ό-
ποιαν πρωταγωνισούσα, τό «Έάν», έπεκρίω-
σε τόν θραυμό μου. Τώρα τό έργο είναι σχε-
δόν έτοιμο. Στής 15 Σεπτεμβρίου έπαρτέφον-
τας στο Παρίσι θα γυρίσω καί της τελευταίας
συμπληρωματικής σκηνής γιά νά δοθί τό
«Έάν» στην κυκλοφορία. Αμέσως έπειτα θ'
αρχίσω τό γύρισμα των άλλων ταινιών πού
περιλαμβάνονται στο συμβόλαιό μου με την
εταιρία «Γκομόν».

—Καί ποιές ή έντυπώσεις σας από την ύ-
ποδοχή των Αθηναίων;
—Η καλύτερες πού μπορούσα νά περιμέ-
νω. Εύχαριστώ τούς συμπατριώτες μου γιά

την άναγνώριση της τιμής πού μου έγινε. Η
αλήθεια είναι ότι οί έχθροι δέν έλειψαν, όπως
δέν λείπουν από καμιά περίστασι γιά νά
δείξουν τόν ήρωστατισμό τους. Πολύ λίγο
όμως τούς λογαριάζω αϋτούς, όσο καί τά λε-
γόμενά τους.

Ρωτήσαμε την όμοια Ροδίτισσα βεντέττα
μας νά μās περιγράψθ τό εικοσιτετράωρό της:

—Έδω την περισσότερη μέρα μου την
τρώνει ο ύπνος καί ή συνεντεύξεις. Έλάττω-
τες μου μένουν γιά περίλατο καί διάβασμα,
πού τό υπεραγαπώ. Στο Παρίσι όμως, απ' ο-
του άρχισα την καριέρα μου, ξεθεώνομαι
στην δουλειά. Πρωί-πρωί μου είναι άπαραί-
τητο τό μπάνιο σέ καμιά πούν καί ή γυμνα-
στική. Σπάνια είχα σχέσεις με την κοσμική
τα. Της ώρες πού θα έχανα τρέχοντας δεξιά
καί άριστερά στα
κέντρα, της χρησι-
μοποιώ γιά την εξά-
σκηση της φωνής
μου γιά τραγούδι
καί ντιζιόν. Ακόμη
καί πριν αρχίσω το
γυρίσμα της ται-
νίας μου έξημερο-
βραδυάζομουν στο
στούντιο γιά νά μπο-
ρέσω νά συνηθίσω
στην σκληρή του
ζωή.

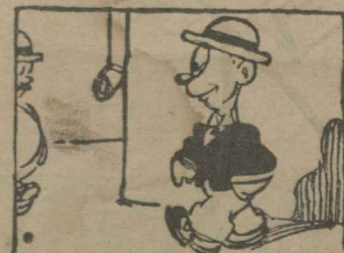
— Πώς αντικρύ-
σατε την ζωή τοϋ
στούντιο γιά πρώτη
φορά καί πού είναι
ή γνώμη σας σχετι-
κά μ' αϋτήν;
— Με την μικρή
πειρα πού απέκτησα
από τό γύρισμα τοϋ
«Έάν» νομίζω ότι τά
πρώτιστα καί κυρίω-
τα προσόντα πού
πρέπει από μιά ένας
πών θέλει νά έργα-
στεί είναι μεγάλη όμορ-
νη, έπιμονή καί θέλησις. Έπειτα πρέπει νά
βελτιωθί άπολύτως ότι είναι φωτοζενική καί
φωτοζενική. Αϋτό θα τό μάθω από μιά μικρή
δογμαστική ταινία πού θα γυρίσουν. Πρέπει
άκόμα νά γυρίσθ όλα τά σπάζ, λατασία, κο-
λλήματα, παγοδρομιά, κομπλιμάς καί νά εί-
ναι κάτοχος τοϋ δολάν. Η έργασία στο στούν-
τιο είναι μιά από της σκληρότερες πού ύπαρ-
χουν. Δέκα-δεκαέντε ώρες την ήμέρα καί συ-
χνά περισσότερες είναι πράρμα πού συνηθί-
σμένο. Τό έκτοφλατικό φως, ή ζέστη, ή έπα-
νάληψη πών σκηνην, ή μεγάλη προσοχή καί
ή υπερέντασις όλων των διανοητικών δυνά-
μεων, καθυρτούν τόσο πολύ τόν καλλιτέχνη
πού γιά πολλές ήμέρες κατόπιν είναι κυριολε-
κικά έμφορξ...

Αϋτά ήταν τά τελευταία λόγια της συνομι-
λιάς μας με την εκλεκτή σάο. Την άναχα-
ρετήσαμε ευγενέστατα καί άφίσαμε... σειρά σέ
πεντέξθ άλλους συναδέλφους καί θαναμάς
της πού περιμέναν καρτερώτατα την άδία
της νά εισαχθών. Φεύγοντας, δώσαμε την ύ-
πόσχεσι νά χαρτερίσουμε έξ όνόματός της
τούς άναγνώστες της πολυαγαπημένης της
«Έβδομάδας».

Τά κάνουμε...
ΑΠ. Ν. ΜΑΡΡΑΝΑΡΗΣ

Υ. Γ.— Μιά φωτογραφία με ιδιόχειρον ά-
φιέρωση της καλλιτέχνης θα δημοσιεύσθ ή
«Έβδομάς» στο έρχόμενο τεύχος της.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΝΕΟΣ ΕΥΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΟΣ

Κορυμμένος καί με βίος άν-
θρώπου θεβαίω γιά την έπιτυχή
έκβασι τών ύποθέσεών του, ο
νεαρός κ. Άνοιχτομιάτης ηγαί-
νει νά παρουσιάσθ στόν νέο
προϊστάμενό του, όπου άναλαμ-
βάνει υπηρεσίαν ως ιδιαίτερος
γραμματέας. Ξάφνον τόν συναν-
τά μπροστά τόν θάνατο...

Ο κ. Άνοιχτομιάτης είναι
νέος ευγενέστατος καί με λεπτούς
τρόπους. Σταματά, ύποκλίνεται
καί βγάζει τό καπέλλο του ως κά-
τω. Κατά σατανικήν σύμπτωση
τό καπέλλο του βρίσκεται κάτω
απ' ένα ύδροσωλήνα, απ' τόν ό-
ποιο, εκείνη την στιγμή, χύνεται
ένος χείμαρρος άκαθάριον νε-
ρών... Τό καπέλλο του γεμίζει.

Ο κ. Άνοιχτομιάτης άφηρη-
μένος δέν αντίλαμβάνεται τίπο-
τα. Καί την στιγμή πού ξαναφο-
ρεί τό καπέλλο του γίνεται... πα-
π. Τετέλεσται! Ο κ. Άνοιχτομ-
ιάτης βλέπει όλα τά όνειρά του
νά... ξεπλύνονται μέσα σ' αϋτό
τό άκούσιο ντούς.

—Χμ! φίλτατε κ. Άνοιχτομ-
ιάτης. Η αλήθεια είναι πώς
χειραζόμενα ένα ιδιαίτερο γραμ-
ματέα, μορφωμένο καί ευπαρο-
σίαστο, τοϋ λέει ο προϊστάμενός
του. Αλλά, όπως βλέπω αϋτή
τή στιγμή είσθε κάθε άλλο πα-
ρή... ευπαροσίαστος. Πάρτε λοι-
πόν τά βρεμένα σας καί καλό...
στέγνωμα!

ΤΟ ΡΩΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΦΛΕΡΕΤΤΑΣ

αμβέσ α τ ε
για μια ακό-
μη φορά, ή-
τανε ανάλω-
τος με τον
θαυμασμό και

Μετά την παράσταση, το καμαρίνι της Φλερέττας έδινε την εντύπωση ενός μικρού άνθρακα. Ο μεγάλος καθρέφτης κρυβόταν εντελώς πίσω από ένα τεράστιο πανέρι με γαρδένιες, το ρούχ των χειλιών της όχρεισε μπροστά σ' ένα μπουκέτο από κατακόκκινα τριαντάφυλλα, κι η κρεμασμένη στα πρόχειρα κρεμαστώρια πολύτιμες και εξαντρίξιμες τουαλέτες της έχανονταν πίσω από ένα σωρό πολύχρωμα λουλούδια. Η αλήθεια είναι πως αυτό το καταλύκτηνός ογκώδης συλλογή των λουλουδιών ήτανε πολύ δικαιολογημένο, γιατί η Φλερέττα στην προμερία της νέας επιθεωρήσεως «Ανεμώνας» είχε μια πρωτοφανή επιτυχία κι' αποθεώθηκε κυριολεκτικά. Στην «Καρδιολέφτρα» έγινε άνω από εφτά μπίες, στο φινάλε της πρώτης πράξεως έγινε όλες της άλλες θεατρίνες που έλαβαν μέρος σ' αυτό, να διακωιδύνε από τη φούκα τους, και στο μόνιμο νούμερο της δεύτερης πράξεως δεν μπόρεσε ούτε η ίδια να μετρήσει πόσες ακριβώς φορές την εκάλεισαν και πάλι στη σκηνή τα παταγωδή χειροκροτήματα των θεατών.

Κι' η Φλερέττα, καθισμένη σαν πεταλούδα μετά τον θρίαμβό της άναμεσα στα τόσα λουλούδια, δεχόταν μ' ένα θαυμάσιο μειδίαμα τα συγχαρητήρια των θαυμαστών της. Κι' όταν ο πολλός κόσμος έφυγε, φώναξε μέσα στο καμαρίνι της τον φίλο της τον Μίμη, ένα νέο μ' ευγενικό παρουσιαστικό και πολύ έξυπνα μάτια, και τον παρακάλεσε, ως δού να έτοιμαστέ, να της μαζέψει και να της διαβάσει τα μπιλιέτα και της επιστολές που διοικόντανε καριφτωμένες στις ανθοδέσμες. «Έτσι κι' έγινε: Η Φλερέττα άρχισε να ξεβόλφεται κι' ο Μίμης άρχισε να ξεκαρφωτόννη και να της διαβάσει ένα ένα τα μπιλιέτα και της επιστολές. Και ποιος δεν της είχε στείλει λουλούδια : Δύο ύπνουχοι, πέντ' έξη βούλευται, ένας τραπέζιτης, άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών, διωκτικοί, έμποροι, ανώτεροι υπάλληλοι κλπ. Κι' η Φλερέττα, μειδιώντας θαυμάσια πάντοτε, άκουγε τα διάφορα όνόματα που της διάβαζε ο φίλος της, και, που και που, έμπεγε κανένα χαριτωμένο χαχανητό, όταν τήγανε καμιά φράση θαυμασμού να ήτανε πιο τολμηρή ή πιο βλακώδης απ' όσο έγραφε.

Και τελείωσαν. Η Φλερέττα σηκώθηκε, καρφίτωσε στο στήθος της μια γαρδένα, απ' το μεγάλο πανέρι, έβαλε μια και στην μπουκίτσα του Μίμη, κι' έτοιμάστηκαν να φύγουν. «Άξαφνα, όμως, τα μάτια της πέσανε σε μια μικρούλα ανθοδέση που δεν είχε περισσότερα από πέντ' έξη τριαντάφυλλα. «Απάνω σ' αυτή την μικρούλα ανθοδέση η Φλερέττα διέκρινε μια επιστολή.

«Έχασα...» είπε στο Μίμη. Κύνταξ' εκεί !
«Ο Μίμης εκύνταξε...
«Μπάρ... Μου ξέφυγε...» είπε.
«Έσπασε, πήρε το γράμμα, το άνοιξε κι' άρχισε να διαβάζει ενώ το θρος του γινότανε λίγο-λίγο και πιο συνωφισμένο.
«Κυρία... αν ό άρνημός των λουλουδιών που σάς στέλνω στη σημερινή ημέρα που θα

την αγάπη που σάς έχω, θα έπρεπε να στερούμαι τα λουλούδια από όλοκληρο τον κόσμο. Για να γίνει όμως αυτό θα έπρεπε να είμαι πολύ πλούσιος. Δυστυχώς, είμαι πολύ φτωχός, και άρα ομωσ' αυτά τα λίγα και φτωχικά τριαντάφυλλα. Δεν τολμώ, βεβαίως, ούτε να δνειρευτώ ότι τα φτωχικά αυτά τριαντάφυλλά μου, θα τα άκουμπίσετε με ήδυπάθεια στο πρόσωπό σας, όπως κάνουν ή ηρωίδες των διαφόρων κινηματογραφικών ταινιών, κατόπιν συστάσεως του σκηνοθέτου. «Αν έχουν, όμως,

Κι' άρχισε να της διαβάζει το γράμμα, ενώ το θρος του γινότανε λίγο-λίγο και πιο συνωφισμένο.

αυτή την ευτυχία πιστεύω να έχουν και την ετοιμότητα να σας ψευδοούν ότι σάς αγαπώ πολύ... Κάποιος...
«Μπάρ... Τι όραίο γράμμα. Ξεφώνισε ή Φλερέττα.
«Ναί... Καλό είναι...» είπε ο Μίμης λιγάκι περιασμένος.
Με μια βίαιη κίνηση έκλεινε το πήρε από τα χέρια του και το ξαναδιάβασε. Κατόπιν το διέλυσε και το έβαλε στην τσάντα της.
«Τι, θα το φυλάξεις;...» τη ρώτησε.
«Ναί...» του αποκρίθηκε.
«Ο Μίμης φάνηκε πως πειράχτηκε άρκετά. Η Φλερέττα το κατάλαβε :
«Μη θυμώνεις...» του είπε. Για μās της θεατρίνης κάτι τέτοια γράμματα έχουν άξια... Χρειάζονται για τα γράμματά μας.
«Καλά, φιλάξέ το...» είπε τάχα αδιάφορα εκείνος.
«Πες μου πως δεν μου είσαι θυμωμένος !
«Άλλωστε δεν πρέπει να είσαι, γιατί ξέρεις

πόσο πολύ σε αγαπώ...

«Εφίληθκαν, κλειδώσαν το καμαρίνι κι' έφυγαν... Σταμάτησαν ένα ταξί και τράβηξαν για το σπίτι τους. Εκεί τους περίμενε ένα καλοστρωμένο τραπέζι. Ο Μίμης έφαγε πιά και με όρεξη. Η Φλερέττα έφαγε λίγο και διά της βίας. Η λίγες εκείνες γραμμές του άγνωστου θαυμαστού της, την είχαν άνασταώσει. Πόση ευγένεια, και πόση αγάπη έφωταν ! Μα πώς να ήτανε τάχα αυτός ό κάποιος ; Κάποιος νέος — χλωμός ασφαλώς — ποιητής ίσως...

«Γιατί δεν τρώς ;...» τη ρώτησε ο Μίμης.

«Δεν πεινάω...

«Έπεσαν να κοιμηθούν. Σε λίγο ο Μίμης δνειρευότανε. Όνειρευότανε κι' η Φλερέττα. Ξυπνητή όμως... Ό νούς της φτερούγιζε σε κάποιον άγνωστο και όρατο κόσμο...

— 000 —

Άφου το παραπάνω κακό γίνηκε σε μια συνηθισμένη προμερία, εύκολο είναι να καταλάβει κανείς τι γίνηκε στην τμήμα της. Λουλούδια, λόγια θαυμασμού, συγχαρητήρια, δώρα... Μα ή Φλερέττα δεν πόσεε πολύ τίποτα από όλα αυτά. Έμπε μίμης βοή κανένα φτωχικό μπουκέτο από τριαντάφυλλα. Και βοή, πράγματι, έμπεταγμένο σε μια γωνιά. Κι' είχε κι' απ' το ένα γράμμα, ίδιο με τ' άλλο. Τ' άνοιξε γρήγορα — γρήγορα και διάβασε :

«Κυρία,
Ξέρω πως θα σάς φανή πολύ κυνικό αν στη σημερινή τόσο ευτυχισμένη ημέρα για σάς, σάς πω και πάλι εγώ ό φτωχός και άγνωστος θαυμαστής σας, ότι σάς αγαπώ πολύ. Άλλά δεν μπορώ να μίν σάς τό πιο γιατί σάς αγαπώ τόσο ! Και να σάς άγαπώ είναι βέβαια δικαίωμά μου... Να σάς ένοχλώ δεν είναι... Δεν πιστεύω όμως μ' αυτές της λίγες γραμμές μου, που δεν έχω άλλο σκοπό, παρά να σάς πληροφορήσω πως σάς αγαπώ... σάς αγαπώ... Κάποιος.

Η Φλερέττα μετά την άναγνωση διέστησε σε μια ήδονική δνειροπόληση. Μια πούος να ήταν, επί τέλους, αυτός ό άγνωστος που την αγαπούσε ;... Από την ημέρα που έλαβε το πρώτο του γράμμα που σκεπε στην πλατεία του θεάτρου, αλλά δεν μπόρεσε να καταλάβει τίποτα. Τι ευγένεια που είχαν ή λίγες αυτές γραμμές του ! Μα γιατί δεν τολμούσε να παρουσιάσει μπροστά της;... «Αν ήτανε όπως τον είχε φανταστή, τι σημασία θα είχε αν ήταν φτωχός ;... Μαζί του τι παραπάνω θα ήθελε από μια μικρή καμαρούλα και μια μεγάλη αγάπη ;...

«Έκείνο το βράδυ ή Φλερέττα φρόθηκε πολύ ψυχρά στο φίλο της τον Μίμη. Σε κάθε άδελφά του κίνηση, και σε κάθε άπερισκεπτό λόγο του τούλεγε πως δεν ήταν καθόλου ευγενής. Ο Μίμης φάνηκε πως κατάλαβε τι συνέβαινε, και είπε :

«Μα εγώ δεν μπορώ να είμαι ευγενής σαν κάτι άλλους...

«Ασφαλώς !...» είπε απότομα ή Φλερέττα. Κι' από την ημέρα έκλεινε ή τόσο εύθυμη και χαρούμενη Φλερέττα, έγινε σκεπτική και μελαγχολική. Μια αδύνατη σιά νόμιζε την παρακολουθούσε παντού, και στο παραμυθό φρόσημα του άέρα νόμιζε πως άκουγε ένα ψευδίσια που της χάρδνε τ' αυτό : «Σας αγαπώ...».

Με τη στάση της αυτή, το καταλάβαινε κι' ή ίδια, άπομάρωνε σιγά-σιγά από κοντά την τον Μίμη, που πάλιν λίγο καιρό άκούει τον έγαπούσε. Μα τί την ένοιζε;... Τώρα ό νούς

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

της θεοκρίτων πάντα κοντά σε κάποιον άστοχο-τενιμένο νέο, με μεγάλα κασταρά μαλλιά, και με θλιμμένο χαμόγελο. Κι' έστεφε σ' ατέλειωτους ρεβασμούς, κι' όλο πίστευε πως σε μια μέρα, μίαν ώρα, μια στιγμή, ό ώρας ό γνωστός θαυμαστής της θα παρουσιαζόταν μπροστά της. Κι' όλο γελιόταν...

— 000 —

Πήρε κι' άλλα γράμματα ή Φλερέττα απ' τον άγνωστο θαυμαστή της. Τι όραία που έγραφε, πόσο την αγαπούσε, πόσο υπέφερε μακριά της ! Μα γιατί κρυβόταν πάντα ;... Νά που κι' αυτή τον αγαπούσε τώρα...

Ο Μίμης της ήτανε πιά τελείως αδιάφορος. Και παραπονιόταν. Κι' έκλεινε, από ευγένεια τον καθισμάζε :

«Μη με παρεξηγείς, αγάπη μου... Έχω άκερές... Αυτό είναι όλο...

«Όσοι μια μέρα ή Φλερέττα έλαβε από τον άγνωστο θαυμαστή της το παρακάτω γράμμα :

«Κυρία,
Όταν διαβάσετε της λίγες αυτές γραμμές μου κάποιος πλίο θα με πείνει μακριά σας. Θα φεύγω... Μα όχι για να σάς ξεχάσω, μα

— Πως τα κατάφερες να την χωρίσεις ; Αυτή φαινόταν πως σ' αγαπούσε πολύ... —

για να πάω να σάς ένοχλώ. Δεν θα σάς ξαναενοχλήσω, κυρία, με τα άνόητα γράμματά μου... Έξακολούθητε να ζήτε δουτηγμένη στα πλούτη και στη χαρά, και μη συλλογιστείτε ποτέ μένα που θα ζω πολύ μακριά σας, και με μόνιμο μου συντροφιά την εικόνα σας, που δεν θα σβύσει ποτέ από τα μάτια μου... Θα σάς αγαπώ πάντοτε πολύ... Κάποιος.

«Ω, είτε άτελειωμένα ή Φλερέττα. Έφυγε !...
Και να που το ρομάντζο της, το ρομάντζο που της έδωσε τόσες συγκινήσεις, και την έκανε να δνειρευτεί τόσα πολλά όραία πράγματα, σβιόνταν πιά για πάντα... Ένα άτυχο ρομάντζο, με άσχημο τέλος...

Κι' έκλεινε ή Φλερέττα... Έκλεινε πολύ... Έκλεινε για κάτι όρατο που χάρδνε...

Τό ίδιο βράδυ χάρισε με τον Μίμη. Δείχτηκε ειλικρινής, του είπε όλη την ρομάντζο ιστορία της, του ζήτησε συγγνώμη... Έκείνος λιπήθηκε πολύ... Προσπάθησε να την πείσει να μείνουν άκόμη λίγο μαζί, και θα προσπαθούσε με την αγάπη του να την κάνει να ξεχάσει τον άγνωστο. Η Φλερέττα όμως ήταν άνένδοτη.

«Έκείνος, του είπε, θα ζή μακριά μου με την εικόνα μου... Θα ζω, λοιπόν κι' εγώ μακριά του με την θέληση μιας τόσο μεγάλης καρδιάς...

Και χωρίστηκαν. Την φίλησε για τελευταία φορά κι' έφυγε... Κι' ή Φλερέττα διηλώθηκε πάλι στις άτελειωμένες τώρα δνειροπολήσεις της, κι' άρχισε να κλαίει άπαρηγόρητα, τον

χαμένο της όρατο κόσμο, που σβύστηκε μαζί με το ρομάντζο της...

— 000 —

Τό απόγεμα της άλλης ημέρας ό Μίμης καθόταν μ' ένα στενό του φίλο σ' ένα καμμάκι μπάρ. Άξαφνα ό φίλος του, ενώ άδειάζε το ούισκο του τον ρώτησε :

«Χωρίσατε με τη Φλερέττα ;...
Ο Μίμης τον κύνταξε γελώντας πονηρά.

«Ναί, την ξεφορτώθηκα...

«Πότε ;...
«Χτές το βράδυ...

«Πως τα κατάφερες ;... Αυτή φαινόταν πως σ' αγαπούσε πολύ...

«Μην τα ρωτάς, φίλε μου, πόσο κουράστηκα... Κι' αν τα κατάφερα, τα κατάφερα

Τακι

μόνο και μόνο επειδή είμαι πολύ ξευμένος...

«Αλλά τι έκανε ;...
«Την κατάφερα ;... Αγαπήθη έναν άλλο !...

«Ποιον ;...
«Δεν ύπόζει !...

«Τρελλάθηκες ;...
«Καθόλου !...

«Μα έξήγησε μου...
«Ναί, άκουσε : Έώρα έναν υπάλληλο

του γραφείου μου και μου έγραψε κάτι θερές ερωτικές επιστολές, της όποιες έστειλα της Φλερέττας εκ μέρους κάποιου άγνωστου θαυμαστού της... Κι' από της επιστολές αυτές ή Φλερέττα άγάπησε τον άγνωστο αυτόν, άγνωστο, έμπε ρομάντζο με την ευγένεια του, και χάρδνε επειδή ό άνιπαρκτος θαυμαστής της άπέληξε !... Ατελειώθηκε, και μου έπρότεινε μόνι της να χωρίσωμε, για να ζήση με τη θέληση μιας μεγάλης καρδιάς !...

«Μα εσύ είσαι σποτός δαιμόνας !...
«Δεν είμαι δαιμόνας... Είμαι απλούστατα ένας ξευμένος άνθρωπος, κι' ή γυναίκες είναι τόσο άνόητες... τόσο άνόητες...

ΧΡ. Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Του δικαστήρου Παπαϊωάννου.

Υπάρχουν άπειρα ανέκδοτα του άειμνήστου δικαστήρου Παπαϊωάννου ή Παπαγιάννη όπως τον καλούσαν επί τό... συντομότερον οι φίλοι του, για τον όποιο ή «Έβδομος» άφιερώνει σήμερα μια σελίδα. Όμως τ' ανέκδοτα αυτά δύσκολα μεταφέρονται σε μια σελίδα οικογενειακού περιοδικού, κι' αυτό γιατί παρ' όλο το πικάντικο και ξεπνόντατο χούμορ των, είναι κάπως περισσότερο του δέοντος... έλειψα.

Άρχούμεθα λοιπόν να μεταφέρουμε έδω ένα-δύο... άδωδερα. Ένα απ' αυτά είναι τό έξης : Κάποτε μέσα στο γραφείο του άεχα-στου δικαστήρου ήταν ό πατέρας της κυρίας Κολυβά, πρωταγωνιστής τότε του διάσου, και ένας δημοσιογράφος. Ο τελευταίος αυτός για μια στιγμή έφώτισε τον γέρο-Κολυβά, πόσον έτών ήταν ή κόρη του.

«Έίκοσι δύο, αγαπητέ μου, απήρτησε αυτός.

Ο Παπαγιάννης που έγραφε σκιμινές στο γραφείο του, άκουσε την απάντηση, χαμογέλασε, αλλά δεν έλεε τίποτα.

Σε λίγο ό πατέρας της κυρίας Κολυβά έφυγε, και ό δημοσιογράφος στον όποιον είχε προσέξήσει έκπληξη ή απάντησης του γέρο-Κολυβά, βόηκε την ευκαιρία να ρωτήσει τον Παπαγιάννη πού πόσον έτών ή κυρία Κολυβά είχε βγή στο θέατρο.

«Ποό είκοσι χρόνων, απάντησε ό Παπαγιάννης.

Μα τότε πόσων χρόνων ήτανε όταν πρωτόγινε, ρώτησε ό δημοσιογράφος μη κατορθώνοντας πιά να συγκρατήσει την έκπληξη που δοκίμαζε με την καινούργια απάντηση.

Ο Παπαγιάννης σήκωσε το κεφάλι, κύνταξε τον δημοσιογράφο κι' έδωσε την παρακάτω άμνητη κι' ξεπνόντατη έξήγηση :

—Μά, δύο χρόνων φυσικά, αγαπητέ μου !

— 000 —

Μια άλλη φορά, μια δεσποινίς ξένη με τό θέατρο, αλλά καλής οικογενείας, μπήκε στο θέατρο, προσάναε για να ζητήσει κάποια πληροφορία, και επειδή έλειπε ό άσπιδιος υπάλληλος καθήσε να τον περιμένη. Την ίδια ώρα διωσε ό Παπαγιάννης έκανε πρόβες με τον θιασό του, κι' είναι γνωστό πως ό θιασάρχης είχε την παραξενιά να μην άνέχεται κανέναν να παρακολούθη της δοκιμές. Φυσικά λοιπόν ήταν να έμεινε μόνη με την παρουσία της έξης δεσποινίδος και να τη σ' ένα-δύο ή τρεις ποίους να πάει να την παρακαλέσουν να φύγει. Δυστυχώς όμως κανένας από τους ήθοποιους δεν έφαινετο διατεθειμένος να άκούη την διαταγή του θιασάρχου, κι' ό Παπαγιάννης κινώντας για μια στιγμή προς τό μέρος της δεσποινίδος και προσποιούμενος πως μιλά σ' έναν ήθοποιο, άόχησε να παραβεί όρσε δοκιμές και προσπαθούλα έξορε. Η δεσποινίς, τρομαγμένη, σηκώθηκε και προχώρησε να βγή απ' τό θέατρο.

Κι' ό Παπαγιάννης, την στιγμή άκούως που διοκόντανε κοντά στην πόδα :

«Καθίστε, καθίστε, δεσποινίς, θα ποίει ακόμα κι' άλλα... Καθίστε...

Έννοείται ότι ή δεσποινίς έφυγε κι' ακόμα φεύγει !

— 000 —

Του Ναπολέοντος.

Μετά τό τέλος της ποίησης του «Δόν Πέτρου», τρανώδης του Δονό που άπέφυγε παταγωδώς, ό Ναπολέων ό όποιος παρρησιασέτο στην παράσταση είχε στον συγγενή :

«Ναί, τι σπάνιαι γανείς ήταν έπαλειό να ποίει τραγωδίες μετά τον Κορνήλιο και τον Ραβίνα.

«Και όμως έσείς, ατσπινέ, άνιπτεν ό Λανό, δεν διατάσατε να όρσете πάγες μετά τον Μέγαν Άλέξανδρο και τον Καίσαρα !...

ANTOINE DE COURSON

“Θ’ ΑΡΧΙΣΩΜΕ ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΖΩΗ!”

‘Από την βία του να γυρίσει πάλι γυρίγορα σπίτι, ο Στέφανος είχαν αφήσει της άποικιές του στον σταθμό, πήδησε σ’ ένα ταξί και έφωτισαν τον δρόμο με μια δαλίτσα κατευθυνόμενος στο σπίτι του.

Δεν υπάρχει πάλι μεγάλη χαρά, όταν λείπει κανείς τρεις μήνες στο εξωτερικό, από την στιγμή που ξαναγυρίζει στην οικογένειά του, όπου τον περιμένει η γυναίκα που αγαπά. Αυτή η συνάντηση! Έπ’ αρετάς λεπτά της ώρας τα μάτια και η σκέψις έχουνται σ’ ένα ταχύτερο έπαφο ανάμεσα στα δυο όντα που είχαν χωριστή, παρ’ ό’τι η κίνησις και τα λόγια... ‘Η λέξεις έχουνται άρκεστες, όταν η καρδιά επανακρίνει τον οντισμό της... Τι θύλεγε άραγε η ‘Ιρέν άμα θα τον έβλεπε μπροστά της εικοσιτέσσερις ώρες άνωτέρα απ’ ό’τι τον περιέμενε;

Όταν αποδιβόσθηκε στην Μασσαλία, έμαθε πως η υπόθεσις που έπρόκειτο να τον κρατήσει δυο μέρες σ’ αυτή την πόλη, είχε τερματιστή στο διάστημα της άπουσίας του. Κάποιο τραίνο έφτανε για το Παρίσι, δεν έδιδε σ’ αυτόν διόλου να το πάρη. Το ίδιο βράδυ κοιμότανε στην πρωτεύουσα.

Και τώρα στεκότανε μπροστά σ’ αυτό το ήμερο σπίτι που ήταν δικό του. ‘Ο άνελκυστήρας τον ανέβαινε ταχώς στο πάτωμα τους. ‘Η ‘Ιρέν βρισκότανε τάχα εκεί; Μέσα στην ταραχή του έχεσε να ορτήσει γι’ αυτό τον θυμωρό, μηχανικά, έχωσε το κλειδί στην κλειδαριά της πόρτας του, για να της κάνει μια ευπρόσδεκτη επίσκεψή του...

‘Η πόρτα άνοιξε χωρίς θόρυβο, και έπειτα ξανάλειψε σιγανά όλα γύρω ήταν βυθισμένα σ’ απόλυτη σιγή.

Έτοιμάζονταν να μπή στο σαλόνι, όταν πάνω στο τραπέζι του γάλλ, ανέλκυσθηκε ένα άνδρικο καπέλλο... Μια επίσκεψή ίσως; Τέτοια ώρα όμως, αυτό ήταν πολύ περίεργο...

Τίποτα δεν είναι τόσο αδιάφορο και ανιστορικό συγχρόνως απ’ ένα άνδρικο καπέλλο. Προέκυψε το φέτο μέσα στα δάντυλά του που έβρισαν να τρέμουν νευρικά. Σε ποιόν άνηκαν άραγε αυτά τα ψηλά; ‘Η μήνιμ του δεν υπήρχε να τον διαφωτίσει.

Χαμνίλασε με ακοία. Αυτή η ξαφνική επίσκεψή ήτανε γελοία. Τέτοιες περιπτώσεις δεν συναντά κανείς παρά μόνον στις παλιές κωμωδίες.

‘Ενταύτως να ήταν σπίτι του, και είχε το δικαίωμα το να τον της γυρίσει, να έπιστούνη την βία του και... ‘Αν ο άνδρας που βρισκότανε εκεί, ήτανε ανώτερος να υποστή και της

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Το δώρο του Ντέμιου.

Είχε ένα γεύμα τελευταίως συνητηστή ο πυγμαίος Ντέμιον με τον ελληνοδόξον της μετ’ του Τόνιν πυγμαχίας, τον Μάριον. Είναι γνωστόν ότι ο Μάριον έμεινε 1, 2, 3... 10 πόντ’ άφ’ ό’του 13 δευτερόλεπτα, όταν ο Τόνιν ήτο κατά γης, και του έδωσε οκτώ καρδόν να σηκωθεί και να νικήση τον Ντέμιον. ‘Ο Μάριον έπαύσθη με συστολή τον Ντέμιον:

—Δεν πιστεύω να είσθε κακωμένος μαζί μου...

—Κακωμένος; Πρώτη φορά σ’ έβλεπο, απήντησε ο Ντέμιον.

—Πώς; Είναι ο ελληνοδόξος της πυγμαχίας σας με τον Τόνιν.

—‘Ο Ντέμιον έγείλασε με όλη την καρδιά του: —Κακωμένος; Διόλου. Έχω σπλάξει μάλα ένα δώρο και θα σ’ το στείλω.

Την όλη μέρα ο Μάριον έλάμβανε ένα δώρο. Ήταν ένα δοροδί του ενός σελινίου!

συντέλειές του. Μια άνέλκωτη θλίψη τον κυριέψε έξαφνα... Μπροστά στο χαμό της ετυχίας, η σκέψη κάνει ένα πέταγμα προς τα πίσω και προσκολλάται στις ετυχισμένες αναμνήσεις... Χαρά, άνησυχία, άγάπη. Όλα αυτά ήσαν μάταια, δεν υπάρχουν πιά...

‘Αναλογίστηκε τότε τα πρώτα χρόνια του γάμου του, έπειτα πάλι καθόρα την άναχώρησή του, την λύπη της ‘Ιρέν όταν τον έβλεπε που άπομακρυνότανε, της άτέλειωτες μέρες, που μακρύνει, η εικόνα της δεν τον είχεν εγκαταλείψει ούτε μια στιγμή. Πρωτύτε λοιπόν ήταν και η άρρασίση του, η στοργή του, οι κόποι του, και πάλι όλην άνοιμή η συγκίνησή του γυρίσας! Ένας άγνωστος πέρας και τα κατέστρεψε όλα!

Έξαφνα άκουσε να μιλούν στην διπλαγή κάμαρα. Ήταν η φωνή της. ‘Η φωνή της ‘Ι-

—Φύγετε! Πρέπει να φύγετε! Έλεγε η ‘Ιρέν...

—Σίμωσε την πόρτα... ‘Η κίνησή του αυτή ήτανε βέβαια άσχημη, όμως μέσα στον πόνο που δεν έβρισκε πιά τί έκανε. Δεν είχε παρά μόνον ένα σκοπό: να μάρη... γ’ άποκτήση μια θεατιά, διαπαιδιστική και άν ήταν αυτή.

—Φύγετε! Πρέπει να φύγετε, έλεγε η φωνή της ‘Ιρέν.

‘Η φωνή του άντρα, πάλι χαμηλή, ήτανε δυσδιάκριτη.

—Ναι, ό’τι άλλο θέλετε, αλλά φύγετε τώρα!...

‘Ο Στέφανος έμεινε τα λόγια που θύρεπε να προσφέρη ο άγνωστος για την διατήρηση άκόμη λίγες στιγμές για τον έαυτό του την παρουσία της ποθητής γυναίκας.

—Μην καταχωρίστε της αδυναμίας μου, επανέλαβε η ‘Ιρέν: μη χαλάτε την ώραία μας φίλια!

—Όποτε είχε κ’ ό’λας αναμνήσεις απ’ αυτόν, που θα γινόταναν άργότερα για την σκέψη της μια πηγή άγνωστων ορμησιαμών, και η αιώνια έκείνη συγκίνηση των φίλων, των λέξεων, των ιδεών:

—Άκουστίναρε δήματα.

Βιαστικά, κούρτισε πίσω από την πόρτα μιας μικρής ιματισμένης που συγκοινωνούσε με το χόλλ.

‘Η φωνές έφταναν πάλι καθαρές.

—Αύριο; έπληθύνον ο άντρας.

—Όχι, έλεγε η ‘Ιρέν, έπειτα από ένα μ-

κόσ’ διαταγμό, δεν είμαι ελεύθερη... Θα σ’ γράψω...

Δεν τολμούσε να του όμολογήση την επιστροφή του. Μήπως θα μπορούσε άκόμη να έλπει;

Σε λίγο η πόρτα της εισόδου έλεισε άνοιχτή: μια βαθεία σιγή άπλώθηκε μέσα στο δωμάτιο.

‘Ο Στέφανος συγκρατούσε με κόπο την λαχανιασμένη άνάσα του. Με χίλιες προφυλάξεις μισόνοιζε το φύλλο της κρίτης του. ‘Η ‘Ιρέν δεν είχε σαλίνει από την θέση της.

Επρόκειτο άραγε να ξαναφανεί στην πόρτα άνοιχτή, απάν τον περαστικό; Δεν ήτανε δύσκολο να μαντέψη κανείς την ταρτή της, την άμνησάν της.

Μεταμέλεια; Τίμης; ‘Η καρδιά μιας γυναίκας κρούει τόσες αντιθέσεις!

Με μια άλλη κίνηση ο Στέφανος θα μπορούσε νατάνε κοντά της, να την πάρη στην άγκαλιά του και να της πη: —

—Σε νοιώθω... Μ’ ές δοκιμάσωμε ν’ άρξισωμε μια καινούργια ζωή, μια καινούργια ετυχία.

Άλλα με την πράξη του αυτή δεν θα μπορούσε τάχα το άνεπαρμένο; Δεν θα έφτανε άνάμεσά τους το άρσινά αυτό της αστίας, και της παρεξηγήσεως;

Με μιάν άλλη βαθεία κοινορασμένη, η νέα γυναίκα ξαναμπήκε στο σαλόνι, ένώ αυτής κρημμένος πόντος, κατέβαλλε πολύν κόπο να σταματήσει τους παλμούς της καρδιάς του, που τούδε είχε συγκρατήσει τόσην ώρα.

Έπειτα, δδηγούμενος από μιάν άγνωστη δύναμη που ένεργεί άφες-άφες μέσα μας σε στιγμές που η άγωνία φάνεται σάν να έπ’ καταστρέφει κάθε συνειδητή πράξη, διάσπασε ξανά το χόλλ, άνοιξε την πόρτα της εισόδου, την ξανάλειψε άφου είχε περάσει το καπέλλο, και όλα αυτά τόσο άθρόονα όπως το έπ’ κάνει και λίγη ώρα πριν...

Στο κεφάλισαλο, έβλεπε κύριος του έαυτού του. Και αυτή την φορά, έβαλε το κλειδί στο θύρο στην κλειδαριά. Με την βαλίτσα του χτύπησε το πορτοφύλλο, που το έρόντισε άνατά κατόπι του.

Έπειτα με μια φωνή που θα την ήθελε άφτανε σταθερή, αλλά που η συγκίνησή του έπ’ τσακίζει έντοναίως λιγάκι, εφώνασε: —

—‘Ιρέν!

‘Η πόρτα της σάλλας άνοιξε άπότομα και η νέα γυναίκα όμορφη με λαγύρα στην άγκαλιά του άντρός της, σάν νάθελε να δηγ κατ’ άγίο έκεί μέσα. Έκείνος την έσείσε σιωπηλά, ένώ τα μάτια του έβοόκωναν, από ήλωση πονεμένα, άντρώικα δάκρυα...

Αυτή την φορά ξαναγύριζε σ’ αλήθεια κοντά της.

ANTOYAN NTE KOURSON

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Έλεγε την αλήθεια.

‘Ο μαρκήσιος ντε Λουδοά, διάσημος γλύπτης, άπεράσισε κάποτε να ήσυχάζη παντοφύλλους μια ήλικιωμένη κάποτε κυρία και την πάλι γάλλ της περιουσία.

Κατά την έπιστροφή τους από την έκδοσία όπου έτελέσθη ο γάμος, η κυρία έξωρεσε την έλπίδα στον άντρα της ότι στο μέλλον θα έκανε πιά της πόρτες και της παραθύρων.

‘Ο Λουδοά, γυρνώντας τότε προς την σίντροφο της ζωής του, της έλεγε με ήλιονο βοός:

—Α, γι’ αυτό μπορείτε νατάνε ήσυχά σήμερα έκαμα την τελευταία άνοησία ζωής μου!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

2000000000000

ΜΙΑ από της χαρακτηριστικότερες φυσιογνωμίες του θεάτρου μας, ένας από τους πιο αντιπροσωπευτικούς του τύπους κι’ ένας από τους δημοφιλέστερους αγάτες που ήταν ο ‘Ιωάννης Παπαϊωάννου.

Ήταν πολύ αγαπητός στους καλλιτεχνικούς μας κύκλους. Και ως άνθρωπος και ως καλλιτέχνης και ως διευθυντής καλλιτεχνικής εργασίας έχει αφήσει ζωηρές και καλές αναμνήσεις. Γι’ αυτό δεν θα ξεχασθώ εύκολα.

‘Ο Παπαϊωάννου ήταν ισχυρός τύπος άνθρώπου. Τολμηρός και όργανωτικός. Γι’ αυτό προώδους και έδρασε πολύ. Ήταν συγχρόνως ένας ξεχωριστός καλλιτέχνης και ένας δραστήριος και άφωτισμένος στην δουλειά του θεατρίτης.

‘Ο ‘Ιωάννης Παπαϊωάννου, που ήταν γνωστότερος στους θεατρικούς και δημοσιογραφικούς κύκλους ως Παπαγιάννης, γεννήθηκε στην Αθήνα το 1873 και είχε πολύ μικρή μόρφωση. Μά γρήγορα παρουσιάστηκε και εξετιμήθηκε για την φωνή του και για τα μουσικά του προσόντα. Ανέβηκε στην σκηνή σε ηλικία μόλις 17 χρονών, το 1890, ως τραγουδιστής!

Έπειτα μπήκε επαγγελματικά στο θέατρο. Μά δεν έπ’ αμέσως κωμικούς ρόλους. Στα πρώτα χρόνια της θεατρικής του ζωής έπαιζε ρόλους σοβαρών προσώπων σε δραματικά έργα. Και μάλιστα παρουσίασαν ένα πλήθος από τέτοιους ρόλους.

Μά κατόπιν ένοιωσε μόνος του πως το ταλέντο του δεν ήταν ούτε ταλέντο τραγουδιστή, ούτε δραματικού ήθοποιου. Κατάλαβε ότι είχε γνήσιό φλέβα κωμικού. Κι’ έτσι έπειδή άποκλειστικά στους κωμικούς ρόλους. Έχει άρχισε πρό 25 περίπου χρόνων να θιμαδεύη.

‘Ο Παπαϊωάννου δεν είχε καθόλου την λεπτότητα των κωμικών του σαλόνιου. Το παίξιμό του είχε πολύ χοντρό αλάτι. Μά πάντα άρεσε στο θεατρικό κοινό. Επ’ αλλ’ αλλ’ έπαιζε και τους έκανε να ξεκαρδίζονται στα γέλια. Με την μελέτη και με την έπιμονή του κατώρθωσε στο τέλος να επιβάλη το χοντρό αλάτι του παίξιμάς του και στους μορφωμένους κι’ εξελιγμένους θεατές. Κι’ αυτό το κατάφερε γιατί ως κωμικός είχε δημιουργήσει δικό του τύπο, προσωπικό χαρακτήρα.

Στην κωμωδία ο Παπαϊωάννου κατέγινε ως το 1909. Από τότε εγγράσθηκε στην όπερέτα και μόνο για την όπερέτα.

‘Ως την εποχή εκείνη όπερεττικός θεατής δεν υπήρχε στην Ελλάδα. ‘Ο μακαρίτης Θωμάς Οικονόμου πρώτος σκέφθηκε να μεταφύση το είδος αυτό στην Ελλάδα και έφανε τον πρώτον όπερεττικό θεάσο. Μά ο Θ. Οικονόμου δεν είχε διοργανωτικό πνεύμα και γρήγορα εναύργησε... Στο μεταξύ όμως ο Παπαϊωάννου, εκ του μηδενός, έδωμύργησε κι’ αυτός θεάσον όπερεττίας και έπ’ αλλ’ αλλ’ από το ένα μέρος, θιμαδεύς από το άλλο! Και ο μόν Θωμάς Οικονόμου είχε μελετήσει στην Εύρώπη το θεατικό αυτό είδος, ο δέ Παπαϊωάννου για πρώτη φορά το έδωσε στην όπερέτα του Οικονόμου!

‘Η πρώτη έπιτυχία του Παπαϊωάννου του έδωσε θάρρος. Συνεπλήρωσε τον θεάσο, διόρθωσε την μουσική και επροχώρησε από έπιτυχία σε έπιτυχία!

Έπ’ έσοι ολόκληρα χρόνια, από το 1909 ως το 1929, ο Παπαϊωάννου διετήρησε τον όπερεττικό του θεάσο. Έστρώσε θεαματικές έπιτυχίες. Και ο θεάσος του, και αυτός ως ήθοποιός.

Τέλος το 1929 εκουράσθη και διέλυσε τον θεάσο του για ν’ αναπαυθώ. Δυο χρόνια κα-

τόπιν, δηλαδή πέρουσι στής 26 ‘Απριλίου, άπέθανε εδώ στην Αθήνα, όπου είχε γεννηθώ.

‘Η δημιουργία και η πρόδος της ελληνικής όπερεττίας είναι σχεδόν άποκλειστικό έργο του Παπαϊωάννου. Μάλιστα ο δραστήριος αυτός θεατρίτης μπορούμε να πούμε ότι έδωσε στο μουσικό θεατρικόν αυτό είδος ιδιαίτερον ελληνικόν χαρακτήρα. Υπήρξεν άσχηγός θεατρικής σχολής. Ήταν δημιουργός θεατρικού συνόλου.

Μά έξω από τα όνολα που παρουσιάζε στής νέες ελληνικές όπερεττίας που ανέδωξεν, έδημιουργήσε και αυτός ο ίδιος ως ήθοποιός ένα πλήθος ρόλων, και παρουσίαζε πολλούς κωμικούς τύπους. Έτσι το ελληνικό μουσικό θέατρο έέμισε από μνημεία

‘Ιωάννης Παπαϊωάννου.

του Παπαγιάννη! Κανένας όμως απ’ αυτούς δεν έφθασε ποτέ το πρωτότυπο!

Με τον θάσο του ο Παπαϊωάννου έπαιζε σε διάφορα θεάτρα στην άσση και στή έπιτυχίες όπου συχνά έκανε τούρνες. Μά από το 1915 εγγρασετάθη στο δώμιόν του θεάσον στην όδο Πατησίων.

Έχει έστρωσει της μεγαλύτερες έπιτυχίες του. Μερικές από της όπερεττίας, που ανέβασε, έπαιζοντο ολόκληρους μήνες κατόκοπα!

‘Ο θεάσος Παπαϊωάννου άνέβασε της περισσότερες ελληνικές όπερεττίας, όπως το «Πικ-νίκ», «Έτά παραπήματα», «Ποθύμνη γήρα» των κ. κ. Ν. Λάσκαρη και Θεοφ. Σεκελλοβίδη, «Πε-πά», «Θέλω να ιδώ τον Πάπα» και άλλες του κ. Θ. Σεκελλοβίδη κ.λ.π. Σένες όπερεττίας παρουσιάζε ο θεάσος Παπαϊωάννου με πολλή έπιτυχία την «Μαζέλ Νερός», την «Ποθύμνη», την «Ββωμνη γήρα», τους «Προειδέρους», την «Γκέ-σας» κ.λ.π.

Καταπληκτική ήταν η εύγροια που είχαν ο Παπαϊωάννου έπάνω στην σκηνή. Ποτέ δεν έστενογώηθη, δεν έπαθε τράχι, δεν έδισαζε... Ήταν έλαφρότατος και τέλειος κύριος της σκηνής.

Συχνά άυτοσχεδίαζεν έπάνω στην σκηνή. Διηλάθ προσέθετε λέξεις, φράσεις και χειρονομίες, που δεν ήσαν στο έργο! Αυτό είναι πολλές φορές δύσκολο και επικίνδυνον,

και γι’ αυτό στα σοβαρά θέατρα άπαγορεύεται άυστηρά. Όστόσο ο Παπαγιάννης ήξερε καλά και το κοινό του και το περιβάλλον του και τα καταφάνε, χωρίς να πάθη ποτέ γκάφα...

Κάποιες φορές μάλιστα ξεπετούσε, μέσα στής όπερεττίας που έπαιζε, μερικές φράσεις σάκιν ή και έλεύθερες χειρονομίες, που ήσαν λάμψεις δημιουργίας και άσχημ’ ν’ άποθιόναται από το κοινό! Αυτά τα πράγματα ήσαν συχνά ‘Αριστοφανικά, μά ριχνόμενα στην ώρα τους δεν ήσαν άσχημα...

Έτσι ήταν στην σκηνή ο Παπαγιάννης. Έλαφρός, παιγνιδιάρης, όμολόγος, θύμα χοντροκοιμένης κωμικής εμφάνισως!...

‘Ως θεατρίτης και διευθυντής θεατρικής εργασίας ήταν κάτι έντελώς άλλο από εκείνο που έφάνετο στή σκηνή. Ήταν μάλιστα άκριβώς το αντίθετο!

Κωμικώτατος στην σκηνή, σοβαρώτατος ως θεατρίτης. Περίγλω και μπόρος στο σανίδι έπάνω και άυστηρότατος ως διευθυντής θεάτρου. Άτακτος και προχειρόλογος και όμολόγος στή σκηνή, τακτικώτατος με λόγια μετρημένα στής πρόδης.

Ήταν άνθρωπος με γερμανικήν άκρίβειαν, με σύστημα στην εργασία του και με τάξει κάθε άλλο παρά ρωμείκη... Γι’ αυτό και έθαυματούργησεν!

Ένοούσεν η πρόδης των έργων και όλες η έτοιμασίες των να πηγαίνουν ρολόι!

Αυτός ο δημιουργικώτατος καλλιτέχνης και τακτικώτατος ως θεατρίτης, τί ήταν ως άνθρωπος;

Ήταν άγαπητός και αξιαγάπητος. Μά συγχρόνως ήταν γιμάτος από καλλιτεχνικές άκρότητες, από πάση, από μανίες... Τού άρεσαν υπερβολικά τα γαργα και η γυναίκες. Και τα πάθη του αυτά τον περνούσαν συχνά. Ήταν θίμος συγχρόνως καλός, αγαθός και αξιαγάπητος φίλος. Στόλισμα μιας παρίας. Κόξω, που έσκόρπιζε ευθύμιαν. Μά ήταν και άνθρωπος φιλοσοφικός, γεμάτος από την πείρα της ζωής. Και τί ζωής; Της περιπετειώδους ζωής του ‘Ελληνος θεατρίτου...

Το πάθος της γαστρονομίας τον παρέσχε σε σημείο τρεμού. Έπαιζε με μανία. Το πηγνίδι του προένοονεν άκαταμάχητην ήδονή, άδιάφορα αν έγανεν ή έκείνη... Πολύς φορές έχεσε τα πάντα στα γαργα και τα άπέχτησε πάλι εξ άρχης από την καλή τεχνική του εργασίας...

Μά και οι έρωτές του υπήρχαν πολλοί και γεμάτοι πάθος. Κάποτε επαντρούβηκε νομίκως, μά τα άλλα είδωλά του είναι τόσο πολλά και τόσο ποικίλα, ώστε δύσκολα μετρώνται και είναι άδύνατο να περιγραφούν. Μέσα από της έρωτικές περιπέτειας του Παπαγιάννη περνά ένα στρατόμα από ώριμής γυναίκες τριών γενεών!

Τον Παπαγιάννη τον θαυμάσαμε πάντα... Τον έχουμε στην μνήμη μας με όλες της μορφές. Πότε θαυμάσιον κωμικόν, θαμουργόν ‘Αριστοφανικόν εμφάνισων στην σκηνή της όπερεττίας, πότε άυστηρόν διευθυντήν θεάτρον, πότε παράφορα έρωτευμένον, πότε παίκτην μανιώδη στο πάσινον τραπέζι επί ολόκληρης νύχτας και πότε ήμερα άναπαύμενον και πίνοντα τον νυχτιλί του, έπ’ αλλ’ αλλ’ μετά τα μεσάνυχτα, στή διανυκτερεύοντα καφενεία της ‘Ομονοίας...

Και σ’ όλες αυτές της τόσο διαφορετικές του εμφανίσεις ο Παπαϊωάννου ήταν πάντα ένας ξεχωριστός άνθρωπος, ένας ιδιότυπος καλλιτέχνης.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

.... ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Προηγούμενα)

«Ένα μυστηριώδες άτομο, ο «Αρχοντας» Μάρκος Χένεο, άγαπά με πάθος την Ραχήλ, κόρη του «Εδράου παλαιού» Μοίς Καμπίμ, ο οποίος την προτρέπει καθημερινώς να τον παντρευτεί. Η Ραχήλ όμως άγαπά τον Ρανιέρι Λαμπερτίνι. Έκείνο το βράδυ, παρούσα του Χένεο, ο Μοίς Καμπίμ, προτρέπει πάλι την κόρη του σ' αυτόν τον γάμο. Η Ραχήλ φαίνεται ανένδοτη».

(Η συνέχεια)

ΑΡΧΟΝΤΑΣ έσφιγγε πεισματικά το μπρατσόλι της πολυρόνας, μνημονεύοντας τα λόγια στο μαύρο δέμα της. Φεύγω, καληνύχτα, Μάρκος Χένεο, είπε η Ραχήλ ύστερα από μια μικρή παύση. Ραχήλ, έχω να σου μιλήσω, απήγγειλε εκείνος άμείσως με έπιτακτική φωνή. Μου τό λένε σαν να διατάσσετε!

Όχι, έκαμε ο «Αρχοντας» γλυκύτερα. Σας παρακαλώ: σας ικετεύω μάλιστα. Μείνετε. Θέλω να σας πω μερικά πράγματα πολύ σοβαρά.

Για σας, ναί. Για μένα όμως, όχι. Καί για σας, Ραχήλ. Άλλωστε, ξέρετε πολύ καλά πως σας άγαπάω.

Νομίζετε ;

Ετσι είναι. Γιατί δεν με πιστεύετε ;

Γιατί δεν είστε ικανός ν' αγαπήσετε. Είστε ένας άνθρωπος χωρίς καρδιά !

Και τί σας κάνει να πιστεύετε τέτοιο πράγμα ; Γιατί κρίνετε τόσο άδικα έναν άνθρωπο που δεν γνωρίζετε ακόμη και που σας λατρεύει ; Γιατί είστε άδικη ; Σας άγαπάω...

Μάρκος Χένεο, δεν έχετε τίποτ' άλλο να μου πείτε ; ρώτησε ξανά η περιφρανή κόρη, που ανατρίχιαζε σε κάθε έρωτική λέξη που έβγαινε από τα χείλη εκείνου τό τεράστου.

Ναί, σας λατρεύω και θέλω να γίνετε δική μου, συνέχισε αυτός ενώ τα μάτια του φωτίστηκαν από μιάν άστραση πόθου, έπαυμίας, λαγνείας.

Αυτό, ποτέ ! είπε η Ραχήλ σκληρά. Κι' όμως έτσι θα γίνει !

Δεν τό πιστεύω.

Ποιος θα μπορούσε ν' άντισταθί στην επιθυμία του Μάρκου Χένεο, του «Αρχοντα» ;

Εγώ ! αποκρίθηκε η κοπέλλα με την ίδια αποφασιστικότητα. Θα δαμάσω την θέλησή σας. Δεν θα τό καταφέρετε.

Θα την συντρίψω, τότε. Μπορείτε να συντρίψετε την ζωή' όχι όμως την θέλησή μου. Θα προτιμούσατε όποτε τον θάνατο ;

Μη βρίζετε τον λαό αυτόν που δεν ξέρετε, καθώς φαίνεται, είπε η Ραχήλ έπιτακτικά.

Τί θέλετε να πείτε ;

Λέω πως οι χριστιανοί αξίζουν πολύ περισσότερο από σας, από σας που είστε δόλιος !

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ

Ρανιέρι Λαμπερτίνι...

Μην πίνετε στο στόμα σας αυτό τό δοναί ! φώναξε η Ραχήλ κλονώντας μια κίνηση με τό χέρι σαν νάθελε να σταματήσει τό λόγια του.

Γιατί ;

Γιατί τό μολύνουν τα χείλη σας, ξεκολλούθουν σ' έναν τόνο υπέρτατης άηδίας.

Θα μ' αναγκάσετε να σκοτώσω αυτόν τον άνθρωπο, Ραχήλ Καμπίμ, είπε ο Μάρκος Χένεο, δαγκώνοντας πεισματωμένα τα χείλη του που είχαν άσπρίσει από τον θυμό.

Δεν θα πεθάνω ! φώναξε εκείνη θριαμβευτικά.

Θα πεθάνω, θα πεθάνω !

Υπάρχει κάτι που θα τον προστατεύει !

Ποιό είν' αυτό τό πράγμα ;

Η άγάπη μου !... Η άγάπη μου είναι ένα φυλαχτό γι' αυτόν, εξήγησε η Ραχήλ μυστηριωδώς.

Ο καμπούρης έγινε πελιδνός, κι' ένα ελαφρύ οίγος έκαμε τα χείλη του να τρεμουλιάζουν.

Δεν σας άγαπά.

Θα σας εγκαταλείψει και θα γίνετε δική μου.

Μ' άγαπά και δεν θα γίνει ποτέ δική του.

Κι' έν σας εγκατέλειπε ;

Αν έπαιρνε τον έρωτά σας ;

Αν πέθαινε ;

Θ' αναζητούσα τότε έναν άλλο σούζο, πού σταθερό, πού πιστό, πού τρυφερό, πού θύρα...

Η Ραχήλ, σ' έναν τόνο βαθύ και αινιγματικό.

Τί είπατε ; φώναξε ο Μάρκος Χένεο, ξεσηκώνοντας τώρα γιά πρώτη φορά.

Τίποτε !

Μιλήσατε γιά κάποιον άλλον ;...

Όχι, ο Ρανιέρι Λαμπερτίνι είναι ο μοναδικός έρωτός μου...

Δεν θα τον παντρευθήτε ποτέ ! Αυτός έξ άλλων πιστεύει σ' έναν άλλον Θεό από τον δικό σας. Σεις είστε μια πληβεία, χωρίς έθνικότητα, χωρίς πατριδα. Έκείνος είν' ευγενής, πλούσιος, έχει πατριδα, έχει βασιλεία...

Και τί μ' ενδιαφέρουν όλ' αυτά ; Έγώ ένα μόνο ξέρω, πως ο Ρανιέρι Λαμπερτίνι θα γίνει άντρας μου...

Εγώ, αντίθετα, πιστεύω στον ίδιο Θεό με σας. Αυτός μου απέκλειψε τόσα και τόσα μυστικά που οι άλλοι άγνοούν. Ξέρω τον σκοπό της ζωής. Ξέρω τα μυστικά της δυνάμεως, του πλούτου, του μεγαλείου. Τίποτε δεν μου είναι άγνωστο ! Μπορώ να σας κάμω μεγάλη, δυνατή, παντοδύναμη...

Δεν θέλω ! είπ' εκείνη.

Είμαι ένας σοφός, αδιάφορο άν μ' άγνοή ακόμη ο κόσμος : ανέκαλψα με τί τρόπο μπορέι κανείς να μαντεύη την σκέψη των άλλων, πως να διενθύνη την θέλησή τους. Ο Θεός μ' άγαπά, ο Θεός με έχει όργανό του...

και τα πράσινα μάτια του φωτισθήκαν από μια στανική λάμψη.

Βλασφημείτε τα θεία ! φώναξε η Ραχήλ, ανασηκώνοντας και κρύδοντας τό πρόσωπο μέσα στα χείλη της.

Ένας βαθύς στεναγμός ξεφύγξε από τό στήθος του Μοίς Καμπίμ.

Θα γίνετε η συντρόφισσα της δυνάμεως και του μεγαλείου μου. Θα γίνετε η βασίλισσα εκεί όπου θα είμαι εγώ βασιλιάς ! Σε λίγο ο λαός του Ισραήλ θα καταροπώση όλους τους έχθρούς του. Έχομε χρυσάρι, δύναμη, στρατό... Οι χριστιανοί θα εξελιφθούν από τό πρόσωπο της γής...

Μη βρίζετε τον λαό αυτόν που δεν ξέρετε, καθώς φαίνεται, είπε η Ραχήλ έπιτακτικά.

Τί θέλετε να πείτε ;

Λέω πως οι χριστιανοί αξίζουν πολύ περισσότερο από σας, από σας που είστε δόλιος !

Ο Μάρκος Χένεο έβριξε μια φοβισμένη ματιά στον Μοίς Καμπίμ. Έκείνος σηκώθηκε και είπε με τρεμουλιαστή φωνή στην κόρη του.

Πρέπει να τον σεβασθής, να τον σέβησθης : είναι ο «Αρχοντας».

Σφτερεύεται ένα όνομα ιερό ! άπαρηγόνη η Ραχήλ, άποφασισμένη να παύει και τό τελευταίο άτόυ της.

Πως ! φώναξαν κι' οι δύο άνδρες τό τόχρονα.

Ναί, τό σφτερεύεται. Τό όνομα «Αρχοντας» άγγίζει σ' ένα και μόνο πρόσωπο, ίερο θείο, ένα πρόσωπο που ήταν ο ίδιος ο Θεός έπανέλαβε η νέα γυναίκα, με τα δόντια σφιγμένα σαν μια τίγρις έτοιμη να έπιτεθί σ' ένα θύμα της και να τό κατασπαράξει.

Έννοείς τον Χριστό, έννοείς τον Χριστό ! φώναξε ο πατέρας της, προχωρώντας κατά πάνω της με την πρόθεση να την πιάσει.

Ναί ! αποκρίθηκε εκείνη, χωρίς να κινήσει.

Ο Μάρκος Χένεο σηκώθηκε κι' αυτός. Παρρησιασμένος του σώματός του, έφαινανταν τόσο παισιώτερος. Λες κι' ήταν πού κοντός, πού καμπούρης, άκόμα. Μια έκφραση πεισμού θύμω άστράψε στο πρόσωπό του, που έβγαλε μ' ένός τέρατος.

Μήπως σκοπεύετε να γίνετε χριστιανή ; ρώτησε ο Χένεο.

Ναί, απήγγειλε πάλι η νέα κόρη με τόση δύναμη.

Καταραμένη... καταραμένη... καταραμένη !... Ξεφώνισε ο γέρο - Μοίς Καμπίμ, φωνή πνιγμένη μέσα στο λαρόνυ του.

Θα γίνει χριστιανή, πατέρα μου, μιλώ στα ! πρόσθεσε η Ραχήλ χαμηλώνοντας τα μάτια γιά να μη δει τον πόνο του πατέρα της.

Θα πεθάνω πριν γίνω... θα πεθάνω... θα πεθάνω, αλλά χριστιανή... έπαινω δε συμπεριριστικά η κόρη.

Αυτός φταίει ! Αυτός ο Λαμπερτίνι που παροτρύνει ν' απορνηθίτε τον Θεό των πατρών σας, δεν είν' έτσι ; ρώτησε ο Μάρκος Χένεο με φωνή που έτρεμε από άκατάληπτο θυμό.

Τό θέλωσά μόνον μου. Έμπνεύσθηκα από είδησαν από τον Θεό.

Άνοητες ! άνοητές ! φώναξε ο Χένεο.

Ο πατέρας σου στο άπαρηγόνη, καταλαβαίνεις ; Σου άπαρηγόνη να κίνης την ντροπή ! έπενεθε ο γέρος.

Ναί, αλλά η μητέρα μου είναι σύμφωνη με μένα !

Η μητέρα σου ; Η μητέρα σου ; ναξέ ο γέρο-Ισραηλίτης, οίχοντας μια γρή ματιά στον Μάρκο Χένεο.

Ο τελευταίος αυτός χαμήλωσε τα μάτια και δεν αποκρίθηκε.

Η μητέρα μου είπε να γίνει χριστιανή γιά να γλυτώσω απ' αυτόν τον άνθρωπο, η Ραχήλ Καμπίμ, δείχνοντας με τό δάκρυ τον Μάρκο.

Η μητέρα σου είναι πεθαμένη. Δεν τό πιστεύω πως πέθανε, έπανέλαβε νέα κόρη, ενώ ο Μάρκος Χένεο έγειρε κεφάλι πάνω στο στήθος του.

Έχει πεθάνει, έχει πεθάνει.

Μου μίλησε, μέσα στον ύπνο μου...

Σου μίλησε ;

Μια νύχτα την είδα κοντά στο κρεβάτι μου, συνέχισε η Ραχήλ με μια φωνή που καί μονότονη, σαν νάθελε να δηγηθή την περιπέτεια στον ίδιο τον έαυτό της. Βλέπω συχνά, έτσι...

Φαντασοληξία !... είπε ο Μάρκος Χένεο, που είχε καταληφθεί από ένα φανταστικό οίγος.

Την βλέπω συχνά. Είναι ψηλή, ντυμένη στα άσπρα από πάνω ως κάτω, μ' ένα πέπλο σ' άκόμη δροσερό και νεανικό, με μάτια...

ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

να, τρυφερά, χαδιάρικα, περιφρανα και θλιμμένα... και η νέα κόρη λές και μιλούσε στον ύπνο της.

Οι δύο άντρες κυτάχθηκαν μ' ένα ύφος τρομαγμένο.

Κάποτε μου μιλά κι' ένας, εξακολουθούσε η Ραχήλ. Η φωνή της είναι καθαρή, γλυκαία, γοητευτική. Μου λέει λόγια τρυφερά και στοργικά. Την ακούω και παρακαλώ μέσα στον ύπνο μου να εξακολουθήσει τ' όνειρό μου...

Ο Μάρκος Χένεο είχε κρυφίσει τό πρόσωπο άναμεσα στις φούχτες του.

Ω ! αυτή η φωνή ! αυτή η φωνή ! έπανέλαβε η Ραχήλ Καμπίμ με τα δύο χείρια σταυρωμένα πάνω στο στήθος της, τα μάτια σφιγμένα ψηλά, γεμάτα στοργικήν έκσταση, ξεχνώντας και τον τόπο που βρισκόταν εκείνη την στιγμή, και τα πρόσωπα που βρισκότανε δίπλα της. Φτάνει ως μέσα στην ψυχή μου σαν μια ακατάληπτη γοητεία. Πάει ένας χρόνος τώρα, Μάρκος Χένεο, πού ήρθατε μέσα σ' αυτό τό σπίτι, γιά πρώτη φορά. Σας είχα δη πρίν, άλλες δύο φορές στην συναγωγή, την ώρα της θείας λειτουργίας...

Και μου προσενηγάτε φρικτή !... Έπειτα, ήρθατε... Τολμήσατε να μου μιλήσετε γιά έρωτα, έσείς, έσείς ! Ζήτησα την προστασία του πατέρα μου. Αυτός μ' άγαπά, δεν λέω, μα ύψίσταται την έπιρροή που άσκειτε επάνω του. Γι' αυτό, θρόνησε πρόθυμος να με θυσιάσει σε σας, έν όνόματι δεν ξέρω τίνος νόμου, έν όνόματι δεν ξέρω ποιού δικαίωματος ! Εγώ τότε, κείνο τό βράδυ, προσενηθήκα... προσενηθήκα πολύ, και όταν με πήρε ο ύπνος, ύστερα από τόση προσοχή, είδα, δίπλα στο κρεβάτι μου, την μητέρα μου... ντυμένη στα άσπρα... Έσκυψε γιά μια στιγμή από πάνω μου και μου είπε : «Πίστρεψε στον 'Ιησού Χριστό ! και εξαφανίστηκε !

«Όνειρο ! υπερδιέγερσης των αισθήσεων !... φώναξε ο Χένεο, που συνήχετο σ' α-α-α από την βαρυθυμία που είχε πέσει.

Όχι, την είδα με τα μάτια μου, την άκουσα με τα ίδια μου τ' αυτιά ! Κι' όχι μόνο μία φορά. Όσες φορές βγαίνετε σεις μπροστά μου γιά να μου έπιδάτε τό αίσχος και την ντροπή τό έρωτά σας, ξαναρχόταν πάντα. Η μητέρα μου μ' άγαπά, Μάρκος Χένεο, ενώ έσάς, σας μισεί !

Παραληρείτε, Ραχήλ Καμπίμ ! κραύγασε ο «Αρχοντας, άνικανός να συγκρατήση πιά περισσότερο την έκπληξή του.

Τί περιάει ! Ένα όνειρο μπορεί εξαίρετα να είναι και μιά πηγή είτε μίσους, είτε άγάπης, ή και ζωής. Και πάντα, πάντα, μου μίλησε γιά τον 'Ιησού Χριστό και γιά την θρησκεία του, σάμπως αυτή νάταν τό μόνο καταφύγιο έναντίον σας...

Ω ! Θεέ μου ! γόγγυσε ο Μοίς Καμπίμ.

Μην άναστενάζετε, μην άναστενάζετε, πατέρα, έπανέλαβε η Ραχήλ στρεφόμενη προς τον Μοίς. «Ο,τι είναι γραφτό να γίνει, θα γίνει»...

Αυτά τα λόγια της τό δασκάλεψε κάποιος χριστιανός ! φώναξε ο Μάρκος Χένεο.

Καθόλου. Κανένας δεν μου είπε τό παραμυθό. Όποτε αυτός ο Ρανιέρι. Τον γνώρισα πρώτη φορά στην έκκλησία...

Στην έκκλησία ! κραύγασε ο Μάρκος Χένεο, κατάκλητος.

Στην έκκλησία ! κραύγασε κι' ο Μοίς Καμπίμ, περιήλυτος.

Ναί, από την ήμερα πού η μητέρα μου μίλησε γιά τον 'Ιησού, άρχισα να πηγαίνω στην έκκλησία...

Τόκανε αυτό !

Ναί. Όσες φορές μπορούσα κι' έβγαίνα,

όσες φορές ξεφεύγα την έπιτηρησή σας, πήγαινα μαζί με την Ρόζα στην έκκλησία.

Θα την διώξω άμέσως την Ρόζα.

Και γι'αυτή, πατέρα ; Μήπως ξυταίγε εκείνη ; Την υποχρεώνα εγώ να μένει μαζί μου. Εχω γυρίσει όλες της έκκλησίες της γ'ώμης, μεγάλες και μικρές. Σε κάθε μια που πηγαίνα, δεν παρέλειπα κάθε φορά να προσενηχωμαι...

Αυτό είναι τρομερό, πρωτόκουστο ! ύστερας ο Μοίς Καμπίμ, με τα χείρια σφιγμένα, σαν ν' απειλούσε τον ύπνο.

Είστε μιά άρνησιθήσκη, μιά άπιστοτέρα ! είπε ύποκοφα ο Μάρκος Χένεο, κυτώντας κατάματα την νέα γυναίκα.

Ακούβας μέσα στην έκκλησία της Παναγίας είδα γιά πρώτη φορά τον Ρανιέρι Λαμπερτίνι. Προσενηχόταν κι' αυτός. Κυτάχτικαμε, άγαπήθηκαμε... Τά παρακάτω, τό ξέρετε.

Και τί σκέπτεσαι να κίνης τώρα ; ρώτησε ο Μοίς Καμπίμ την κόρη του.

Να γίνει χριστιανή και να παντρευθώ τον Ρανιέρι Λαμπερτίνι, αυτόν που άγαπώ, είτε εκείνη ήμερα, σταυρώνοντας τα χείρια.

Δεν θα σ' άφίσω ! φώναξε ο Μοίς.

Δεν θα μπορέσετε.

Είμαι πατέρας σου. Η θρησκευτική σου.

Δεν άναγνωρίζω πιά τους νόμους του 'Ισραήλ.

Θα σου τους έπιδάω εγώ ! Θα σου τους έπιδάω ο ραββίνος.

Θα ζητήσω την προστασία του Ιταλικού νόμου.

Καταραμένη ! Καταραμένη !

Σ' αυτό τό μεταξύ, ο Μάρκος Χένεο σιωπούσε, σαν να σκεφτόταν βαθειά, κυτώντας διαρκώς την Ραχήλ.

Είμαι ανήλικη, δεν θα μπορέσης να παντρευθής χωρίς την συγκατάθεση μου, συνέχισε ο Μοίς.

Ίσως ! Άλλά θα περιμένω ώσπου να μεγαλώσω, ή να μου παραχωρή ο νόμος κάποιο άλλο μέσον. Τό μόνο όμως πού δεν θα μπορέσετε είναι να μ' έμποδίσετε να γίνει χριστιανή.

Θα σέ κλείσω μέσα στο σπίτι.

Θα δραπέτευω. Θα κυταχθώ στον δήμαρχο, στον Πάπα...

Θα φύγωμε από δω... θα πάμε μακριά...

«Όπου κι' άν πάμε, εγώ θα είμαι χριστιανή από μέσα μου !

Είσαι τρελή !

Με διατάζει η μητέρα μου.

Σε πλάνεψε κανένας κακό όνειρο.

Κι' όμως ήταν αυτό ή είτε η Ραχήλ μυστηριωδώς την είδα ολόκληρη.

Την άρραμίστηκατε άποφασισ.

Μπορώ να τό άποδείξω, σας τό έπαναλαμβάνω.

Και δεν μας λές πως...

Δεν θέλω να σας λυπηθώ.

Όχι, να τό κίνης.

Θα σας κάμω να παρατήτε, να μην ξέρετε πως να διακολλήθητε, μουμιοποιηθεί η Ραχήλ σαν νάθελε να σταγυριάζει τον πατέρα της.

Ο Μάρκος Χένεο κυττούσε κατάματα την νέα γυναίκα και τό πράσινο βλέμμα του γινόταν παγερό, διαγυγότερο, κροσταλλώδες.

Μίλησε, μιά πού είστε τόσο,

πες τα όλα ! φώναξε ο Μοίς Καμπίμ στην κόρη του.

Καλά λοιπόν, αφού τό θέλετε !... Η τελευταία φορά πού είδα την μητέρα μου, στον ύπνο μου, είναι πριν είκοσι μέρες...

Πρίν είκοσι μέρες ;

Ναί, καθόταν δίπλα στο κρεβάτι μου και με κυττούσε... με κυττούσε πολλή ώρα, με τα μάτια της τό τόσο λυπημένα, τόσο θαθεία, τόσο τρυφερά. Και θα νυχίσης τό τέρας !... Την άκουα, μη μπορώντας, μέσα στον ύπνο μου, ούτε να μιλήσω, ούτε να κινήσω. Άκούστησε τότε τό χέρι της πάνω στο δικό μου ελαφρά, τρυφερά. Μ' έσφιξε πολύ σιγά και μου ξαναείπε : «Σου δίνω ένα όπλο, χρησιμοποίησέ το !... Και άμέσως κατόπιν, έξηφανίστηκε.

Ένα όπλο, τί όπλο ; είπε ο Μοίς, τρέμοντας σαν τό φύλλο.

Ένα σταυρουδάκι.

Ήταν όνειρο ! ήταν όνειρο ! μουμιοποίησε ο Μάρκος Χένεο, διακόπτοντας την παραέξελή σιωπή του.

Νατό ! είπε με όση ή Ραχήλ.

Και άνοίγοντας τό επάνω μέρος του κορσά της τράβηξε από τον λαρό της ένα μαύρο μετάξινο κορδόνι απ' όπου κρεμόταν ένας μικρός σταυρός. Άπολιθωμένος, οι δύο άνδρες δεν τολμούσαν ούτε να κυτάχθουν, ούτε ν' άντικρύσουν τον σταυρό.

Είχε έσσει, σ' αλήθεια, η μητέρα μου σας λέω, πηδούσε η Ραχήλ Καμπίμ, φιλώντας έπανελημένα τον σταυρό. Μ' έπαισε ένας άλλόκοτος φόβος, όταν, ξυπνώντας, δρήςκα σ' αλήθεια αυτόν τον σταυρό μέσα στη φούχτα μου. Συνέπρεξε εγώ θεϊκή μητέρα μου. Δεν πέθανε, όπως λέτε !

Κι' εξαμύησε τα μάτια, πού άστράφταν από μια παράφορη έκσταση. Οι δύο Ισραηλίτες δεν μιλούσαν. Μόνο, ο Μάρκος Χένεο κυττούσε, εξακολουθητικά μέσ' στα μάτια την νέα κόρη, προσέχοντας μήπως παρουσιάσει καμιά αλλαγή ή φαινομενία της. Τίποτε ! Της ήταν αδύνατο να άποβεί στην γοητεία εκείνων των ματιών, πού είχαν άσφαλώς μιάν ύπνωτική δύναμη.

Μ' ένελεσάτε, πατέρα, συνέχισε η Ραχήλ με θλιμμένη φωνή.

Εγώ ; Εγώ ;

Ναί, σεις. Ενώ έξοτε πως η μητέρα μου δεν είναι πεθαμένη, διαρκώς μου λέτε τό έναντιον. Γιατί λοιπόν μ' άφένετε μονιάζει εδώ ; Πού την έχετε κρυφί ; Τί την κάμει ; ρώτησε η κόρη, ενώ συγκώνετο κι' έταίνε τό χέρια πού τον πατέρα της.

Εγώ ; Εγώ ;

Ναί, ναί, σεις ! Τα λόγια σας πάντα ήταν τόσο σκοτεινά ! Ότι μου λέτε είναι πάντα τόσο μισητό ! Πού είναι λοιπόν η μητέρα μου ; Πότε μου. Τί κάνει ; Γιατί μου την έστερησατε ; Θα με προστατέψετε τώρα απ' αυτόν τον άνθρωπο !

Ραχήλ, με σκοτώνεις μ' αυτά πού λές ! άναστενάξε ο Μοίς Καμπίμ.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Η ΑΦΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΛ

ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΦΩΤΕΙΝΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Είναι λίγα μόλις χρόνια που το όνομα της Φλωρέλ, έκανε την εμφάνισή του πάνω στην κινηματογραφική οθόνη και τα προγράμματα. Μία εμφάνιση στην αρχή ταπεινή, δειλή, αλλά που γνώρισε πολύ γρήγορα την δόξα.

Η Φλωρέλ προέρχεται από το μουζικ-χάλλ. Όπως οι περισσότεροι των σημερινών μεγάλων στάρ, δεν ήρθε από κανένα Ωδείο ή καμιάν ειδική Σχολή. Σχολή γι' αυτήν υπήρξε η ζωή και μπορεί κανείς να πει πως η χαριτωμένη μικρούλα γνώρισε μέρες σκληρής απογνώσεως, πάγμα που δεν την εμπόδισε να διατηρήσει την πίστη της, να συνεχίσει την επιμονή της και να κερδίσει τελικά το παιχνίδι.

Λένε πως ο Ραμυ συνέταξε πολλή στην επιτυχία της. Τον γνώρισε, το 1921, στο παρισινό θέατρο «Σιγκάλ». Για κάποιον επιθεωρητή, τότε, είχαν ανάγκη από ένα μικρό αγοράκι... Η Φλωρέλ, που τριγυρούσε διαρκώς σε μέρη που δεν έφτανε φυσικά να πηγαίνει έμαθε αυτό το πράγμα και απευθύνθηκε στον Ραμυ, τον μεγάλο της φίλο, ο οποίος κι' έγινε συμπαίκτης της.

Στην επιθεώρηση εκείνη βλως ο θίασος ήταν ντυμένος ομοιόμορφα, με χαμηλές μπότες και ένα στεφάνι στο κεφάλι, και τραγουδούσαν όλοι μαζί ένα τραγουδάκι υπερίπαιστο.

Το έργο αυτό υπήρξε μία αποκαλύψις για την Φλωρέλ. Και επειδή η χαμηλές μπότες της είχαν φέρει γούρι, σκέφθηκε να της φυλάξει και να... της φορέσει διαρκώς στο μέλλον. Με την άφορη εκείνη συνταγή ένα μικρό ρεπερτόριο από παιδικά νούμερα, με το οποίο παρουσιάστηκε στο «Καζινό Σαιν-Μαρτέν» και στο «Ροσσεσούαρ».

Ταξίδεψε πολύ. Έκανε μία μεγάλη τουρνέ στην Νότιο Αμερική όπου περιέφερε το ρεπερτόριο της Μιστερίν. Και κάθε φορά που χειράζεται ν' αντικαταστήσει κάποιους στην εθνική αυτή χορευτική της Γαλλίας στο Μουλν Ρούζ, διαρκώς στην Φλωρέλ καταφέρνει.

Έχει ακαταμάχητο σέξ-άππλ και μία γοητεία που σφάζει γι' αυτό ο κινηματογράφος δεν άργησε να την προσελκύσει. Στην σκηνή είχε γεφυρώσει με τον Μωρίς Σεβαλιέ, δεν ήταν όμως καθόλου εύκολο να ζητήσει την βοήθεια του Μωρίς, για τον απλούστατο λόγο ότι αυτός, τότε που τον γοητεύονταν, έλειπε στην Καλλιφρονία. Σκέφθηκε ν' αποταθεί και στον Άνρι Γκαρά, αλλά και εκείνος εργαζόταν στο Βερολίνο.

Πα' όλ' αυτά ο Γκαρά κάλεσε μόνος του την Φλωρέλ για να της προσφέρει μία καινούρια τύχη. Η Φλωρέλ δέχθηκε και να την ξαννοική. Ένα ωραίο πρωί, που την συναντούν να κάνει δοκιμές μέσα στα βερλινέζικα στούντιο, τραγουδώντας αχνά, ο Ρ. πλ' ε σε διάφορες ταινίες. «Ολ' αυτά όμως ήταν «ψευδοπαράγωγα» και η πραγματική τύχη δεν είχε έρθει ακόμη.

Αυτή παρουσιάστηκε την ημέρα που ο Πάμπλο της προσέφερε τον ρόλο της Πόλλυ στην ταινία «L'opera de Quat'sous». Ένας ζωός από τους απαράδεκτους όρους ήταν να επισυνανθίσει ξανά!

Η Φλωρέλ δέχθηκε αυτή την αναπόφευκτη ανάγκη κι' έτσι είδαν όλοι τα εβένια μαλλιά της να παίρνουν λίγο-λίγο την από-

χρώση του όμορφου σταριού.

Αυτό στάθηκε το ωραίο ντεμπούτο της, που το ακολούθησαν ύστερα κι' άλλες επιτυχίες. Τώρα μπορεί πια να πλάθει όνειρα μεγάλης θεντέτας. Είναι τίγρη που πώς θα τα περπατήσει, γιατί κατέχει ένα πλεονέκτημα αρκετά σπάνιο: την αφέλεια, την άγνη φυσικότητα που δεν έχει ανάγκη από τεχνάσματα για να επιβληθεί, πράγμα που στερούνται τούσες και τούσες άλλες καλλιτέχνιδες. Αυτές ξέρουν μόνο να λένουν πως για ν' αναπαράσταση κανείς την ζωή πρέπει πρώτα να την καταλάβει και να την νοιώσει. Άγνοουν όμως ότι το πλν στην τέχνη είναι να άφηνεται ο δημιουργός εντελώς ανεπηρέαστος από εξωτερικές επιδράσεις.

Αυτό το ξέρει, όσο λίγοι, η Φλωρέλ. Και το κατάλαβε επίσης η εταιρεία Παραμούντ, εμπιστευμένη τους πρώτους ρόλους δύο με-

Η γλυκιή θεντέτα του γαλλικού κινηματογράφου 'Οδέτη Φλωρέλ.

γίων της ταινιών, του «Αυτοσχέδιου γουιού» και του «Περιπατών» στην απλοϊκή και αισθαντική αρίστη 'Οδέτη Φλωρέλ.

M.

Καλλιτεχνικό νοικοκυριό.

Η ώραία στο Τζόαν Κράουφοντ, που έμεινε τελευταία λίγους μήνες στο Παρίσι με τον άνδρα της, τον Ντούνκλας Φαίμπανς υίο, πέρασε μία πολύ θλιβερή παιδική ζωή. Ήταν όραση, φτώχεια, και κατά την διάρκεια των επίπονων ημερών της γνώρισε καλά την εξαιρετική σημασία του γοήματος που κερδίζεται τόσο δύσκολα και ξεδύεται όσο γρήγορα θέλει κανείς...

Ο Ντούνκλας υίος, αντίθετα, παιδί βαθύ πλούτου ήθελε, άνοιξε την αίσια των πραγμάτων, απάεινε μία όλκληρη περιουσία στα χέρια του το πρωί—του παραπονιέται με πικρία η σύζυγός του—και μήτε ξέρει το δρόμο που πήγε όλο εκείνο το γόμμα.

Γι' αυτό, ανέλαβε πια η ίδια η γοητευτική Τζόαν να κρατά τους λογαριασμούς του νοικοκυριού. Ο Ντούνκλας της παραδίει κάθε μήνα τον μισθό του, από τον όποιον του επιστρέφει μόνεκα 2 χιλιάδες φράγκα για τα

ατομικά του μικροέξοδα. Επίσης από το δικό της μισθό αφαιρεί ένα ανάλογο ποσό για το ντύσιμο και τα περιττά της άλλα έξοδα. Και κατόπιν συνανώνοντας τα δύο ύπολοιπα πληρώνει τα έξοδα του σπιτιού και καταβλέπει τα έξοδα στην Τράπεζα.

Αυτό θα πη νοικοκυροσύνη!...

Η Γαλδρία Σβάνσον ήθεποις και επιχειρηματίας.

Αφού τελείωσε στην Κοανή Άκτι το γόμμα των «εξωτερικών» της ταινίας της «Η τελεία συμφωνία», στην οποία είχε ως συμπαικτη της τον άνδρα της Μίχαλ Φιμερ, η Γαλδρία Σβάνσον, η μεγάλη βαρμινός θεντέτα, ετοιμάζεται να επιστρέψει στο Λονδίνον μαζί με τον σκηνοθέτη της Ρ. Λι για να συνεχίσει το γόμμα των «εσωτερικών» της ταινίας της. Η σκηνές θα γυρισθούν στο σπώντ «Ηλιγκ», έξω από την άγρια πρωτεύουσα.

Το καινούριο φίλμ της σκηνοθετικής θεντέτας, που η προηγούμενη σταδιοδρομία της την έκανε διάσημη σ' όλο το κόσμο ελπίζεται ότι θα έχει μεγάλη επιτυχία, εμνηστεμένο από ήθοποις πρώτης δυναμείας. Η Γαλδρία Σβάνσον που άρχει την νέα της δράση παίρνει για λογαριασμό ξένης εταιρείας θα διευθύνει στο μέλλον μόνι της την παραγωγή των ταινιών της. Όπως σημαίνει ότι θα ελάσσει στο εξής δύο επαγγελματίες ταυτόχρονα: της άσπιας και του επιχειρηματίου.

Η επιστροφή του Νιλς Άστρεϊν στην Οδών.

Όταν ο «όμιλων» έκανε την εμφάνισή του, ο Νιλς Άστρεϊν μιλούσε πολύ καλά γ' αγγλικά, αλλά διατηρούσε κάπως την βενική του προφορά. Η προφορά αυτή, η οποία έβγαζε από την άγνη του προσώπου, μία επί πλάγιη γοητεία, έκανε την όμιλη του σχεδόν ακατανόητη στον κινηματογράφο. Βρέθηκε λοιπόν στην ανάγκη να εγκαταλείψει το λαμπρό στάδιό του.

Στην αρχή τον ενθάρρυναν οι ανάγκες της ελευθερίας του. Αλλά με την πάροδο λίγου χρόνου, άρχισε να καταλαβαίνει πως το επάγγελμά του ήταν αυτή η ζωή.

Σ' αυτό το μεταξύ, κάποια εκπληκτικά γεγονότα, μεσολάβησαν και άλλαξαν στην ζωή του Νιλς Άστρεϊν. Πρώτα-πρώτα παντρεύτηκε με την ξανθή γόσσα Βίβι Ντούνκλαν και το νέο ζεύγος απέκτησαν ένα γοητευτικό κοριτσάκι. Ο Νιλς, ο οποίος μεσάνθρωπος, έγινε τώρα λιγότερο άνθρωπος. Έκεί που άλλοτε έκανε πολυώρογους ναγικούς περιπάτους με τ' Άλφον, τώρα νοδύεται διαρκώς από την γυναίκα του. Κι' ούτως πάλι αποφασίζει καμιά περιουσία να τ' αυτοκινήτο του, δεν παραλείπει να τοποθετεί δίπλα του την μικρή κορούλα του.

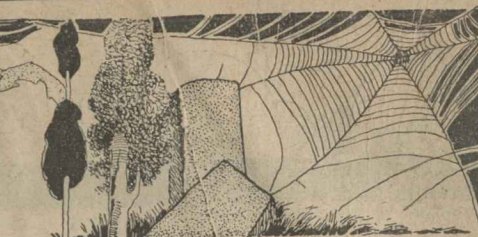
Όστόσο, κατά βάθος, ο Νιλς Άστρεϊνς ο ίδιος... μεγάλος άσπιας. Η θηλυκότητα του το κατάλαβαν αυτό οι αίσουσες και εγείρησαν την επιστροφή του με γοητεία.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

PAUL GINISTY

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

πως θα το πληρώσει ακριβώς αυτό.

—Α, πολύ καλά! φώναξε ο Έτιεν απελπισμένος, ήμουν πολύ ανόητος για τους διαταγμούς μου. Ο κ. ντε Σεραίνι είναι με την κυρία, σ'ας το βεβαιώνω αυτό. Τον άγνωστα άμεσως διαν τον είδα να τρυπώνει μέσα στο δωμάτιό της.

Ο κ. ντε Βαρινί, λίγο χλωμός, αλλά ψυχραιμώ, έβγαζε μέσα σ' ένα σουτάρι του γραφείου του και έβγαλε από κει μέσα έναν όρμαθ από κλειδιά που άνοιγαν όλες της πόρτες του παύου.

—Ακολουθήστε με, είπεν εκείνος.

Διέσχισε το μέκος της γαλαρίας που έφτανε στην πλευρά η οποία ήταν προσημασμένη για την κ. ντε Βαρινί, όταν είχαν μεταβάλλει μεν εσωτερικώς αυτόν τον παλιό άρχοντικό πύργο, που ήταν τοποθετημένος

Ένας άντρας βρισκόταν με την κ. Βαρινί.

πάνω σ' ένα πανήγυρο θόλο, ενώ από την άλλη μεριά κυλούσε ένα βαθύ ποτάμι. Δεν φαινότανε καθόλου διαταραχές, δεν βρισχενε καμιά συγκίνηση.

Έφθανε μπροστά στην πόρτα του δωματίου όπου σύμφωνα με την μαρτυρία του Έτιεν, έπρεπε να είχε μπει ο κ. ντε Σεραίνι.

Το έβλεπε πως από το δωμάτιο, είπεν ο κ. ντε Βαρινί, δεν επικοινωνεί με κανένα άλλο, και ότι μόνος απ' αυτή την πόρτα μπορεί να βγει κανείς.

—Μάλιστα.

—Δεν έχω το δικαίωμα να σου πω τίς μήνες μέσα στο δωμάτιο της κυρίας ντε Βαρινί, χωρίς την άδειά της. Θα μείνεις εδώ ακίνητος. Θα μπό και θα μείνω τόση ώρα όσο μου χρειάζεται για να της αφήσω ένα δέμα να σε δεχθεί. Καταλαβαίνεις καλά πως δεν είμαι μέγας, και ότι δεν έχω κανένα άλλο μέσον για να την προσεγγίσω.

—Μάλιστα.

—Πολύ καλά.

Ο κ. ντε Βαρινί τοποθέτησε το κλειδί στην κλειδαρότρυπα, και μπήκε στο δωμάτιο του οποίου έκλεισε ξανά την πόρτα. Ο Έτιεν δεν είχε ψεύματα. Ένας άνδρας βρισκότανε μαζί με την κυρία ντε Βαρινί. Κι' αυτή ούτως ή άλλως δεν χωρούσε πια για το είδος των σχέσεών τους. Ο κ. ντε Σεραίνι, περίστομος, αποβλακωμένος από την ελπίδα, στεκότανε σάν χαλός. Η κυρία ντε Βαρινί έκρινε το πρόσωπό της μέσα σ'αυτήν την ναιτέλ.

λες του κρεβατιού της.

Ο κ. ντε Βαρινί έφερε το δάχτυλο στα χείλη του!

—Εντός ενός λεπτού της ώρας, είπεν, θα μπούνε και άλλοι άνθρωποι στο δωμάτιο αυτό. Είναι απαραίτητο, κύριε, να σώσετε την τιμή της κυρίας.

Κι' εντελώς άδοξα, άνοιξε το παράθυρο που έβλεπε στο δάραδρο. —Δεν βλέπω για σ'ας κανένα άλλο τρόπο, κύριε, παρά μόνον ν' αποσυρθείτε απ' αυτό το παράθυρο. Αυτοί που δ'οδός αυτού είναι κάπως επακίνδυνος.

—Βρίσκομαι σ'α χείρα σας, είπεν ο κ. ντε Σεραίνι, αλλά δώστε μου τουλάχιστο τον καιρό να ντυθώ.

—Αυστηρώς μ'ας λείπει απολύτως ο καιρός.

—Αρπάξε τα ενδύματα του έραστου και τα πέταξε από το παράθυρο.

—Εμπρός, κύριε, επανέλαβε, αν σ'ας απομένει λίγος ιπποτισμός, πηδήξε και σεις... Μη κάνετε θόρυβο μόνεκα.

Η σκέψις της γελώας θέσεως του να βρεθεί με το πονάκισμο μπροστά στον σέξυνο, ήταν ίσως πιο έντονη μέσα σ' αυτόν τον δυστυχισμένο άνθρωπο, παρ' ότι η ιπποτική απόφασις για την τιμή της ερωμένης του. Σ'αν έβλεπε κατ'άδικο έβάδισε προς το παράθυρο, έκλεισε τα μάτια, δρασκελίσσε τον παραστάτη, και χάρηκε.

—Νομίζω πως θα σκοτώθηκε, είπεν ψυχρά ο κ. ντε Βαρινί. Τώρα ή σειρά σας κυρία μου, να παίξετε καλά τον ρόλο σας, σ'ας παρακαλώ.

Συνάδισε το παραθυρόφυλλο με προσοχή, διενθύνθηκε προς την πόρτα, την άνοιξε, και άδραξε τον Έτιεν από τον γαβά. Έκείνος, μ' όλη την προσοχή που έδωσε για ν' ακούσει ανάμεσα απ' την παχιά θύρα, δεν παρέτήρησε τίποτα το ύποπτο.

—Ελα μέσα Έτιεν, και φάε καλά το δωμάτιο. Τό άπατο. Εύαρεστηθήτε να συγχωρήσετε, κυρία, το θόρυβο που έπαιξε σ' αυτόν τον κατεργάρη, αλλά ποτέ!

Αυτό πάλι είναι απ' τ' άνοστα, φέλισε ο Έτιεν. Κάποιο θαύμα έγινε!

Τό θαύμα, άλλω, είναι η ανεπιμέλτης μου. Όσοι λογείς τώρα, όλη την άπια της κατηγορίας σου!

—Προεργα... Και όμως ήμουν δέσφους. Γονάτισε, παλινδρόμησε και παρακάλεσε να σ'ε λησθή η κ. ντε Βαρινί. Ζήτησε συγγνώμη για την απορόστη συγκοπή της οποίας είσαι ένοχος!

—Ας με συγχωρήσει η κυρία, είπεν ο Έτιεν σαστισμένος, είπα ψεύματα κατηγορώντας την.

Ο κ. ντε Βαρινί τον δόνησε έξω από το δωμάτιο, και τον άπέστησε με μία περιφρονητική γεστονομία. Άμείως έπειτα βγήκε και η ίδια.

Επ'αυτομένη στο γραφείο του κλειδωθηκε εκεί μέσα, και άφένοντας τον έαυτό του να πέσει σ' ένα καρέφας, αυτός ο άδικατός άνδρας έκλεισε πολλή ώρα...

ΠΑΛ ΓΙΝΙΣΤΥ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ο πλούσιος, ο δυνατός, ο νικητής είναι εκείνος που έρεει να κάνει να τον αγαπήσουν.

(Υποχμής ντε Βογκέ)

(Μπαρμπέ ν' Ορεβιό)

Ο πόνος εκείνου που ούτε αγαπήσε ούτε αγαπήθηκε ξεπερνά κάθε άλλον.

(Καμύ Μοκλαίο)

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ο γάμος μπορεί να είναι το φοιτότερο κατέγο, ή βαρύτερο άλυσόδα, ή κυνικότερη άνοστολογία, ή θλιβερότερη και ταπεινότερη συνθήκη... Μπορεί όμως να είναι και ή πιο άπύλη επικοινωνία δύο ένωμένων καρδιών.

(Μωρίς Ντοννί)

Τό ελός δεν είναι ειλκινές, όσο μένει ελός και τίποτα περισσότερο... Και την ήμερα που γίνεται ειλκινές παύει να είναι ελός.

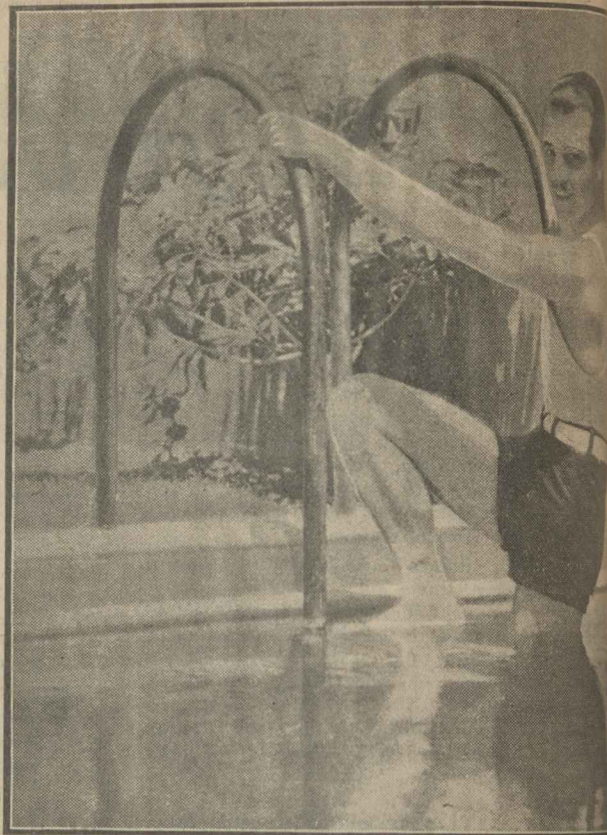
(Ζνπ)

Στὴς ὄχθες τῆς λίμνης Μίτσιγκαν, ἡ Κάθριν Κράουφορντ ἐτοιμάζεται γιὰ τὸ οὐώτερ-πλόο, ποὺ εἶνε τὸ ἀγαπημένο της σπορ καθ' ὅλο τὸ καλοκαίρι.

Ἡ θελκτικώτατη Μπέσσυ Λάβ προτιμᾷ τὴν ἀγροτικὴ ζωή. Γι' αὐτὸ διέβη τὸν Ἀτλαντικὸ καὶ κατέφυγε σ' ἓνα χωριουδάκι τῆς Ἑλβετίας ὅπου, ντυμένη ὡς χωριατοπούλα, ἀσχολεῖται μετὰ τὴν κτηνοτροφία.

Ὁ γόης Ραμόν Νοβάρο μένει στὴν ἐξαίσια βίλλα Μπήμες. Ἐκεῖ περνᾷ ὅλη τὴν ἡμέρα του ἀναπαύομαι μπάνια στὴν τεράστια δεξαμενὴ ποὺ ἔχει κατασκευάσει.

«Πόσο εὐτυχισμένη εἶμαι ἐδῶ, ἀνάμεσα στὰ δροσερά κλαδιά τοῦ κήπου μου καὶ μακριὰ ἀπ' τὴν ἀνυπόφορη στούντιο», λέει, μετὰ τὸ παιδιάτικο χαμόγελό της, ἡ Ντολорὲς ντελ Ρίο, ἡ ἀγαπητὴ μας ἰσπανιόλα παραθερίζει στὴν Καλλιφορνία. Πόσο, ἀλήθεια, ἐπιποτένιους πόθους σὰν κι' ἐμᾶς ἔχουν καὶ οἱ ἐπὶ δισεκατομμυριοῦχοι ἀρχόντες τῆς οὐδότης!

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Η ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ἡ Λέιλα Χάϊαμς ἀγαπᾷ τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα. Γι' αὐτὸ περνᾷ ὅλους τοὺς θερινούς μῆνες ταξιδεύοντας στὰ παράλια τοῦ Ἀτλαντικοῦ μετὰ τὸ πολυτελέστατο ἰδιόκτητο γιότ της. Ὅπως φαίνεται, εἶναι ντυμένη μετὰ μὴ ἀπλουσιότητα ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικὰ σικ πντζάμα.

Καὶ ὁ περίφημος κινηματογραφικὸς ἱσότηρ Ρίσαρ Ἀρλεν περνᾷ τῆς διακοπές του σ' ἓνα ἀγρόκτην ἃ του ψαρεύοντας... καροβίδες!

Ἡ χαριτωμένη ἡθοποιὸς τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου μας δις Κική Βυζαντίου ποὺ θαυμάζει καὶ ἑκάστη βράδυ τὰ καλλιτέρα νοῦμερα τῆς ἐπιθεωρήσεως «Παπαγάλος 1932» στοὺς «Δελφούς».

(Τὰ προηγούμενα)

«Γ' Η Δούλη, η Βάνα, η Τζέννη, η Ζαίρα κ' η Μυρά, πέντε κορίτσια που έχουν αποφοιτήσει την ίδια μέρα μαζί απ' ένα κολλέγιο, βυτερό από τριάντα χρόνων μαθητική ζωή, μπαίνουν στην κοινωνική ζωή, η κάθε μία με τα δεινρά της. Ο έρωας, το πρώτο άγνωστο απ' την ζωή πράγμα που συναντούν, δεν άργει να μολέσει και της πέντε στα δίχτυα του. Η Δούλη πολιορκείται από τον Τόννη Μαρίνη. Η Ζαίρα αγαπά τον Γιάννη Κώτη, που την απατά με την Τζούλια. Η Μυρά συμπάθει τον Γιαννίδη, η Βάνα έχει ήδη προχωρημένες σχέσεις με τον Φρόνη και η Τζέννη θαυμάζει τον Σταυράκη. Η Ζαίρα μαθαίνοντας μία μέρα απ' ένα φίλο της δημοσιογράφου, τον Άνεμόνα, πως ο Κώτης την απατά με την Τζούλια, απελπίζεται τόσο που αποφασίζει να παντρευτεί εκείνον που της προσέφερε ο γονείς της. Κι' ένα δρόμο προσκαλεί όλη την παρέα της για να αποχαιρετήσει την ελεύθερη ζωή της. Εκεί ο Φρόνης ορίζει τα έρωτικά του δίχτυα στην Τζούλια και η Βάνα αρνείται να παρασυρθεί σε μιαν έρωτική περιπέτεια απ' τον Άνεμόνα. Λίγες μέρες αργότερα η Δούλη γινότανε τους αφοσιωμένες της με τον Τόννη Μαρίνη. Εκείνο το βράδυ ο Άνεμόνας αγάλλει στους προσκεκλημένους της Δούλης την απαγωγή της Τζούλιας απ' τον Φρόνη. Την επομένη η Βάνα πηγαίνει στην γκαρσονιέρα του Σταυράκη με σκοπό να του αποσπάσει μερικά μυστικά».

(Η συνέχεια)

ΠΑΙΔΑ, συνέχισε η Βάνα, τώρα είμαστε σύμφωνοι. Μπορούμε να μιλήσουμε σαν καλοί φίλοι κι' ελπίζω η φίλα μας νύχη να καλλίστερη τήνη απ' όλες της άλλες που δοκίμασα.

—Τί θέλετε να πείτε; ρώτησε ο Σταυράκης.

—Μη διάζεστε. Θα το καταλάβετε μόνος σας σιγά-σιγά. Και για να μπούμε στο θέμα μας. Είπατε πως τόσο ο Φρόνης όσο κι' ο Άνεμόνας δσαν ήσαν να σας ζητήσουν το κλειδί της γκαρσονιέρας σας, σας είπαν πως είχαν σκέψεις μαζί μου. Έτσι;

—Ο Σταυράκης κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

—Θαυμάσια! Οι κύριοι αυτοί συμπεριφέρθηκαν ανάλογα με την ανατομή που είχαν. Ότε μ' ενδιαφέρουν άλλοτε πιά. Εκείνο που θέλω να ξέρω είναι ποιά είναι η δική σας γνώμη για όλη αυτήν την ιστορία;

—Ο Σταυράκης γύρισε και την κίταξε στο πρόσωπο. Η κιναιότητα της Βάνας τον εξεγείρισε σε βαθμό τέτοιον που αισθάνθηκε την επιθυμία να σπρωχθεί και να την παταλίσσει. Ο τρόπος που του μιλούσε, σαν να επρόκειτο θαρρείς να διαπραγματευθεί μιαν έμπορικη πράξη, τον κέντρισε τα νύχια και τον αδησίασε. Μείον στο μυαλό του άρχισαν να ξεκαθαρίζουν η σκέψεις, και να διαβλέπει καθαρά τους λόγους της επισκέψεως της Βάνας.

—Η δική μου η γνώμη, δεσποινίς Δροσινού, είτε σε λίγο, θάναί ίσως σκληρή για σας, γι' αυτό επιτρέψτε μου να μην σας την πω. —Και γιατί; Νομίζετε πως θα μου κακοφανή; —Τσα-τσα θάθελα πολύ, μα πάρα πολύ να την ξέρω. Λοιπόν;

—Ο Σταυράκης δεν μπόρεσε να συγκρατήσει περισσότερο και με φωνή που προέβη την ταραχή και τον έκνευισμό του, πέταξε στα μουτρα της την παρακάτω φράση:

—Δεσποινίς Δροσινού, η γνώμη μου για σας είναι πως αυτά που κάνατε δεν είναι φροσύματα ενός τίμιου κοριτσιού.

—Και τότε σεις αυτό που έχετε μια γκαρσονιέρα και πού...

—Ω! παρ' όλην την γκαρσονιέρα την έχω, μα πιστεύετε με, δεν προσορίζεται για κορίτσια

ΝΤΟΛΗ ΝΙΒΑ ΠΙΕΝΤΕ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

—Νομίζετε πως θα μου κακοφανή; —Τσα-τσα θάθελα πολύ να ξέρω την γνώμη σας...

σαν κι' αυτό, πιστεύετε με πως τίποτε δεν αλλάζει την κατάσταση. Κι' αν θέλετε να μάθετε περισσότερα, προτιμώ την ειλικρίνεια αυτήν της γνώμης, και της πράξης, παρά τα κρυφολογιστικά μέσα απ' αυτοκίνητα και σελιφάρ. Όταν κάνει κανένας κάτι, πρέπει πάνω απ' όλα να έχει το θάρρος να το δηλώσει και να το αναγνωρίσει για δικό του. Της έκθετες κούβεντες και της ανεπίθυμης πράξης δεν της άνοιγαν διόλου. Αυτό είναι...

Κι' η Βάνα καθώς τέλειωσε την φράση της, σπρώχθηκε πάνω κι' άρχισε να περπατά μέσα στο μικρό σαλονάκι νευρικά και ταχυμένα. Τα μάτια της λαμπύριζαν και το στήθος της ανεβοκατέβαινε άτακτα κι' άρρυθμα, αφαιρώντας να διαγραφώνται πάνω στην μεταξένια επιφάνεια της μπλούζας της, η καμπυλωτή της.

—Άλλωστε, συνέχισε η Βάνα στωικαίνοντας το νευρικό πρίγκιπα —ελα της, όλα αυτά δεν μ' ενδιαφέρουν. Εκείνο που ενδιαφέρει την στιγμή αυτή είναι κάτι άλλο.

—Πού; ρώτησε ο Σταυράκης κι' έστρεψε ποδός το μέρος της.

—Μ' ενδιαφέρει να ξέρω, πρόσθεσε αυτή, τί σκέπτεστε να κάνετε.

—Τί θέλετε να πείτε;

—Θέλω να πω, πως μ' ενδιαφέρει να ξέρω, αν όλα αυτά που σας είπαν οι διάφοροι Φρόνηδες και Άνεμόνιδες θα θέλησετε να τα έχετε αλλοιωμένα ή όχι;

—Επιτρέψτε μου να σας πω και πάλι, πως

δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πείτε.

—Πάει καλά, θα μιλήσω πού άνωχτά. Λαπόν: θέλω να μου πείτε αν όλα αυτά που σας είπαν σκέπτεστε να τα διηγηθήτε σε άλλους και αν πραγματικά σκοπεύετε κάτι τέτοιο, να θάνατε να κάνω για να σωπάσετε και να μείν...

—Ο Σταυράκης δεν της έδωσε καμιά απάντηση. Τη στιγμή που μιλούσε, η Βάνα είχε μολέσει την συζήτησή τους σε μιαν αδιέξοδο και καταλάβαινε πως αν ήθελε να αντιμετωπίσει μ' αυτήν, θα πρέπει να προσέχει πολύ σ' ό,τι έλεγε.

—Βλέπετε, είπε σε λίγο η Βάνα, τα πράγματα δεν είναι έτσι που τα λέτε. Κι' επειδή δεν βλέπω τί κακό κάνει ένα κορίτσι που δέχεται να περάσει λίγες ώρες μ' έναν γνωστό της κάπου. Τώρα αν το κάπου αυτό, έλλειψει άλλου καλύτερου, είναι ένα κομμάτι σαλονάκι

απάνω, φτάνει πιά! Τόση ώρα σας άφησα και μιλούσατε, ενώ θάνατε απ' την πρώτη στιγμή να σας απαγορεύσω να μιλάτε. Πιστεύετε όλες αυτές της ανόμιες. Φτάνει! Ποτέ μου ζωή μου, δεν θα μπορούσα να φαντασθώ πού βρισκόσαστε τόσο χαμηλά. Κοίμα! Κοίμα! Σας και για το όνομα που φέρετε. Κοίμα! Η αγάπη που σας έχουν η φιλενάδες σας...

—Η Βάνα τον άκουγε άτακτα, λές και τα λόγια του αφορούσαν μιαν άλλη κι' όχι αυτήν. Τα μυσάνοιχα χείλη της χάραξαν ένα χαμόγελο που θάταν δύσκολο να χαρτογραφηθεί κανένας αν ήταν δείγμα σαρκασμού, ερωτικής ή οίκτου. Και μόνο σαν τέλειωσε ο Σταυράκης, με φωνή ήρεμη και στεκνή φησε:

—Λοιπόν;

—Τί λοιπόν; φώναξε αυτός νευρικά.

—Τί σκέπτεστε να κάνετε; συνέχισε η Βάνα στον ίδιον πάντα ήρεμο τόνο.

—Εγώ δεν σκέπτομαι να κάνω τίποτε. Κι' ούτε θα ξανακούσετε να μιλήσω ξανά πού σας. Φροντίστε μόνο να μην μιλήνε οι διάφοροι φίλοι σας. Αυτόν τον στόματά μου να σιωπώ.

—Εξαιρετικό, μουμούρισε αυτή. «Όσο τους φίλους μου, σας δίνω τον λόγο μου πού θα φροντίσω μόνη μου κι' άλλη φορά δεν θα σας ξαναενοχλήσω ούτε με τίς άνηθες των σχέσεων μας, ούτε με το κλειδί της γκαρσονιέρας σας».

Σώπασαν. Η Βάνα προχώρησε στο να πει την τσάντα της κι' ύστερα ήθελε και πάλι να περπατήσει σ' ένα καθρέφτη της γκαρσονιέρας και να κοιτάξει τον εαυτό της. Η Βάνα κατέβηκε από το δωμάτιο και πάλι στο σαλονάκι της. Ο Σταυράκης κρατούσε το πρόσωπο στραμμένο απ' την αντίθετη μεριά και κοιτούσε μηχανικά ένα ταμπλό μιας μουσικής γυναικας.

Λίγα λεπτά ύστερότερα η Βάνα πηγαίνοντας της άξενιασστη κι' αμέριμνη, κι' έρχομένης την συναίσθηση πως έξεπλήρωσε μιαν άλλη ζωή είναι η αλήθεια διαπίστωσε, με τον καιρό, ότι η ζωή της λαμπύριζε και τον καιρό της, κανένα συναίσθημα ντροπής ή τσάρας την ήρεμη της ψυχής της. Η Βάνα πηγαίνοντας πού περάσε στην γκαρσονιέρα του Σταυράκη, έδωσαν από μέσα της και πάλι τον ρυθμό της ζωής της, κι' έφτασαν αυτές για να διαρρήξουν ο ένας κάθε δεσμό που την έδεσε με την Βάνα, το κορίτσι που τον έλεγε, το ήσυχο, το καλό κορίτσι. Η Βάνα πηγαίνοντας πού περάσε στα μάτια της σαν να υπήρχε οδισσαϊκή κόρη, και την τραβούσε με μιαν διαβολική έλξη, σαν πελώριο γυνίκτης, σε μακρινούς ατέλειωτους ορίζοντες, εκεί πού κάθε πρόβλεψη για ένα τέτοιο ήταν τόσο αβέβαιη σαν την διάκριση της ζωής της ζωής. Η Βάνα είχε διαλέξει την αυτήν τον δρόμο που θα ακολουθούσε.

ΑΠΟ ΕΝΑ ΚΟΛΛΕΓΙΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΔΟΜ. ΒΑΡΔΑΚΩΣΤΑ

άλλη σκέψη ήταν άνοηλη κι' άσκοπη. Το άβυσσο μονοπάτι του δρόμου της ζωής της, έπαυσε τώρα την καθορισμένη φόρμα μιας πλατιάς λεωφόρου, και τα δικά της γλυκυστρώντας με μιαν έπιληρτική ταχύτητα κι' ειδικά πάνω στην ασφαλτοστρωμένη επιφάνειά της.

Κι' η Βάνα αισθάνθηκε τον ξαυτό της εχθροισμένο απ' την μικρή αυτήν περιπέτεια που έδωκε μιαν κατεβήσση κι' ένα τέρας της πελαγοδρομίας της σκέψης της. Μά η ίδια αυτή περιπέτεια στάθηκε και για τον Σταυράκη η άφορη να θέληση να αντιπάρη τον ίδιο τον ξαυτό του και να ζητήσει να έλθουν έναν θετικότερο προσορισμό της ύπαρξής του. Γιατί, αλήθεια, ο Σταυράκης, έσπευσε εκείνη την στιγμή δεν έπαυσε ποτέ να κινείται πού θα έλεγε την ζωή του. Πλούσιο παλιό, μοναχικό, κι' έναν πατέρα που ποτέ δεν τον άφισε να σκεφτεί τίποτε, πίστευε πως ζωή θα πη ένα αδιάκοπο γλέντι, ένα γλέντι χωρίς άνασμο, χωρίς άρεσση και τέρμα. Κι' όσες φορές ο πατέρας του ή η μητέρα του, τον άφιναν να καταλάβει πως είχε μιαν υποχρέωση κι' απέναντί τους, κι' απέναντι της κοινωνίας, κι' απέναντι του ίδιου του ξαυτού του, να βοηθού μιαν κοπέλλα, να παντρευτεί και να δημιουργήσει μιαν οικογένεια, ο Σταυράκης γλυκυστρώντας σαν χέλι απ' την σιγή της κι' άλλαζε άμέσως θέμα.

Ποτέ του δεν είχε σκεφτεί σοβαρά πως ήταν δυνατό να στερηθεί της διασκεδάσεως της ζωής που έκανε, και πού πολύ να δεχτεί να μπει κάτω από εθύνες. Η ζωή δεν τον τρώμαζε, γιατί άλλωστε ούτε την γνώρισε καλά-καλά για να την τρομάξει, μα τον τρώμαζε ή ιδέα πως θα βρισκότανε υποχρεωμένος να ζήσει κάτω από έναν έλεγχο που όσο κι' αν προσερχότανε από ένα πρόσωπο που θα άγαπώσε, δεν θάνατε πάντα να είναι ένας περιοριστικός κλοιός στην απόλυτη ελευθερία της ζωής που περνούσε.

Μά η λίγες στιγμές που πέρασε εκείνο το απόγευμα με την Βάνα, κι' η ακόμα λιγότερες φράσεις που αντίλλαξε μαζί της, έφεραν άσυναίσθητα στην σκέψη του το μεγάλο αυτό πρόβλημα και ζήτησε να βοηθού την λύση του. «Ο γάμος! Η λέξη αυτή σφαιροποιεί μέσα στο κρανίο του σαν μιαν άσηχημη έννοια στην άρχη, για να καταλήξει στο τέλος να πάρη μιαν συγκεκριμένη φόρμα. Μπρος απ' τα μάτια του, ξετυλίχτηκε μια σειρά από πρόσωπα, σαν τα φύλλα ενός άλμυρου με φωτογραφίες. Ο πατέρας του, η μητέρα του, οι διάφοροι δικοί του. Κι' ύστερα ένα σωρό φιλενάδες του, γνωστές του, γυναικας που είχε κάποτε, γυναικας που λαχτάρησε, νέες κοπέλλες που κράτησαν την προσοχή του...

Σε κάθε νέο πρόσωπο η σκέψη του έστεκε λίγα λεπτά και μια σειρά διαδοχικών συλλογισμών συνόδεσε το πέρασμά της. Και κάθε φορά, σαν την ορεφάλη ενός γινώριμου τραγουδιού, τα λόγια της Βάνας έπληγαν την άκοχη του. Η γυναικας που ίσως εκείνη την στιγμή ο Σταυράκης δεν την είχε γνωρίσει παρά για ένα πλάσμα βιολιού να του χαρίσει λίγες ώρες ευχάριστες, και να τον άνασταυρώσει ακόμα λιγότερες, έβαιναν τώρα μέσ' στον έπαναστατημένο, εχθρό του μια νέα υπόσταση. Η ιδέα πως μπορούσε η ύπαρξή της να περιχέει ένα συναίσθημα τόσο διαφορετικό απ' αυτόν που γνώριζε και ενδιαφερόταν, κέντριζε την φαντασία του και τον έκανε να νοιώθει μιαν καινούργια ζωή έπιθυμητή να επιχειρήσει να τον γνωρίσει. Η Βάνα, ο τρόπος που αντίλαμπε την ζωή, η σκέψης της, τα λόγια της έρχόντανε ν' άνοιγαν έναν καινούργιο δρόμο στην ύπαρξή του και να μεταβούν στο κέντρο του ενδιαφερόντος του. Την γυναικας την αντίλαμπε τώρα σαν μιαν πολυσύνθετη ύπαρξη που η έρευνα της ψυχής της, τον τραβούσε. Μια

τέτοια γυναίκα θάνατε να γνωρίσει ο Σταυράκης, να την αγαπήσει, να μη μέσα στο κάδρο της ζωής της, να παίξει τον πρώτο ρόλο. Μα πού;

Και στο έρωτημα αυτό ο Σταυράκης σταμάτησε. Είδε ξανά να περνούν απ' την σκέψη του όλες η γνωριμιές του μια-μια. Προσπάθησε να ξεκαθαρίσει απ' αυτές, εκείνες που μπορούσαν να παρουσιάσουν κάποιο ενδιαφέρον. Η Βάνα... Η Μυρά... Η Τζέννη... Αυτές η τρεις πλαισίωναν την έκλογή του.

—Ανάμεσα τους θάνατε να διαλέξη. Η Βάνα τον τραβούσε περισσότερο απ' όλες. Το κορίτσι αυτό με τόσο περιέργεια φερόματα μια και τον περιόριζε τόσο, έρεθιζε την σκέψη και της αισθάνθηκε τον περισσότερο απ' όλες. Μα όσο δυνατότερο έρεθισμό αισθανότανε, τόσο μεγαλύτερη έβλεπε

«Ο γάμος! Η λέξη αυτή σφαιροποιεί μέσα στο κρανίο του...»

την απόσταση που τους χώριζε. «Ω! αν η Βάνα δεν είχε γράψει στο βιβλίο της ζωής της αυτές τις σελίδες που παρελθόντες, άσσο άνοιγαν πως θα την λάτρευε! Μα τώρα ανάμεσα τους ορθώνονταν οι ίδιοι. Ένα παρελθόν που όσο κι' αν ήταν παιδικό, άδωστο, ήταν πάντα ένα παρελθόν. Η προσπάθεια που κατέβαλε για να ξεπεραστεί απ' αυτό στάθηκαν άδυναμες. Κάθε στιγμή ξεπερνούσαν μισράτα του τα πρόσωπα του Φρόνη και του Άνεμόνα, και νόμιζε πως σάκαζαν και γι' αυτήν ακόμα την σκέψη που τούλησε να κάνει. Μια άτιμωρα άπειρη, έλες άνοιγμένους τάρου, τον κινούσε κι' άφαιρούσε απ' το στήθος του την άναστη. Το παρελθόν! Ο! αυτό το παρελθόν! Ο Σταυράκης άγωνισσε να έλθουν να διακυβαν, μα κάθε προσπάθεια τον πνιγότανε κάτω απ' τα έρωτικά θαρρείς σφιγμένα φιδιά των άνηθων που έβαλαν κάποιο ρόλο σ' αυτό. Τα πρόσωπα της Βάνας, χαμμένο κάπου εκεί σε μια γωνιά του χαμογέλου πάντα. Μα πιά σ' αυτό βρισκότανε και τα χαμόγελα των άλλων που λές και περιόριζαν εκεί ν' άνοιγαν σαν μιαν έλξη, να δούν ένα νεύμα για να ξεσπάσουν σ' ένα γέλιο γεμάτο κακία, μίσος, περιφρόνηση...

Ο Σταυράκης δεν μπόρεσε να συγκρατήσει περισσότερο την σκέψη του. Η δύναμη των άφινε σιγά-σιγά και τον υποχρέωσε να σπρωχθεί σ' έναν άλλον δρόμο. Ένα άλλο πρόσωπο γλύστρησε μπροστά του. Η Μυρά. Μια χριστιανική μορφή. Ένα πρόσωπο θλιμμένο, όχο, Σάβ άγογραφία. Στα μάτια της καθρεφτίζονταν η καλώςήνη. Η αγάπη. Η συμπόνια. Απ' τα χείλη της λές και θάνατε η παρηγοριά κι' η στοργή σε σχήμα φράσης. Ο

Σταυράκης αισθάνθηκε την καρδιά του πλημμυρισμένη από μιαν άτεριμη αγάπη για την κοπέλλα αυτή, μα η αγάπη αυτή πλήρωσε μόνο την ψυχή του, αφήνοντας άδιάφορη την αισθηματική υπόστασή του. «Ω! ναι, την Μυρά θα μπορούσε να την αγαπήσει σαν αδελφή του, σαν μιαν καλή του συντροφισσα, μα ποτέ σαν γυναίκα του. Αισθάνονταν πως κάθε αντίθετη σκέψη θα μύλωνε την ταμπερά άδωα άτμόσφαιρα που την περιόριζε. Θα την κατέστρεφε.

Και καθώς η σκέψη του συμπλήρωνε το κύκλωμα αυτό των συλλογισμών, ένα άλλο κεφάλαιο, ολόκληρο, παιδικό, ξεπετάχτηκε μπροστά του. Το κεφάλαιο της Τζέννης. Το ολόκληρο προσηλάκι της χαμογέλουσε ξενόμοστα και τα μάτια της λαμπύριζαν σαν μάτια μικρού παιδιού. Το νεανικό κομμάτι της, μ' όλο το άφορμάριστο ακόμα των δεκαεπτά χρόνων, έρεθιζε τα νύχια του κι' ο γλυκός χαμός του πούθου ξεχύνθηκε μέσ' στο κομμάτι. Η Τζέννη, πληρώνε τόσο το ψυχικό όσο και το αισθησιακό έγώ του. Ήταν η γυναίκα που θα μπορούσε να του προσφέρει ό,τι ήθελε. Πού θα του κινούσε το ενδιαφέρον. Πού θα έδινε στην ζωή του έναν καινούργιο παλμό. Η ζουβέντες που αντίλλαξαν μαζί, ξαναγύρισαν στην θύμησή του και κάθε φορά που έβαιναν την συγκεκριμένη φόρμα μιας ολόκληρης φράσης, έρχόντανε να δυναμώσουν της άφορμάριστες ακόμα σκέψεις που έκανε γι' αυτήν. Τα λόγια της ήχυναν στ' αυτιά του, σαν κελάηδια πουλού και το γέλιο της, έφερε άσυναίσθητα στα χείλη του ένα χαρούμενο χαμόγελο. Η θολωμένη άτμόσφαιρα των άναμνήσεων άρχισε σιγά-σιγά να υποχωρήσει και να καθαρίσει. Η σκέψης του άποκρυσταλλώνονταν. Το μυαλό του ξαναβρίσκει την ήρεμη και γαλήνημένη λειτουργία του. Η άπατήσεις του συναίσθηματικό και του αισθησιακού έγώ του έναρμόνιζονταν, συμπληρώνοντας η πρώτη της δεύτερη.

Ο Σταυράκης ξαναβρίσκει τον ξαυτό του. Έστρεψε το πρόσωπο και κίταξε γύρω του. Το σύστημα του δειλινού έδινε ένα παράξενο χρώμα ξεθωριασμένου μούδ —λές πένδυο— στα έπιπλα και στις κουρτίνες της μικρής κάμαρας. Τα γνώριμα κι' αγαπημένα πράγματα που βρισκόνταν εκεί μέσα, θάρρεις και δεν είχαν καμιά σχέση μαζί του. Τίποτε δεν τον συνέδεε πιά μ' αυτά.

Η άτμόσφαιρά τους τον εξεγείρισε και φάνταζε στη σκέψη σαν κάτι άδωτο. Έγώ μ' αυτόν. Μια άλλη άτμόσφαιρα τον τραβούσε τώρα. Η άτμόσφαιρα ενός ήσυχου νεογνικού σπινθίου.

Τα πρόσωπα των γυναικών που πέρασαν από χει μέσα και πού άφισαν κάτι απ' το κομμάτι και το άρωμά τους πάνω στο ντιβάνι και στα μαξιλάρια, έβαιναν μέσ' στη θύμησή του την φόρμα φαντασμάτων. Αποτελούσαν όλες μαζί ένα χορό από πάλιες, φευγαλέες όπτασεις...

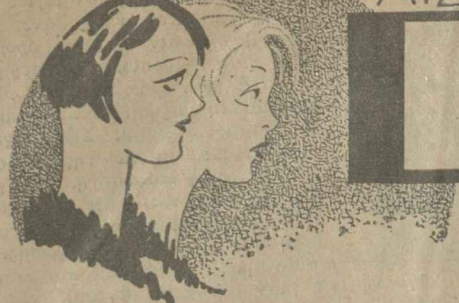
Ένα άλλο πρόσωπο συγκρατούσε τώρα όλη του την ζωή. Ένα πρόσωπο κοινωνικό με δυο πέδιλα παιδικάκια μάτια, γεμάτα παιδικότητα, ξενόμοστα κι' άδωτοτητα. Ένα πρόσωπο με δυο κερατένια χείλη που πάντα τους έσπασε το χαμόγελο και πού λές τον καλούσαν να τα φιλήσει. Μια νέα κοπέλλα που το άσφυρξο γέλιο της πνιγότανε την άδωτη άτμόσφαιρα της καινούργιας ζωής του: η Τζέννη...

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

προσείς μου στον νεαρό κύριο, όχι μόνο γιατί είχα τρεπώσει ήδη τα εκατό φράγκα του, αλλά κι επειδή δεν μπορούσα ν' αντισταθώ στο βλέμμα του, που με κύτταζε γεμάτο ικεσία. Και του απάντησα:

—Πολύ καλά, κύριε.
Φυσικά την πείνα μου την ξεγύασα άμέσως. Ό,τι ετοιμαζόμουν να πεταχθώ για μία στιγμή σε κανένα κοντινό ρεστοράν καί... Μά δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Αλλά έχει το έπαγγελμά.

Θα πέρασαν δέκα λεπτά. Ο ήλιος είχε φανή μές απ' τα σύννεφα και η κίνηση των δρόμων έγινε ζωηρότερη. Ξαφνικά είδα την μικρή σιλουέτα της κυρίας με τα μπλε να προβάλλει από την πόρτα του σπιτιού. Για ναμια ειλικρινής, ήταν πολύ λιγότερο όμορφη από ό,τι μου την είχε περιγράψει ο άνδρας της. Μορούσε μια φευγαλέα ματιά και

Η κυρία φάνηκε στηρημένη στο μπράτσο του νεαρού της.

Εγώ με τα πόδια. Την άρπαξα να προχωρήσω ως εκατό βήματα κι ύστερα άρπαξα να την παρακολουθώ σιγά-σιγά. Αυτο δούλεψε παρακάτω η κυρία σταμάτησε κι ένας νεός, που ήταν πολύ λιγότερο όμορφος από τον άνδρα της, την πλησίασε διαστειλά. Φιλήθηκαν μές στην μέση του δρόμου, καθώς συνηθίζετο στο Παρίσι, πιάστηκαν σφιχτά από τα χέρια και πήγαν σ' έναν κινηματογράφο, που ήταν εκεί κοντά.

Εγώ με τα πόδια μου και στάθηκα ακριβώς αντίκρου στην είσοδο του κινηματογράφου. Μά ξαφνικά μου ήρθε η σκέψη, πως ίσως εκείνη την στιγμή κατέστρεφε μια πραγματική ευτυχία. Όσοσο ο λόγος που είχα δώσει, με άνηκε να μείνω.

Σε λίγο άρχισε πάλι να βρέχει. Η όμορφη άνοιχτη στην στιγμή, η ασφαλή ξαναγύρισε, κι ο ουρανός σκεπάστηκε με μαύρα και σκοτεινά σύννεφα. Τα κανάλια του νερού έτρεχαν με όρμη στα ρείθρα. Για ναμια σίγουρος πως το ζευγαράκι θ' άνηκε στο αμάξι μου, άρρα μάλιστα ο καιρός είχε χαλάσει τόσο πολύ, έφερα το αυτοκίνητό μου ακριβώς έξω από την είσοδο του κινηματογράφου. Όποιος άλλος ερχόταν να υπή στο αμάξι μου, θα λάβαινε την απάντησή πως ήμουν αγαπώ. Αυτή ήταν η απόφασή μου.

Βράδυσε. Τα φανάρια του δρόμου έφωτιζαν τώρα δυνατά κι ο κόσμος βόλτα

στριμωγμένος από τον κινηματογράφο. Μά λοιπόν ήταν να μπουν στο αυτοκίνητό μου, με τους δίδω, έχοντας καρφωμένα τα ματιά μου στην είσοδο του σινεμά. Επί τέλους η κυρία με τα μπλε φάνηκε στηρημένη στο μπράτσο του νεαρού έραστου της. Στάθηκε μια στιγμή, άνοιξε την ομπρέλα της και ξανάπιασε το μπράτσο του φίλου της και προχώρησαν έτσι χωρίς να ρίξουν ούτε μια ματιά στον δρόμο. Έβαλα μπροστά κι άρρα να τους παρακολουθώ. Φοβόμουν πολύ με καταλάβουν. Μά αυτοί δεν έδωσαν κανέναν εχτός από τον έαυτό τους. Η ευτυχία τους ήταν τόση, που δεν πρόσεχαν τίποτα από όσα συνέβαιναν γύρω τους. Σαν να έσκονταν μόνοι τους, αυτοί οι δύο, σ' όλη τη γύρω. Σαν έφτασαν στην γωνία ενός δρόμου, φιλήθηκαν πάλι με περιπάθεια και ηρεμία. Η κυρία απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα. Σαν έφτασε στην Πλάς ντε Τέρν, σταμάτησε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού τους, έριξε μια γρήγορη ματιά στο ρολόι της και μπήκε μέσα.

Σταμάτησα το αμάξι μου στην θέση που είχαμε συμφωνήσει, με την σταθερή άπιαση ν' αποκτήσω την αλήθεια από τον άνδρα της. Απλούστατα, θα τούλεγα πως η γυναίκα του είχε πάει μόνη στον κινηματογράφο και πως σαν τελείωσε, γύρισε πάλι μόνη στο σπίτι της. Όσο, από λίγες στιγμές φάνηκε ν' ένας κύριος, που αυτή την φορά φορούσε με παλτό και καπέλλο. Άρρα κατ' επάνω μου και με ρώτησε με φωνή που έτρεπε από αγωνία:

—Λοιπόν, λοιπόν; Για πήτε μου... Και γω του απάντησα καθώς είχα άπιαση. Στά μεγάλα κι' έκφραστικά μάτια κι είδα να περνά μια λάμψη ευδαιμονίας. Άρρα στέναξε με ανακούφιση, έσκουπισε με το μαντίλι του το ιδρωμένο του μέτωπο και ο όμορφος πρόσωπό του, που άστραφτε, φάνηκε την χαρά του που μολίς συγκαταστή.

—Πήτε μου, κύριε σωφρέ, μου είπα: δάτε ποτέ στην ζωή σας έναν ευτυχισμένο άνθρωπο;

Μά επειδή δεν του απάντησα άμέσως πρόσθεσε:

—Αυτήν την στιγμή βλέπετε έναν μόνον στο σας. Κι' επειδή είμαι τόσο ευτυχισμένος, επιθυμώ να ικανοποιηθώ και σεις. Πάρτε τα εκατό φράγκα σας, που κερδίσατε την

Τίμα; Η λέξη μου φάνηκε τόσο άπιαση στη, που τον ευχαρίστησα γρήγορα-γρήγορα σχεδόν ντροπισμένος κι' έβαλα μπροστά τη μηχανή μου. Τι είναι λοιπόν η ευτυχία; Σε λίγο και τόσο πολύ συνηθώνω!...

B. LASAREWSKI

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η ιστορία του έρωτος είναι η ιστορία της υποκρισίας.

(Πόρτο-Ρί)

Ο έρωτας; Είναι μια παρεξήγησης μεταξύ ενός κυρίου και μιας κυρίας, μία παρεξήγησης που παρατείνεται.

(Κλώντ Φαρό)

Ο έρωτας κρατά μια πολύ μεγάλη θέση στη ζωή μας, μια πολύ μικρή στην καρδιά μας.

(Γκαστόν Ραύ)

Ο έρωτας τελειώνει με το μίσος της γυναίκας και την περιφρόνηση του άνδρος.

(Δουμάς υίος)

Κάθε πράγμα στον κόσμο δημιουργείται με πόνο. Πιστέψτε με, ο έρωας ο πιο πόνος δεν είναι εκείνος που απολαμβάνει με έρωτα, αλλά ο που υποφέρει.

(Άλμπερ Σαμάν)

11

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

ΔΩΝ ΖΟΥΑΝ

(Τα προηγούμενα)

Ο Δών Ζουάν φεύγει από την Ισπανία και αναζητεί στην Ιταλία νέες συγκινήσεις. Όσο, από άρκετες περιπτώσεις του στην Νεάπολη και στην Ελλάδα, επιστρέφει πάλι στην Νεάπολη κοντά στον θείο του δέν Τζωρτζε).

(Η συνέχεια)

Ήταν λοιπόν ανάγκη να ξεχάσει. Και το θύμα της λημονίας ήταν ένα για τον Ζουάν: η νέες περιπέτειες!

Αυτές δεν άργησαν. Σαν έγινε καλά, μερικοί φίλοι τον πήγαν στο σπίτι μιας νέας κυρίας, που λεγόταν Σιμονέττα. Φερράτο. Το σπίτι της δεν ήταν μεγάλο, ήταν όμως διαρρυθμισμένο και στολισμένο με πολύ γούστο. Τα μικρά σαλόνια του, πλημμυρισμένα από ήμους και στρωμένα με παχιά χαλιά, που έπνιγαν τον ήχο των βηματων, έλεγες πως ήταν ερωτικές φωλιές.

Στο σπίτι αυτό συνηθιζαν λίγοι, αλλά εκλεκτοί άνθρωποι, εκλεκτοί για την καταγωγή, για το πνεύμα και για την περιουσία τους. Ήταν όλοι έρωτες με την Σιμονέττα κι' όλοι διατεθειμένοι να την κάνουν έρωτα, για να χαρούν τ' αναμνηστικά θέλγητρά της. Κι' έτσι περιδέραιναν όλοι τους, ποιος να της δώσει περισσότερα δείγματα γενναίου έρωτος, θαυμασμού και λατρείας. Μά η Σιμονέττα τους δούσαν όλους μ' ένα στερεότυπο χαμόγελο. Τους έδινε με την ίδια χάρη το χέρι της για φίλημα και χαίμα για τους απέναντες ν' αποθέσουν τα χείλη τους πάνω στο δροσερό μπράτσο της. Συχνά από το άνοιγμα της ούμπας της άφινε να φαίνεται μια υπέρροχη κνήμη και τότε όλοι γονάτιζαν μπροστά της μ' η Σιμονέττα έδειχνε την τόσο περιωρισμένη αλλοστε ευνοία της με την ίδια σε όλους αποκαρδιωτική ισότητα.

Στην αρχή οι θαυμαστές της έκαναν υπομονή. Μάς παρακολουθεί, μάς μελετά, έλεγαν από μέσα τους: άς εκδηλώσει την προτίμησή της σ' έναν από μας και τότε όλοι οι άλλοι θα υποχωρήσουμε. Υπακούουν γυναίκες που έχουν αυθόρμητες εκδηλώσεις, κι' άλλες πάλι που είναι δύσκολο να της εννοήσουν κανείς! Η Σιμονέττα ήταν από της τελευταίας, γιατί ο καιρός περνούσε και κανείς από τους θαυμαστές της δεν μπορούσε να πη πως είχε κερδίσει κάτι παραπάνω από τους άλλους. Τέλος οι κύριοι αυτοί άρρασαν ν' αγαπηθούν και με το δικό τους. Πολύ συχνά έλεγαν μεταξύ τους:

—Αυτή η γυναίκα μάς κοροϊδεύει όλους!

Η ιδιότητα της Σιμονέττας.

Κι' αλήθεια η Σιμονέττα τους κοροϊδεύε όλους. Όταν ερχότανε να την δουν, την έφωσαν συχνά ξεπλωμένη σ' ένα ντιβάνι με μια ήδονη νοήλεια. Στήριζε το υπέρροχο κεφάλι της στο ένα της χέρι και τα γυναικά

δια της, καθώς κρέμονταν απ' το ντιβάνι, ταλάντευαν ρυθμικά κάτι χρυσοκέντητα μικροσκοπικά παπουδάκια. Όλη της η ύπαρξη μαρτυρούσε μίαν άπειρη ήδοναίεια.

Κοντά της, πάνω στο ίδιο ντιβάνι, καθόταν μια όμορφη ανατολίτικα σκιάδα, μελαχρινή, με φλογερά μάτια, με χείλη, λίγο σκεπώδη, που δεν φορούσε παρά μίαν ανάλαφρη εσθήτα, που άφινε τον καθένα να μαντεύει της γοητείας του εύλογιστου και νεοφώδους κορμιού της.

Η Σιμονέττα περνούσε συχνά το χέρι της γύρω από τον λαιμό της όμορφης σκιάδας της και την χείδευε τρυφερά, ενώ εκείνη γελούσε νευρικά και διασκευόμενη.

Όλοι, ο Τίνο Νοβάρε, ο Έντσο Πιντέλλι, ο Εμμανουέλε Σκαφάτι, όλοι έλεγαν να παρακολουθήσουν αυτήν την αγνή, μ' αντί να θεραπευθούν από το πάθος τους, αντίθετως αισθάνονταν μεγαλύτερη κλίση για την Σιμονέττα. Η διαστρεφής της αυτή τους επίσημο, Δέν θ' αγαπούσε τέλος και κανέναν απ' αυτούς;

Όταν της μιλούσαν για την απόλαυση που δίνει ο φυσιογνωτικός έρωας, η Σιμονέττα απαντούσε πάντα μ' ένα σκεπτικό χαμόγελο:

—Ν' αγαπάω έναν άνδρα; Και γιατί παρακαλώ; Γιατί απλούστατα θαρρείτε πως ο άνδρας αυτός θάνα κάποιος από σας. Όχι, δεν θα παραδοθώ ποτέ στις θάνασες θωπιές ενός άνδρος.

Και λέγοντας αυτά, η Σιμονέττα έχάιδευε την όμορφη σκιάδα της.

Ο Δών Ζουάν, σαν πήγε στο σπίτι της Σιμονέττας, ενδιαφέρθηκε πολύ για την ιδιότητα αυτή φύση. Το ενδιαφέρον του όμως είχε και κάποια περιφρόνηση στο βάθος, γιατί έπίστευε πως η γυναίκα ήταν πλασμένη για τους άνδρες.

Το σχέδιο του Τίνο Νοβάρε.

Η πρώτη επίσκεψη του Δών Ζουάν συνέταξε την στιγμή ακριβώς, που οι θαυμαστές της Σιμονέττας, απογοητευμένοι από την στάση της, σκεπτόταν λύσεις οριστικές. Ο έρωας δεν άπνευ από το μίσος κι' η απογοήτευση έμπνευ συχνά την εκδίκηση. Ο Τίνο Νοβάρε, που είχε περισσότερες ελπίδες από τους άλλους και που για τον λόγον αυτόν έπεσε και περισσότερο, συνέλαβε μίαν ιδέα. Την κοινοποίησε στον Έντσο στον Εμμανουέλε και στον Δών Ζουάν. Την μελέτησαν μαζί κι' αποφάσισαν να την θέσουν σ' ενέργεια.

Ο Τίνο προσκάλεσε την Σιμονέττα σε μίαν εκδρομή: θα πήγαιναν από το πρωί σε μίαν έσοχη με άλλες μιάς ευχάριστες κυρίες. Η Σιμονέττα δέχθηκε και την συμφωνημένη ώρα ο Τίνο πήγε να την πάρει σ' ένα κλειστό αμάξι. Τους άλλους της παρέας θα τους συναντούσαν στις πύλες της πόλεως. Ο Τίνο την βεβαίωσε τότε πως οι άλλοι θα τους περιμέναν σ' ένα ειδικό σπίτι. Όμως η αμάδα βγήκε έξω απ' την πόλη. Χωρίς να έσοχη κανείς η Σιμονέττα άρρασε ν' ανησυχή. Κι' ήρθε

συχνά της μελέτησε ακόμα περισσότερο, όταν ο αμάξας, γυρνώντας, έβγαλε τα ψεύτικα γέλια, που φορούσε, κι' έδειξε πως δεν ήταν άλλος από τον Έντσο. Έτσι νη έβγαλε μια κραυγή κι' έκανε ν' ανοίξει την πόρτα

απ' όπου ο Έντσο, Έτσι νη έβγαλε μια κραυγή κι' έκανε ν' ανοίξει την πόρτα απ' όπου ο Έντσο, Έτσι νη έβγαλε μια κραυγή κι' έκανε ν' ανοίξει την πόρτα

απ' όπου ο Έντσο, Έτσι νη έβγαλε μια κραυγή κι' έκανε ν' ανοίξει την πόρτα απ' όπου ο Έντσο, Έτσι νη έβγαλε μια κραυγή κι' έκανε ν' ανοίξει την πόρτα

απ' όπου ο Έντσο, Έτσι νη έβγαλε μια κραυγή κι' έκανε ν' ανοίξει την πόρτα απ' όπου ο Έντσο, Έτσι νη έβγαλε μια κραυγή κι' έκανε ν' ανοίξει την πόρτα

απ' όπου ο Έντσο, Έτσι νη έβγαλε μια κραυγή κι' έκανε ν' ανοίξει την πόρτα απ' όπου ο Έντσο, Έτσι νη έβγαλε μια κραυγή κι' έκανε ν' ανοίξει την πόρτα

ναζε. Τι σημαίνουν δ' αυτά; Ποι είναι οι άλλοι;

—Σε λίγο θα τους συναντήσουμε.

—Σταματήστε! Θέλω να κατέβω!

—Μία στιγμή ακόμα και φθάσαμε.

—Μ' αυτό είναι ενόρα...

Αντιστάθηκε, με το χέρι της πόρτες της αμάξας, που εξακολουθούσε να τρέχει, νη κλειστής. Στο τέλος έπεσε εξαντλημένη στην γωνία της.

Τέλος έφτασαν μπροστά σ' ένα εξοχικό που σταμάτησαν. Ο Τίνο κατέβηκε από την αμάσα κι' έτεινε με μίαν ιπποτική κίνηση το χέρι του στην Σιμονέττα. Σκεπτόθηκε σε μία στιγμή ν' αντισταθί, αλλά κατάλαβε πως θάταν μάταιο. Κι' έπειτα, γιατί να μην κατέβαινε; Τι θα πάθινε; Το κάτω-κάτω πολύ πιθανόν να επρόκειτο για ένα απλό αστείο.

Τέσσερις με μία.

Ο έρωας μπρός, ο άλλος πίσω κι' οι δύο από τα πλάγια. Οι τέσσερις άντρες ωδήγησαν την μικρούλα στο σπίτι. Μολοντί η ανησυχία της μεγάλωνε από στιγμή σε στιγμή, επεχείρησε ν' άστειευθί.

—Αμάσα εκδρομή, κύριοι μου! Και οι φίλοι μας που είναι;

Την ωδήγησαν σε μία χαμηλή αμάσα, όπου υπήρχαν λίγες καρέκλες κι' ένα χρεβάτι. Ο Τίνο την έβαλε να καθίσει και της είπε:

—Βεβαιωθείτε, κυρία, πως ό,τι κάνουμε γίνεται για το καλό σας. Στην αρχή σεις μάς δώσατε ελπίδες κι' ύστερα μάς περιφρόνησατε κι' έτοιμα κάλε λόγο να παραποιήμας μαζί σας. Προσπαθήτε τα ύποπτα και διαστραμμένα χάρδια μιας γυναικός και περιφρονείτε την πραγματική αγάπη με χίλια δυο άστεια προσχήματα. Θελήσαμε λοιπόν να σας αποδείξουμε την πλάνη σας και συνηθώνω ν' αποζημιώσουμε για τα μαρτύρια στα οποία μάς προβάλλετε τόσο καιρό. Σας άρραβουμε. Θα μπορούσατε να διαλέξετε έναν από μας, οπότε οι άλλοι θα υποχωρήσαν, μά δείξατε σε όλους μας την ίδια περιφρόνηση κι' αδιαφορία. Τον έρωτα όμως, που περιφρονήσατε, θα σας τον επιβάλωμε δια της βίας και οι τέσσερις, για να μάθετε πως ο έρωας αυτός δεν είναι άγιος περιφρόνησεως. Κι' έτσι θάστε έλευσθαι να κάνατε εκ των ύστερων πιά την εκλογή, που έπρεπε να κανάτε πρωτότερα.

Η Σιμονέττα χαμογέλασε ειρωνικά, ώς τόσο ήταν ανήσυχη.

—Δέν είναι βέβαια, είπα, αν θα επιτύχετε τον σκοπό σας. Αν όμως το θαρρώσατε, αυτό θα συμβεί επειδή είστε όλοι σας δαίμοι...

—Ίσως, αλ' η θωπίε σας δέν αρκείται να μάς φιλοτιμηθούν. Όσο για την επιτυχία μας, είμαστε βέβαιοι. Επειδή όμως αρριβάλαμε για την καλή σας θέληση, έβαλα μερικές προφυλάξεις.

Λέγοντας αυτά ο Τίνο άρραζε το άριστο χέρι της. Η Σιμονέττα ήσυχωσε το δεξί της χέρι ν' αμυνθί, μά ο Έντσο της έφωτισε βία. Γυρνώντας τότε προς το μέρος του, τρέφανε μιά κλαυσιά, τόσο δυνατή στα γόνατα, που έκρινε την άσπασ με μία κραυγή πόνο. Ο Εμμανουέλε όμως έτρεξε και την έπιασε από πίσω και μ' όλο που η άρρη της μεγάλωνε την δύναμη των νεύρων της, οι τρεις άνδρες τα κατάφεραν να την ακινητήσουν.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΕΤΑΙΡΕΣ ΚΑΙ ΙΑΠΩΝΙΔΕΣ ΓΚΕ'ΙΣΕΣ

Πώς έννοεσαν τόν γάμο οί άρχαιοί Έλληνες. — Γυναικες με μόνο προορισμό ..τήν τεχνιποίηση. — Πώς όργιζήθηκαν ή έταίρες. — Τό άπαρέμιλλο πνεύμα και ή μόρφωσή τους. — Η Ιαπωνίδες γκέισες, σύγχρονες... έταίρες

Η σύζυγος στην άρχαία ελληνική εποχή δεν είχε, ως γνωστόν, καμιά θέση όχι μόνο στο δικαιο και στην κοινωνία, αλλά και στο ίδιο της το σπίτι. Ο γάμος, καθώς μαθαίνουμε από τον Δημοσθένη, απέβλεπε μόνο στο αγνησίως παιδοποιείν, ή δέ σύζυγος, ακατήκοος ούσα του άνδρός, δεν είχε κανένα δικαίωμα έπιμέθεως στην ζωή του άνδρός της, που ή άπέναντί της στέση του ήταν σχέση κατακτητού προς δούλην.

Αν μάλιστα άνατοίξει κανένας σε άκόμα παλαιότερα χρόνια, θα δει πως οί άρχαιοί Έλληνες είχαν καθιεώσει πούν από τόν Κρόσσον την πολυγαμία, σαν όλους τους άλλους άσιατικούς λαούς. Η μονογαμία, καθώς τουλάχιστον μας πληροφορεί ο Άθηναιος, είναι θεσμός, που άναφέρεται στην έδουλη βασιλεία τών Άθηνών. Η άσιατική, λοιπόν, αυτή αντίληψη τών Έλλήνων για την γυναίκα, ήταν πολύ φυσικό να δημιουργήσει μεν αντίδραση από μέρους τών γυναικών, που δεν ήθελαν πλέον νάναι αντικείμενα άγοραπωλησίας (οί ες έρωτος γάμοι στην άρχαιότητα ήταν πολύ σπάνιοι), ούτε απλά σκεύη για την οικιακή χρήση. Ο άερος τού γυναικωνίτη ήταν πνιγμός. Η στέρεσις κάθε έλευθερίας ήταν γι' αυτές καταθλιπτική. Η έλλειψη κάθε πνευματικής ποσής και γαρς δημιουργούσε μια κατάσταση, που ούτε ή φυσική στροφή για τά παιδιά που γεννιόντουσαν, ούτε ή συνείδηση πως έπιτελούσαν έτσι ένα ιερό καθήκον άπέναντί της πατρίδος και της θρησκείας, μπορούσαν να μετριάσουν την αλλοιότητά της.

Στην αντίδραση αυτή όφειλεται κατ' μέγιστον μέρος ή καταθλιπτική ανάπτυξη τού έρωτος στην άρχαία Ελλάδα. Πολύλοι πιστεύουν πως άκορη του έρωτισμού στάθηκε Άλλη: οί σύζυγοι δηλαδή, με τό να μη θύσαν κανένα απόλαυση κι ευχαρίστηση στα σπείτα τους, αναγκάστηκαν να ζητήσουν την εύτυχία κοντά σε γυναίκες πνευματικά άνώτερες από της μητέρας τών παιδιών τους. Όστόσο δεν είναι βέβαιο αν ή ζήτηση αυτή δημιουργήσε τό είδος. Σε μια σκεπτική ζήτηση, σε μιαν άνάγκη δηλαδή έμμεση, όφειλουν, βέβαια, την καταγωγή τους ή αλληλοεξάρτηση και ή όσηστροίεας, αυτές που επέτρεψαν τά συμπτώσις τών άρχαίων γυναικών κινές ως επί το πλείστον, που ήσαν την τέχνη της μουσικής και τού γορού. Η έτοιές όμως όφειλουν, φυσικά, την καταγωγή τους και στην λαοεία της Άσροδίτης, αλλά και στην ίδια την αντίδραση, καθώς είπαμε, που δημιουργήσε μεταξύ τών γυναικών ή άσιατική για την σύζυγο αντίληψη τών Έλλήνων, που δεν έδινε σ' αυτήν κανένα δικαίωμα, σαν αυτά που άναγνωρίζει σήμερα στην γυναίκα ο άνθρωπος και τό δίκαιον Πορκεμένον, λοιπόν, νάναι ισόβιος σκλάβος, άδούλωτος και δούτογισμένος, πολλές γυναίκες προτίμησαν με τό πρόσημα της λαοείας της Άσροδίτης και την έλευθερία τους ν' άποκτήσουν, και με πνευματικήν ισοτιμία με τους άνδρες να διεκδικήσουν. Η άκαθμία κι' ή φιλοσοφικής προλές που ως την στιγμήν εκείνη μόνον άνδρες όλοειούσαν, άνοιξαν της πόρτες τους για να δεχθούν της ποίεως... πουσζέτες τού καιρού. Γιατί ή έταίος, στην πραγματικότητα, ήταν γειταστροφένες γυναίκες της εποχής τους. Η περισσότερες άπ' αυτές διεκρίθησαν στην φιλοσοφία, και ή μόρφωσή τους ξεπέρασε τά συνηθισμένα και ν' άνδρες άκόμα όρια. Από την ιστορία έζουσε πως ή Θεωνά, ή Πολυκαίς και ή Μέλισσα όπεστρούσαν με σονατισμό τά φιλοσοφικά

Μία γκέισσα παίζοντας «σάμιέν», την ιδιόρρυθμη ιαπωνέζικη κιάδα.

συνδυασμένη την όμορφη και την γάση με τό πνεύμα, αλλά και την τόνωση γενικότερα της πνευματικής ζωής τού τόπου. Γιατί ήταν άσπεια, πόρνια, την στιγμήν που ή γυναίκες ήταν σε θέση να μιλούν ποίη της γενέσεως τών σπουδαίων, οί άνδρες να παραμελούν την πνευματική τους κατάσταση. "Υστερ άπ' ό' αυτά, μόνο καλόςτοις θα μπορούσαν να υποστηρίξουν την γνώμη πως ή έταίος ήταν περίπου όση και ή σημερινές έλευθερίες γυναίκες. Η τελευταίες αυτές μόνο με της παλαιές ή παλαιάδες της άγογιόττος απουρούν να παραβληθούν, ή όποιες όστόσο δεν είναι καμμιαν άπολύτως στέση με της έταίος. Η μόνας σύγχρονες έλευθερίες γυναίκες, που απουρούν ν' άνθίσουν σε μια σύγκριση με της έταίος της ελληνικής άρχαιότητας, είναι ή έτοιές μουσικής της γάρας τού Άντοέλλοντος. Η γκέισες ξεχωρίζουν άπ' όλες της άλλες γυναίκες τού

είδους αυτού, και ίσως-ίσως έπαιθ κι' αυτές την καταγωγή τους από της άρχαίες έταίος γενεολογίας. Έταίος έτοις, ή Τεσσαρία τής Κουρναϊκής σχολής, ή Δεόντιον την όμορφη φιλοσοφική θεοεία τού Έπικούρου. Η τελευταία αυτή είχε τέτοια φιλοσοφική κατάσταση, που όταν ή μαθήτης τού Άριστοτέλη Θεόφραστος έγραψε τό «Περί γάμου» διάβλο του, μόνη αυτή τόν άντέκρουσε κι' απέδειξε τό άσχημικό τών έπιχειρημάτων του. Τό άπολυτοτικό αυτό κίνημα τών έταίρων δεν είχε μόνο ως συνέπεια την δημιουργία μιας μορφωμένης άπλως τάξεως γυναικών, που κοντά σ' αυτές οί άνδρες έβρισκαν είδους αυτού, και ίσως-ίσως έπαιθ κι' αυτές την καταγωγή τους από της άρχαίες έταίος γενεολογίας. Έταίος έτοις, ή Τεσσαρία τής Κουρναϊκής σχολής, ή Δεόντιον την όμορφη φιλοσοφική θεοεία τού Έπικούρου. Η τελευταία αυτή είχε τέτοια φιλοσοφική κατάσταση, που όταν ή μαθήτης τού Άριστοτέλη Θεόφραστος έγραψε τό «Περί γάμου» διάβλο του, μόνη αυτή τόν άντέκρουσε κι' απέδειξε τό άσχημικό τών έπιχειρημάτων του. Τό άπολυτοτικό αυτό κίνημα τών έταίρων δεν είχε μόνο ως συνέπεια την δημιουργία μιας μορφωμένης άπλως τάξεως γυναικών, που κοντά σ' αυτές οί άνδρες έβρισκαν

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩ ΙΠΠΟΤΩΝ ΜΠΑΡΝΤΑΛΙΑΝ

ΧΩΡΙΣ τόν παραμυθό δι-σταγμό, χωρίς τόν παραμ-υθό φόβο ο Ιππότης άποφάσισε να έκτελέση την έντολή του πατέρα του. Δεν ήπρηξε κανένα έμπόδιο για να περάση της πύλες τού Παρισιού γιατί άπαγορεύσαν μόνον ή έξοδος και όχι ή είσοδος. Όσο για νά ετοιμασθή μέσα στο παλάτι, αυτό ήταν για τόν Μπαρνταλιάν, ένα άπλοστο παιχνίδι. Ηξερε όλα τά κατατόπια. Χωρίς να τόν πάρη κανένας μωροδιά πήρσε από τόν φράχτη τού κήπου—άπό τό μέρος άκριβώς όπου άλλοτε γινόταν ή αντίπα-λαγή της άλληλογραφίας μεταξύ Λάουρας και Αικατερίνης τών Μεδίκων—και σε δυό λεπτά θροσκόταν μέσα σ' έναν μικρό διάδρομο. Για καλή του τύχη δεν περνούσε κείνη τη στιγμή κανένας αλλικός από κεί. Ο Μπαρνταλιάν, έτσι, πατώντας στις μύτες τών πα-πουτσιών, προχώρησε μερικά βήματα.

Τώρα σε κρατώ, καταραμένη βασίλισσα! ψέθυσε. Δέ μπορείς πιά να μου ξεφύγεις... Έίχε άναγνωρίσει πούν διάδρομο άνοιχ-τόσε : Ώδηγούσε στα ιδιαίτερα διαμερίμα-τα της Αικατερίνης τών Μεδίκων. Έξαφνα, ο Ιππότης μας άκουσε βήματα. Τά βήματα αυτά ήσαν ρυθμικά, στρατιω-τικά... Θα ήταν, άσφαλώς, ή περίπολος, που έκα-νε τη συνηθισμένη της νυχτερινή έφευδα, για να ποστοποιήσιν αν όλοι οί φρουροί τού πα-λατιού ήσαν στη θέση τους.

Η θέση τού Μπαρνταλιάν άρχισε να γίνε-ται δυσχερής. Άν τόν άνεκάλυπταν, θα τόν άβριαν άσφαλώς στον τόπο... Γιατί πως θα-ταν δυνατό να τά βγάλη πέρα με τόσους άν-τιπάλους, όπισθιμένους, μέσα σ' ένα περιβάλ-λον τόσο έχρηκό του, όπως ήταν τό παλάτι... Τά βήματα όλοένα πλησιάζαν, όλοένα ά-κούγονταν καθαρότερα.

Ο Μπαρνταλιάν, έβριξε μια ματιά άπογνώ-σεως όλόγυρά του. Δίπλα του, θροσκόταν μια μικρή πόρτα, την όποιαν, μέσ' στην παρσόλη του, δεν είχε προσέξει στην αρχή. Χωρίς να χάση καιρό, άρπαξε τό πόμολό της και τό γύρισε. Η πόρτα δεν ήταν κλει-σμένη. Ο Μπαρνταλιάν την άνοιξε και μπήκε μέσα.

Ο Μπαρνταλιάν, ταραγμένος άκόμη από τη συγκίνηση που είχε δοκιμάσει, έβριξε άί-κνιτος, κοντά στην πόρτα, προσέχοντας στών παραμυθό θρόνο που έβριταν άπ' έξω. Άκουσαν έτσι τούς βηματισμούς με πλησιά-ζουν... να περουν έξω άπ' την πόρτα... και να χάνονται...

Σταφρομένος, τότε, γύρισε. Πού θα θρο-σκόταν, άραγε... Έξαφνα, όμως, μια κραυγή όργισε νυχτιά άπ' τα στήθα του : Άλένάντι τον, με τό σπαθί γυμνό στο χέρι, θροσκόταν ένας αλλικός πανήγυρλος, που τόν έκείναι άπειλητικά. Ο Μπαρνταλιάν τόν άνεγνώρισε. Ήταν ο κόμης ντ' Άντού...

Θα κατάλαβαν οί άναγνώσται μας τί είχε συμβή στην Μπαρνταλιάν. Η πορτίτα που είχε άνοίξει έδινε στην πίσω μεριά τού όρατορίου της βασίλισσας. Προς τό μέρος, δηλαδή, όπου, κρυμμένος πίσω από τό παραβάν ο ντ' Άντού παρακο-λούσθαι τη σκέψηση τών δυό γυναικών. Κάτι που δεν μπόρεσε να έννοήσει ο Μπαρ-ταλιάν—και τό όποιον ο άναγνώστης μας θα έννόσταν ήδη—είναι για πόλο λόγο ο ντ' Άντού δεν είχε όμορφη άπ' την πρώτη στιγμή που τόν είχαν άναγκάσει κατεπάνω μερικές βάρβαρες έν πρώτες άπολύτως θροσκόταν ήσαν όπισθιμένους λαών, που είχαν και τά καλά τους. Η έφαρση της φροσπονοίμιας τού ντ' Άν-τού...

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩ ΙΠΠΟΤΩΝ ΜΠΑΡΝΤΑΛΙΑΝ

Ηξερε ο Μπαρνταλιάν, άκριβώς, ότι είχε χαμένα κά-πως κι' αυτός άπ' την ξαφνική εμφάνιση τού Ιππότη. Άπό πού να είχε άραγε ξεπεταχτή ; Άπό τό βάθος τού δωματίου, πίσω από τό παραβάν, ο Μπαρνταλιάν άκουσε ψιθύρο γυναικείων φωνών... Η μια άπ' αυτές άνήκε στην Αικατερίνη. Ο Μπαρνταλιάν την άνε-γνώρισε άμέσως. Και τότε, άστραπαίως, κατάλαβε την τρα-γωδία που παίζόταν εκεί δίπλα... Ναί... Έτσι μόνον ξεηγείτο ή στάσις τού ντ' Άντού, τού μαρφορού αυτού δημόσιου της κακοήγας βασίλισσας. Κάποιο νέο έγκλημα προετοιμαζόταν. Οί

—Ο Ιππότης Μπαρνταλιάν... ψέθυσε με τρέμο ή Αικατερίνη, κάνοντας ένα βήμα προς τά πίσω. —Μεγαλειότητά... Μην κινήθης άπ' τη θέση σας... είπεν άπειλητικά ο Μπαρντα-λιάν. Προσέξτε... Ένα βήμα άκόμη άν κινήτε προς τά πίσω, δεν έγγυώμαι για τη ζωή σας... Η Αικατερίνη κατάλαβε πως είχε χάσει τό παιχνίδι. Της ήταν άδύνατον να καλέση σε όσημία, γιατί τό κουδούνι θροσκόταν άρκετά δίπλα πίσω της, κοντά στην πόρτα. Πεπειδνη από τόν τρέμο της κι' από τόν θυμό της, έ-τραβήσε :

—Σέρετε καλά σε ποιά μιλείτε... Άναλο-γισθήκατε τί κάνετε μπαίνοντας εδώ μέσα έτσι... —Ναί... άπήντησε ο Μπαρνταλιάν κιντά-ζοντας την στα μάτια. Μιλό σε μια γυναίκα που έχει την τόλην νά μη σκίδη τό κεφάλι ούτε την στιγμή που βλέπει να την πλησιάζει ο τιμωρός για τά τόσα της εγκλήματα... Και μπαίνοντας εδώ μέσα, έρχομαι να σόσω δυό νέα θήματα που σχεδιάζετε να προσέσε-τε στα τόσα ως τόση, κριία, θήματα σας... Η Αικατερίνη έβριξε τά χείρα στο κεφάλι. —Θεέ μου... Θα τρελαθώ... ψέθυσε. Η Μαρία Τουέ δεν είχε άνοίξει τό στό-μα της να πη λέξη ως έκείνη τη στιγμή. Δεν είχε έννοήσει άκόμα καλά από πούν κίνδυνο είχε διαφύγει. Έκείναις πότε τόν Μπαρντα-λιάν και πότε την Αικατερίνη.

Μά... τί συμβαίνει, τέλος πάντων... έ-ρώτησε στο τέλος. Ο Μπαρνταλιάν γύρισε προς τό μέρος της : —Συμβαίνει, κριία, ότι αν άγορεύα να από εδώ μέσα δύο λεπτά άκόμη, τό παιδί σας και σεις θασάστε αυτή τη στιγμή νεκροί! Συμβαίνει ότι αυτή ή γυναίκα, ένώ άπ' την μια μεριά σας μιλούσε με τόση καλωσύνη, από την άλλη, είχε κρυμένο πίσω από τό παραβάν αυτό έναν έλεεινό δολοφόνο ο ό-ποιος ήταν έτοιμος να όμήση και να σας σκοτώση... Συμβαίνει ότι θα παρεμβήτε σ' ένα σπάνιο θέαμα, κριία... Θα παρεμβήτε σε κάτι που, εάν μέν δεν πατενέτε στον Θεό, θα σας κόμη να πατενέτε τόση, εάν δέ πά-τε πιστεβέτε, θα σας διαμύση την πίστη σας... Θα παρεμβήτε στην έκτέλεση της Θείας Δικαιοσύνης, κριία... Στην τιμωρία της εγκληματικής αυτής γυναίκας, που τόσα πώ-ματα, τόσες δυστυχίες, τόσες καταστροφές έ-χει συσσωρεύσει ως τόση όλόγυρά της...

Η Μαρία Τουέ κίταξε άμυλη, ή ένα συγκρατημένο τρέφο, τόν όρασαν Ιππότη που της φαινόταν τόσα ως Θεός. Έίχε πάσει στην άγκαλιά της τό παιδί της και ήπισμωδικά, νεκρικά, τό έσφιγγε πάνω στο στήθος της...

—Ότε... ψέθυσε για μια στιγμή, σεις είσατε ο Ιππότης Μπαρνταλιάν... Ο Κάρολος μου είχε μιλήσει για σας... για την άνδρεία σας... για την παλληκαριά σας... Ο Κάρολος... ψέθυσε ο Μπαρντα-λιάν συνδρομαπνοίτας έξαφνα. Ο δυστυχ-μένος, κι' αυτός... Ένα θήμα—άπό τό με-

Άστραπαίως έπέπεσε έναντίον τού Ιππότη, που βρέθηκε σε λίγο φεμωμένος και δερμένος στερεός.

τοίχοι τού όρατορίου της Αικατερίνης τών Μεδίκων, θα παρίσταντο αόριστες κάποιες νέας βουβής τραγωδίας... Ηξερε καλά τά κώδικα αυτά της αμάρ-τιας βασίλισσας ο Μπαρνταλιάν : Ο ντ' Άν-τού, κρυμμένος πίσω άπ' τό παραβάν, ή άπ' τόν δά τόν έβριαν να όμήση μέσα στο δω-μάτιο, και να χάσει τόν θάνατο ο όποιον εί-χε καταδικάσει ή βασίλισσα... Έ, νά, λοιπόν μια μοναδική ευκαιρία για τόν Μπαρνταλιάν να έπαύση... Να έπαύη και τόν δολοφόνο τού πατέρα του... Ούτε τό σπαθί του άν ο ντ' Άντού δεν είχε προετοιμάσει να μεταγειρώση. Η δυό γυναίκες που κουδούνιζαν δίπλα στο μέρος όπου είχε διαδομαπνοή ή άστρα-παία αλλη σηνή, δεν ήσαν άναγκάση από τά άποσπασμένους καθώς ήσαν στην κούβεν-τα τους. Και έξαφνα, μια φρόση άνήγχεσε σ' αι-τιά τού Ιππότη, μια φρόση τρομερή που όγνη-κε από τά χείλη της βασίλισσας : —Ο Θεός τό θέλει !

αυτή της γυναίκας !
 Η Αικατερίνη, που πελιδνί είχε γίνει τό-
 ρα κατακοκκίνη απ' το θυμό της, λωρως γά-
 λογαριάζει τη θέση στην οποία βρίσκεται, ει-
 πε με το αγερωχό της υφός στον μπαρνα-
 λιαγ, ενώ από τα μάτια της ξεπεταχούνται
 φλόγες.

—Τέλος πάντων, τί γυρεύετε από μένα ;
 Όμοια ! Αυτό που θέλετε, το καταφέρατε.
 Είμαι στα χέρια σας. Άφου είναι λοιπόν έτσι,
 υποκρίτω. Σας ακούω. Τί γυρεύετε από μέ-
 να ;... Χρήματα, μήπως ;...
 Ο Μπαρνατάλιαν, με το σπαθί γυμνό πάν-
 τα στο χέρι, γύρισε πρὸς το μέρος της. Ε-
 σπρώξε τα μάτια του καταπάνω της. Η σφή του
 ήταν τρομερή. Επτοχώρησε δυό δέματα.

—Ως την τελευταία σας στιγμή, δικά, εί-
 να μοιράω να στάθουν φαριματά τα λόγια
 σας... είπεν άργά, άφηρημένα. Όχι, κυρία,
 επρόθεσε πὸ έντονα. Δε ζητο χρήματα. Για
 την καινούργια σας αυτή οριάν, δε θά σας
 ζητήσω το λόγο... Ίσως να μη φτιάτε σεις.
 Πονηρήσατε να τρυφώξετε από ανθρώπους
 που ήταν ικανοί να κάνουν το παν χάριν του
 χρήματος, χάριν του συμφεροντος... Αλλά,
 μήπως κι εσείς ή ίδια δεν έχετε συσσωρευσει
 εγκληματά επί εγκλημάτων χάριν του χρημα-
 τος;... Χάρην του συμφεροντος σας;... Ποιός
 θά μπορούσε, λοιπόν, να σας κατηγορήσει για
 τα λόγια σας; Είπατε, άβλουστατα κι' αυτή τη
 φορά σβεντής πρὸς τὸν έαυτό σας...

—Τέλος πάντων, τί θέλετε από μένα; Ξα-
 νάτε με φωνή που έτρεμε από τὸν φόβο τῶ-
 να ή Αικατερίνη.
 —Α, ναι, βεβαία... τί θέλω... έχετε δι-
 κά... ξεκαλούθησαν ο Μπαρνατάλιαν. Θά μα-
 ρνέτε άμεσως τί θέλω... Θέλω να σας ρωτήσω
 πρώτα: Ξερετε καμμία προσευχή ;...

—Καμμία προσευχή;... έπανέλαβε ή Αικα-
 τερίνη ενώ τὰ δόντια της χτυπούσαν από τὸν
 τρομό της. Τί θέλετε να πῆτε μ' αυτό;
 —Απολύτατα, σας ερώτησα: Ξερετε καμ-
 μία προσευχή;... Έσείς, οί μεγάλοι υποκριταί
 και οί μεγάλοι εγκληματίαι, ήραστε συνήθως
 και θεοκαλῶντο... Δε μπορεί να γίνεται έ-
 ξαίρεση σέ σας... Έρχομαι, λοιπόν, να σας
 παρουσω μίαν εκδούλευση... Ένώ μπορούσα
 να σας σκοτώσω, σάν σκυλλί, χωρίς να δώσω
 λογαριασμό σέ κανένα, έρχομαι και σας λέω:
 Θέλετε να προσευχηθῆτε πρώτα ; Να συμ-
 φιλιωθῆτε κάπως με τὸν Θεό ; Σας χαρίζω τρία
 λεπτά ζωής ακόμη... Έμπρός... Μην άργή-
 τε... Προσπαθήστε να θυμηθῆτε καμμία προ-
 σευχή και ψιθυρίστε την...

Και μ' ένα σατανικό χαμόγελο επρόθεσε :
 —Βλέπετε τί μεγάλη εκδούλευση έρχομαι
 να σας προσφέρω. Αν πεθαίνετε από φυσικό
 θάνατο, θά βασανίζασατε πολύ... Η επιθα-
 νάσιος άγονία σας θά βαστούσε μέρες... Θά
 βλέπατε, σέ συμπλέγματα τρομαχτικά, τὰ θύ-
 ματά σας, τὸν άνθρωπο που έδολοφονήσα-
 τε, που έδηλητηρίασατε, που έβάλατε να πνί-
 ξουν ή και να κάβουν ζωντανούς, θά έβλέπατε
 τὰ πτώματα τὸν δυστυχισμένων ουγενότων,
 τὸν όποιος επρόθεσσε και έσφαζατε, να θρ-
 θάνονται άπειλητικά έναντίον σας και ν' α-
 παρηθῶν τὰ εγκλημάτά σας ζητώντας εκδί-
 κηση... Ένώ τώρα, έγώ, θά σας απαλλάξω
 απ' όλα αυτά... Με μιά σταθιά, θά γλυτώσω
 τὸν κόσμο από ένα τέρας σάν και σας, κι' ε-
 σάς από τὸν εφιάλτη τὸν θανάτου... Ίσως,
 μάλιστα, σας χαρίσω και τὴν αιώνια γαλήνη,
 γιατί πιθανόν ο Θεός να κρίνῃ τὴν δολοφονία
 σας ως μιά άρετιά μεγάλη τιμωρία για σας,
 και να σας απαλλάξῃ από τὴ φωτιά της κο-
 λάσεως... Δεν μπορούμε να ξέρουμε πὸς κρι-
 νει και τί τέτοια πράγματα Αὐτός εκει-πάνω...
 —Όποτε σκεπτεσθε να με σκοτώσετε; ερώ-
 τησεν ή Αικατερίνη χαμογελώντας παράξενα.
 Περιέργως, ή μορφή της είχε πάρει ένα ε-
 φος ξέγνοιαστο, εύθυμο σχεδόν.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΠΑΣΙΕΝΤΣΑ

«Οί Προγεγραμμένοι»

Έκτελείται με δυό πλήρεις τράπουλες.
 Παίρνουμε στα χέρια τὰ χαρτιά και αρχί-
 ζουμε να τὰ ξεφυλλίζουμε ένα-ένα, τοποθετών-
 τας τα στο τραπέζι κατά σειρά, οριζοντίως.
 Κάθε χαρτί που παρουσιασθῇ και θεσθῇ
 ανάμεσα σέ δυό άλλα τὸ ἴδιου χρώματος ή
 τῆς ἴδιας αξίας, τὸ παίρνουμε και τὸ θγάζουμε
 στην άκρη. Η άφαίρεσις αυτή γίνεται εὐθὺς
 άμέσως που παρουσιασθῇ ή περίστασις έν ὁ-
 σω τοποθετούμε τὰ χαρτιά.
 Διὰ άφαίρεθῇ τὸ μεσαίον χαρτί, πλησιάζ-
 ομε τὰ άλλα για να συμπληρωθῇ τὸ κενόν.
 κι' αν τὸχη κατά τὴν προσέγγιση αὐτὴν ή
 περίστασις να θεσθῇ πάλι ανάμεσα σέ δυό
 τὸ ἴδιου χρώματος τὸ μεσαίον χαρτί, τὸ θγάζ-
 ομε και πλησιάζουμε πάλι τὰ άλλα πρὸς
 συμπλήρωσιν τὸν κενό.
 Έτσι προχωρούμε έως ὅτου εξαχτηθῶν
 όλα τὰ χαρτιά. Μόλις γίνῃ αὐτό, αν υπάρ-
 χουν ακόμη χαρτιά πάνω στο τραπέζι, έχομε
 τὸ δικαίωμα να πάρουμε τὸ τελευταίον χαρτί
 και να τὸ τοποθετήσουμε πρώτο, έπειτα δέ
 να προθέουμε πάλι στην άφαίρεση τὸν με-
 σαίον, αν τυχόν αὐτὰ ανάμεσα σέ δυό άλ-
 λα τὸ ἴδιου χρώματος ή τῆς ἴδιας αξίας.
 Η πασιέντσα θεωρεῖται επιτυχούσα, αν
 σχηωθῶν όλα τὰ χαρτιά από τὸ τραπέζι.

11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Ἀλήθεια ! Πέντε χρόνια πέρασαν.
 Πὸς πέρασαν από τὴ νύχτα εκείνη
 πὸς φύγαμε μακριά σέ κόσμους άγνωστους
 όπου ή καρδιά γι' άγάπῃ μόνο σύνει...
 Έντεκα Σεπτεμβρίου... Σάν και σήμερα
 τὰ λόγια μας γιομίζαν τὸν άέρα...
 Τώρα διαβάω και γράμματα, και
 φωτογραφίες κντῶ... Και κάποια βέρα.
 Και σέ θυμάμαι... Σέ θυμάμαι, άγαπημένη
 μου.
 Τὰ όνειρά σου με κινώνουν.
 Τοῦ γάμου οί πόθοι σβύνουν στην άνταύγειά
 τους
 κι' ή νύχτες τὸν χαδιών σου με πληγώνουν.

Τί μάταιες συνήθειες μᾶς χωρίζανε !
 Και τώρα εἶ, πὸς βρίσκεσαι, πὸς ξέρει ;
 Διαβάσεις νέο γράμμα ; Καμμία πρόσκληση
 για έξοχικό χορό ή τὸ καλοκαίρι ;
 σκέφτεσαι πὸς περνᾷ, φεύγει—άλλοίμονο—
 με τὴ δική μας τὴν άγάπῃ τώρα
 για με τὰ φύλλα τὰ νεκρά σωφιάζεσαι
 σὸν πεθαμένον στοχασμών τὴ χώρα ;

Έντεκα Σεπτεμβρίου... και σέ σκέφτομαι.
 Τὰ χρόνια δέ μου κρύβουν τὴ σιά σου.
 Δεν ξέρω αν σ' αγαπῶ... Μὰ ξέρω πὸς
 μ' ὅποια κι' αν πάω μὸς ξεφεύγει τ' ὄνομά
 σου.

ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΥΛ. ΚΟΦΙΝΙΩΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΩΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											
13											
14											
15											

Όριζοντίως :

- 1) Χορός—Μουσικά άσκήσεις.
- 2) Φωνήεν—Όμοίως—Πρόθεσις.
- 3) Ἀσιατική χερσονήσος—Ό πρώτος
τόσρος τῆς Ρωσίας.
- 4) Σύμφωνον—Επίορημα—Φωνήεν—
Σύμφωνον.
- 5) Φωνήεν—Παράγγελμα στρατιωτικόν—
Σύμφωνον—Νότα μουσική.
- 6) Γράμμα—Άφρικανική χώρα—Σύμφω-
νον.
- 7) Ἀντωνυμία—Φωνήεν—Σύνδεσμος—
Διάδοσις.
- 8) Γνωμικόν—Φωνήεν.
- 9) Φωνήεν—Φθόγγος βυζαντ. μουσική—
Σύμφωνον—Πρόθεσις.
- 10) Χαλίφης—Ἀντωνυμία δημ.ο. Πρίγκις
τέως ήγεμῶν.
- 11) Σύμφωνον—Σύμφωνον—Τῆς επομένης
12) Όλοσχερῶς—Άρθρον—Σύμφωνον.
- 13) Μεγάλη χειμερινή κακοκαιρία.
- 14) Δηλητηριον—Σύμφωνον—Φθόγγος βυ-
ζαντ. μουσική—Σύμφωνον.
- 15) Σύνδεσμος—Στοιχείον τῆς άνω
σφαίρας—Υἱός τὸ Ἰακώβ.

Καθ' ὅτι :

- 1) Ἀρχαίον μυθικόν έπος.
- 2) Φωνήεν—Όμοίως—Όρος Κρήτης—
Σύμφωνον—Άκρωτήριο Ἑλλάδος.
- 3) Σύμφωνον—Φωνήεν—Σύμφωνον—
ως ἰταλικῶ μελοδράματος.
- 4) Ἀνεμος—Εποχή—Ἀντωνυμία—
5) Μάρκα αυτοκινήτου—Μή νόμισμα.
- 6) Μάμη τὸ Ἦσζ—Φωνήεν—Φωνήεν—
Ἀντωνυμία—Σύμφωνον—Φωνήεν.
- 7) Ἀντωνυμία—Σύμφωνον—Μουσικόν—
θέτης—Πόλις Βελγίου.
- 8) Σύμφωνον—Φωνήεν—Βιβλικόν δὸς—
Δένδρον.
- 9) Φαγγιτόν—Φωνήεν—Σύμφωνον—
Αἰγυπτίον—Σύμφωνον.
- 10) Ἀριθμητικόν—Σύμφωνον—Σύμφωνον—
Ἀντωνυμία άρχ. τύπου—Σύμφωνον—
Φωνήεν.
- 11) Ἀσθὴρ δόνησ.

(Η λύσις σὸ ἐσχόμαστο).

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΛΟΙΜΟΝΟ ΣΕ ΚΕΙΝΟΝ...

Ένα πρόγραμμα σέ γνώρισα, Λιλή,
 σέ κάποιο σπίτι που με είχαν προσκαλέσει
 και επειδή αλήθεια... μ' άρεσες πολύ,
 νάρθης σέ ραντεβού σ' είχα παρακαλέσει.

Κι' ήρθες... Ω! ναι, τὴν ὥρα τὴν κανονική
 π' ήταν χορεύμας μαζί μου... εἶσαι
 κι' ή συμπεριφορά σου ήταν τόσο ευγενική
 πὸς μόγις έντοπωση μεγάλη προξένισις...

Κι' εἰσχετιστήκαμε, Λιλή, τόσο καλά
 ὥστε σέ νόμιμα απαράτητη για μένα.
 Κι' εἰσχετιστήκαμε μαζί τόσο πολλά
 ὥστε σχηματίσα πεποίθησις για σένα.

Μὰ ένα βράδυ, ένα βράδυ βροχερό
 πὸς σέ περιμένα ὥπως πάντα, με λαχτάρα...
 κάποιο σου γράμμα, Σύ, μὸς στέλνεις φοβερό
 πὸς μὸς προξένισις άπερίγραπτη τρομάρα.

Γιατί μὸς έγγραφες πὸς μ' είχες βαρεθῇ
 κι' ήθελ καίρις να διακόψουμε τῆς σχέσεως.
 Για κάποιο ἄλλον ἄλλωστ' είχες τρελλαθῇ
 και τὴ ζωή μ' αὐτόν ποθεύσες να συνδέσεις...

Δίν σου παραπονέθηκα, Λιλή, γι' αὐτό.
 μόνο σου ευχήθηκα να μὴ μετανοήσης.
 Μ' ἄλλωμονο σ' εκείνον πὸς εἶν' γραστό,
 ὥπως ἐγώ, να σχηματίζῃ πε πεισθῇ σε εἶ...

ΜΙΧΑΗΛ ΓΑΒΡΙΗΛ

—000—

ΚΙ' ΗΤΑΝ

—000—

Πάντα μουλέγες πὸς μ' αγαπάς πολύ,
 πὸς ο χωρισμός μας θάταν για σένα θάνα-
 τος, για μένα απολύτως. Κι' όμως, μικρή
 μου άγάπη, πὸς φαίνεται ὅτι καθόλου δεν
 μ' είχες καταλάβῃ! Εἶπα ποτέ δεν θά σ' ά-
 ρισω, γιατί ή άγάπη μου για σένα έχει καρδιά
 και βαθειά τῆς οἴσες τῆς μέσ' στην καρδιά
 μου πὸς ὅσο κι' αν θές δεν μπορείς να θγά-
 λης. Παρ' όλα τὰ λόγια μου, δεν πιστεύεις
 σέ μένα και πάλι μουλέγεις:

—Ό χωρισμός μας, θάνατ ο θάνατός μου...
 Κι' ὅταν θλιμμένα τὰ μάτια σου ματάκια.
 Τώρα... θυμάσαι άραγε καμμία φορά ὅσα
 μουλέγεις;

ΜΙΚΡΗ ΚΥΡΙΑ

—000—

ΔΙΠΛΗ ΓΙΟΡΤΗ

Ἦ, νύχτα! Πὸς άπέραντη εἰγίνηκες απόψε!...
 Πρίδαλα, ήλις απ' τὰ βουνά!... Με τῆς ά-
 γρίδες κόψε
 τὴ σκοτεινιά π' ἀπλόηθη... να νοιώσω τὴ
 ζωή

στ' αἰριανό γιοστᾶσι τῆς. Επμέρωσε, Αὐγή
 ημερᾶς ολοφάντισις, ηλιοσταροειδισμένης
 από μεγάλους ποιητές! Έβα, τί περιμένεις;
 Ν' άρχίσουν τὰ στήμναρα για να καλὸν
 σὸν Όρθο

για τὴ γιορτὴ τῆς Παναγίας; Έχω κι' ἐγώ
 τὸν Πῶδο
 να τρέξω να προσευχηθῶ!... Μὰ θάρρεπε να
 πῶν από σένα, Παναγιά, σ' αὐτὴν πὸς αγα-
 πᾶω,
 πὸς τ' ὄνομα, τὰ μάτια σου έχει και ή καλή
 μου,
 σ' αὐτὴν να δώσω τὴ ζωή... σ' εἶσάνα τὴν
 ψυχὴ μου!

ΝΕΟΣ ΑΠΟΜΑΧΟΣ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μίαν ιστορία έχω παλιά
 και θά στην πὸς στη σιγαλιά
 ενώ τσιγγόρο μαγικά θ' άργολαλὸν τ' άη-
 δόνα.

Μίαν ιστορία θλιβερή!
 Μά... να τὴ θυμηθῶ! Μπορεῖ
 λιγάκι να τὴν ξεχάσω! Περάσαν τόσο χρόνια!

Άκου λοιπόν : Κάποια βραδυά
 στή μακρυσμένη λαχκαδιά
 πρωτόσιμζαν σ' ένα φιλή οί δυό άγαπη-
 μένοι.

Σ' ένα τρελλό γλυκό φιλή,
 κι' ή φῶση γύρω σιωπηλή
 κρυφακούγε τὸς ὅρκους τὸς μουντή και λυ-
 πτημένη...

Ζηλεύεις ; ὦ ! εἶναι ντροπή :
 μήπως ἐγὼ δέ σῶχα πῇ
 πὸς εἶναι μιά πολὺ παλιά ιστορία ξεχασμένη;

Μὰ, να σὸς κρυφῶ δεν μπορῶ
 πὸς έχεις τέλος θλιβερό
 κι' ἔκλαψα κάποτε γι' αὐτὴν—μίαν ιστορία
 ξένη !

Κι' άκουσε τώρα να σου πῶ
 πὸς κάποιο δειλὸ μαγικό
 ήθε τῆς ιστορίας τὸς τὸ τραγικὸ φινάλε :

Έκείνος έφυγε μακριά
 κι' ή προδομένη, μοναχιά,
 πρὸς μενε πὸς θά γυρίσει σ' αὐτὴν μιά μέρα
 πάλι.

Κι' όμως περνοῦσαν οί καιροί
 ὥς πὸς μιά μέρα θλιβερή
 ένοιωσε μέσ' σὸς «εἶναι» τῆς κάτι ν' ἀπαλο-
 σῶνῃ

σά μίαν άγρίδα αλαργινή—
 ήταν ή έλπίδα ή στερνὴ
 πὸς απ' τῆς μύρας τὴν ὁμή τῆς εἶχεν α-
 πομείνει.

Όχι, καλέ μου! Ἦν μ' αγαπᾶς
 —δεν θά σὸς πῶ—μὴ με ρωτά-
 τί γίνηκε ή άμοιρη κοπέλλα ή πνευμένη.

Έφυγε... πῆθανε... μπορεῖ!
 Μπορεῖ—ποῖς ξέρει ;—και να εἶ.
 Μπορεῖ να ζῇ με τὴν καρδιά για πάντα πε-
 θαμένη!

ΜΗΜΕΡΙΑ ΒΕΡΑ

—000—

ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Τὸν έργασί σου κατερῶ λες κι' έρχεσ' απ'
 λες και δεν ανταμώσαμε σὸν φετεινὸ τὸν
 χρόνον.
 Περνοῦν ή ὥρες διαστικές και πᾶς σὸς γα-
 μένα
 και γὼ θαρῶντας πὸς θεοῦς σὸν ὅρῳ
 ημερών

ὁθῖος σέ μιά νεκρὴ γυναίκα με ἄλλα καυκά-
 σμένα
 κυττάζοντας τὴν πόρτα σου πὸς δειλὰ θ' ά-
 γρίδα
 Σκιές γλωμές κι' ὁράματα ὅλα γελῶν με
 μένα

Μὰ ὅλα περάσαν κι' έφυγαν ὡς έφυγε τὸ
 και σὸν θεῶντα πᾶ
 Δέν εἰσχεσαι... στοχάζομαι τὸ κακό πὸς
 ποσμένον.

Κάνω να φύγω, σταματῶ νοσηλικά τὸ ὄμμα,
 ή νοσταλγία στην ψυχὴ κοιμήθηκε... Χαμένο
 τὸ βράδυ ὅλο πέρασε... Πές μου, δεν εἶναι
 κρύα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΑΜΠΑΝΗΣ

ΒΓΗΚ' Η ΣΕΛΗΝΗ

Βγήκ' ή σελήνη απ' άντικρό, Βαθειά στή
 λαχκαδιά
 φωνές τρελλές κι' οὐδαιάματα φρενιτικά,
 και ὁρῶν.

—Για τὴν Έκάτη σήμερα τὴν ζωτική βραδυά
 σὸς πόθου τ' ανατάραγμα θ' ανασειστοῦν κι'
 οί λόγγοι.

Βγήκ' ή σελήνη απ' άντικρό. Ψηλά από τὸ
 βουνό
 κάποιο γλυκό ανάκρουσμα μᾶς λύρας μαγε-
 μένης,
 κάποιο τραγούδι π' ἀπαλά τραδάει σὸν οὐ-
 ρανό

για τὴν άγρότη τῆς ψυχῆς τῆς φωτογεννῆ-
 μένης.
 Βγήκ' ή σελήνη... Μουγκρίζα στή λαχκαδιά
 βαθειά,
 σάν από ζῶα, τὰ σκορποῦν μινιάδες φρενα-
 σμένες,
 και φέρνουν τρόμο στην ήχώ, κραυγές μεγα-
 λωμένες...

Βγήκ' ή σελήνη!... Τοῦ Όρφέα ή λύρα ή μα-
 γικιά
 απ' τοῦ βουνου ένα πλάτωμα τὸν εἰργου
 φάλλει,
 τὸ φῶς τ' άγνὸ και τ' άσφυστο και τῆς ψυ-
 χῆς τὰ κάλλη.

ΙΣΙΔΑ

—000—

ΚΑΙ ΠΙΣΤΕΥΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Ρώτησα τὴν μαργαρίτα μαδώντας άσπλα-
 χνα ένα-ένα τὰ λευκά πέταλά της για τὴν
 άγάπη σου και τὸ λουλούδι μαντέιο, τὸ
 λευκὸ λουλούδι, εκδικούμενο ἴσως τὸν θά-
 νατό του μὸς ὅσο... Όχι, και ξέρω πὸς
 μὸς τὴν αλήθεια!

Ρώτησα και τὰ μάτια σου, τὰ γαμάτα
 ὅλγα με και φαντιά, τὰ ρωτήσα κι' αὐτά,
 και μὸςπαν «Ναι, Ναι, μὰ εἶμαι σίγουρη
 πὸς μὸςπαν ψέμματα...
 Κι' όμως πιστεύα τα μάτια σου, τὴν ψυ-
 χή, ὅλγα πὸς πεποῦν σάν με κυττάζουν,
 και ποδοπατῶν σ' ἄδολα λευκά πέταλα πὸς
 μὸςπαν τὴν αλήθεια.

Μὰ γιατί; Μήπως κι' ἐγὼ τὸ ξέρω;
 ΚΙΚΗ ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

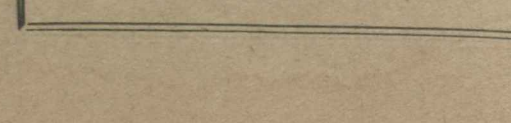
—000—

ΒΕΡΑΝΤΑ

Πὸς λογικά ερωτικὴ σούλεια κάθε βράδυ
 στην ὁμορφ. βεράντα,
 και πὸς ὅσοις ὅρκους μὸςκαες εἰπώντας με ὅλο
 ἄλγος σου θάμαι πάντα! (χάδι)
 και με γοστή τὴν κεραλή σὸς στήθα μου
 με ἄντια λιγώμενα (άπάνω
 σούπη : Μ' άρεσει τὴν βραδυά αὐτὴν να πε-
 ροῦν σὸς εὐτυχισμένα... (θάνω
 και μ' εἰσιγγες και μ' εἰσιγγες, ὃ λατρεῖ-
 στην άγκαλιά σου τότες, μένη εἶλη,
 και και σάν τραγούδι μουσοδοῖζες στα
 σάν νάταν πόθος νότες. (χαλῆ)
 Μὰ ὅλα περάσαν κι' έφυγαν ὡς έφυγε τὸ
 και σὸν θεῶντα πᾶ (βράδυ
 μὸςκαες τὴν εἰσχεσαι να κλάψω με σκετάς
 γαμάτα τὸν καρδιά.

Μὰ τὸς αλήθεια δεν πᾶν σάν τότε να πε-
 στην ὁμορφ. βεράντα, (θάνω
 ὅλγα να ζῶ για να πᾶν χωρὶς πᾶς να
 και να θυμάμαι πάντα! (γρίανω
 και...)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΛΑΒΔΑΣ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ : Μέγαρον Συρεγγέλα.

ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχασες

Ἡ ἐργασία τοῦ Ἐργαστασίου μας ἡγγυημένη.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ

ZONES

ΤΕΛΕΙΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΚΑΙ

ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ

Ἐπὶ μέτρῳ ἢ Εὐρωπαϊκῇς

ἔτοιμες

εἰς τὰ φαρμακεία

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΜΙΝΕΡΒΑ, ΣΤΑΔΙΟΥ 15
ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ «ΑΤΤΙΚΟΝ»